8/- Each.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ
ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ

ÆSCHYLI
SEPTEM CONTRA THEBAS

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM

EMENDAVIT

NOTAS ET GLOSSARIUM

ADJECIT

CAROLUS JACOBUS BLOMFIELD A.M.

COLLEGII SS. TRINITATIS

APUD CANTABRIGIENSES NUPER SOCIUS

EDITIO TERTIA

LONDINI

VENEUNT APUD J. MAWMAN

M DCCC XXIV.

LONDINI

TYPIS RICARDI TAYLOR, SHOE-LANE.

ALERE FLAMMAM

PRÆFATIO.

QUUM duobus abhinc annis Æschyli Promethea eo consilio ediderim, ut poetam nobilissimum aliqua ex parte faciliorem lectu redderem, id quidem pergratum mihi accidit, quod labor iste meus summa benevolentia ab eruditis fere omnibus exciperetur. Occasione libelli retractandi oblata, morem libenter gessi Viris doctissimis, qui mihi errores, in priorem editionem per inscitiam aut incuriam admissos, indicarant. Hodie tamen video horum nonnullos, nescio quo casu, silentio prætermissos esse; quod ut non tam arrogantia quam negligentia factum esse arbitrentur, Viros humanissimos impense rogo. Quippe censoris honesti animadversiones, ego, si quis alius, æqui bonique consulo, qui id semper in animo atque ore habeam, cujusvis hominis esse errare; nullius, nisi insipientis, perseverare in errore.

Quædam tamen objecta vidi, quæ brevi responsione egeant, quum a consilio nostro minus intellecto profecta esse videantur. Noscant igitur lectores, me codicum manuscriptorum opem eo

adhibuisse, non ut inde omnes literarum et apicum varietates exacte descriptas enotarem, sed eas tantum quæ notatu digniores viderentur. Quare glossas manifestas, et apertos scribarum errores plerumque tacendos duxi. Idem de priorum interpretum atque editorum hallucinationibus dicendum est, quas iterum in medium proferre, atque argumentis refellere, frivola esset atque inanis jactantia. Quod si hujusmodi errores bis terve mihi refutandos sumserim, id non quasi major ipse reprensis feci, verum ne quis forte lectorum magni nominis auctoritate induceretur. Si quid de quoquam maledice uspiam aut contumeliose dixi, id omne indictum velim, indictumque esto. Hoc enim in primis mihi providendum puto, dum veteribus nitorem suum restituere conor, ut inter recentiores, imminutam esse a me dignitatem suam, nemo conqueri possit. Hujus laudis exempla semper mihi proposui Marklandum nostrum et Tyrwhittum, in quibus nescias utrum magis admirabile eluceat, ingenii acumen, an pulcra humanitatis cum eruditione conjunctio.

Quapropter, ut egomet vineta cædam mea, pudet pigetque me in Glossario ad Promethea v. 248. Valckenaerium vocasse "virum longe eruditissimum, sed qui in etymologia parum videbat." Quanquam enim mihi persuasissimum sit, Hemsterhusium, Valckenaerium, Lennepium a

vero aberrare, quum ad simplicissimas verborum formas, quæ binis tribusve literis constent, omnia fere Græciæ vocabula referunt, verumtamen minime conveniebat tantum virum verbis gravioribus excipere, cujus quidem eruditionis decimam partem attingere nunquam speravi.

In Glossario autem, quum ex infinitis prope fontibus haustum sit, si nihil omnino quod ad rem pertineret, omisissem, prorsus mirum esset. Meminerint tamen lectores, me sæpius consulto breviorem fuisse; quippe veritus sum ne modum excederet libellus, si ubique eum ὅλῳ τῷ θυλάκῳ conspergerem.

In fabula, quæ hodie prodit, adornanda, veterem viam tenere volui; nisi quod Glossarium aliquanto locupletius subjunxi, et in notis fusiore genere scribendi interdum usus sum, quo haud raro opus fuit, prout in magna rerum dubiarum copia. Quoniam vero id potissimum egi, ut libellum juventuti in manus traderem, quem commode et expedite perlegere possent, est forsan, ubi textum paullo liberius contrectarim. Raro tamen quidquam e mera conjectura immutavi, nisi si quid plane mendosum esset, et codicum ope destitutum. Denique post omnes omnium curas restant in hac fabula haud pauca, quæ peritiorem manum expectent, a me vel intacta, vel post alios inutiliter tentata.

Quæ in Prometheo concinnando adhibui, iisdem fere subsidiis adjutus sum; de quibus tamen pauca quædam monendi sunt lectores.

Quum priorem fabulam ederem, a me nunquam inspectus fuerat Bibliothecæ Regis Gallici Catalogus; in quem si oculos unquam conjecissem, non me latuisset id, quod postea ab Elmsleio didici, Codices, quos *B* et *G* voco, unum esse; itemque *A* et *Colb.* 2. *N* et *Colb.* 1. *F* et *K*. Hoc serius edoctus, easdem tamen librorum MStorum notas retinui, propterea quod binæ ejusdem codicis collationes sæpissime inter se discrepant, quando a diversis confectæ sunt. Male autem, ut opinor, feci, quod olim codicem quendam Bigotianum nominarim; namque in Catalogo Bibliothecæ Bigotianæ nullus comparet Æschyli MStus. Erat igitur, ut videtur, exemplar quoddam, Bigoti manu ornatum, cujus correctiones secum communicatas habuerat Musgravius.

Per literas *Voss.* quæ semel atque iterum occurrunt, designatur liber quidam, olim Isaaci Vossii, cujus collationem inter schedas Needhamianas nuper deprendi. Lectiones ibi memoratæ partim esse videntur codicis scripti, partim ipsius Vossii, partim vero magni Pearsoni. Codex autum Baroccianus, qui Stanleii Oxoniensis est, ex Veneto primo descriptus videtur, de qua re certiores fiemus, quum Veneti descriptionem a But-

lero nacti erimus. Hunc vero Aldo olim usurpatum fuisse crediderim, siquidem editio ejus cum hoc et cum Barocciano mirum in modum congruit.

Occurrunt quidem in margine libri Needhamiani, de quo in Præfatione ad Promethea mentio facta est, literæ *Col.* i. e. editio Æschyli, Coloniæ in Corpore Poetarum Græcorum data. Porro hæc editio textum Henrici Stephani repræsentat; unde factum est, ut Needhamus sæpe varietates hunc in modum designarit, *Col. & St.* Sed cum haud valde eleganter exaratum sit compendium illud *&*, sed magis ad formam literæ *p*, Askevius, Needhami scrinia compilans, has notas facete interpretatus est, *Collationem per Stephanum factam.* Paullo longius progressus est Butlerus, qui has ipsas varietates *collationes Askevianas* vocat. Quem errorem, haud sane gravem, a me obiter notari, æquo animo feret Vir eruditus, laboris sui laude minime fraudandus: quippe uno exemplo monstrare volui, quali fuerit in hujusmodi rebus peritia Askevius, de eruditionis fama, malis artibus comparata, dudum depelli cœptus.

In Chori cantibus disponendis, ubi id tuto fieri posse videbatur, secutus sum Burneium. Quædam tamen pro aurium mearum judicio ordinavi secus atque eruditissimus *Tentaminis* Auctor; quod ignoscat mihi velim Vir, inter homines rei metricæ peritos facile princeps.

In orthographia, quæ dicitur, linguæ Græcæ, nonnulla contra codicum fidem et grammaticorum placita innovavi. In v. 456. dedi Νηΐταισι pro Νηΐτησι, et in v. 599. ναύταισι pro ναύτησι, idem semper in hujusmodi dativis facturus. Utram terminationem Attici prætulerint, dijudicare non audeo: id vero non temere crediderim, eam fuisse apud Athenienses sermonis inconstantiam, ut diversas harum vocum formas indifferenter usurparint. Eadem observatione fretus, in v. 114. ἀρείων rescripsi pro ἀρηΐων, in v. 378. θείνει pro θένει, et in pluribus locis ὑπέρκοπος pro ὑπέρκομπος. Porro ὅ, τι, ὅ, τε, τό, τε, et similia, ubicunque occurrunt, sine ὑποδιαστολῆς signo repræsentavi; quando veteres quidem grammatici ea tantum de causa hanc distinctionem adhibuere, quod libri antiquitus perpetuo styli ductu, sine ullo verborum discrimine, exarati sunt; cujus moris vestigia adhuc supersunt, non modo in lapidum inscriptionibus, verum etiam in papyri voluminibus Herculani effossis, quæ omnia, literis uncialibus scripta, nullam vocabulorum distinctionem agnoscunt. Grammatici igitur scribere solebant ὅ, τε, ἔστιν, ἄξιος, ἔστιν, οὗς, ne cum ὅτε, ἔστι Νάξιος, ἔστι νοῦς confunderentur; quam subdistinctionis notam, quum sit hodie prorsus inutilis, ubique delendam esse judicavi.

Monuit quidem doctissimus Elmsleius in Præ-

fatione ad Sophoclis Œdip. Tyr. p. 8. pro τοῦ ἐμοῦ, τὰ ἐμὰ, et similibus, scribendum esse, non τοῦ 'μοῦ, τὰ 'μὰ, sed τοὐμοῦ, τἀμά. Cui equidem eatenus assentior, ut apostrophum etiam expungendum putem. Quid enim? nulla est elisio, nec in media voce spiritus lenis exprimi debet, quum is ipse vel sine nota intelligatur. Diversi generis est, quod nonnulli inter veteres Criticos scripsere tum φίλἰππος, in Sophoclis Tereo a Dionysio Halicarnassense lectum, tum ἄὠρος, ταὧς, πλησιάλος, et similia; quæ tamen omnia a mala Grammaticorum σπουδῇ profluxisse opinor. Quare mihi vix dubium videtur, quin scribendum sit, τουμοῦ, ταμὰ, χὤστις, eadem ratione ac οὑμὸς, ἁμὰ, et cetera ejusdem generis, quibus apostrophum non appinxit Vir accurata doctrina insignis. Fieri tamen potest, ut hanc notam aliquando apposuerint Grammatici, ne confusio oriretur; ideoque forsitan scribere solebant τἆν pro τοι ἂν, ut a τὰν articulo discerni posset. Quando autem hæc quæstio vix ad liquidum perduci potest, satius judicavi lectorum oculis non incursare inusitata verborum specie. Reliqui igitur τοὐμὸν, τἀξεύρηματα, et similia quædam; ἀνὴρ vero pro ὁ ἀνὴρ, προὖπτον pro πρόοπτον, et in Prometheo προυτεθεσπίκει pro προετιθεσπίκει, secure exhibui.

Non me fugit, totam de prosodiis, ut aiunt, quæstionem eam esse, de qua certi quidquam vix

definiri possit; id vero meminerint tirones, quando de hujusmodi minutiis disputatur, non de Æschyli, aut alius cujusvis scriptoris Attici salute agi, verum de Alexandrinæ duntaxat recensionis apicibus: satis enim liquet, poetarum scenicorum, quæ hodie circumferuntur, reliquias, nobis ex Aristophanis vel Aristarchi editionibus transmissas fuisse, per longam Grammaticorum seriem. Aristophanem quidem Euripidi operam navasse constat: Æschylum vero a discipulo istius Aristarcho curatum fuisse, et commentariis instructum, discimus ex Scholiasta Theocriti in Idyll. X. 18. ubi laudatur Ἀρίσταρχος ἐν ὑπομνήματι Λυκούργου Αἰσχύλου.

Similiter quum ambigimus, scribendumne sit ἠδυνάμην an ἐδυνάμην, ηὗρον an εὗρον, ᾔκασα an εἴκασα, de veteri scriptura nulla fit controversia; siquidem Tragicorum seculo vocales longæ Athenas nondum pervenerant. Id tantum anquirimus, num Attici ancipites syllabas graviore an acutiore sono extulerint: isti enim ipsi non, ut plerique nostrorum hominum, nullum in hujusmodi vocibus pronuntiandis discrimen observabant, sed, ut ait vetus quidam Grammaticus, οἱ παλαιοὶ ἄλλως ἐξεφώνουν τὸ μακρὸν, καὶ ἄλλως τὸ βραχύ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ[1]

ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, μαθὼν ὡς ἀθέσμως συνῆν τῇ μητρὶ, ἐτύφλωσεν ἑαυτόν· οἱ δὲ παῖδες αὐτοῦ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, θέλοντες λήθῃ παραπέμψαι τὸ τοιοῦτον μίασμα, ἐγκατακλείουσιν οἰκίσκῳ αὐτόν. ὁ δὲ, τοῦτο μὴ φέρων, ἀρᾶται αὐτοῖς διὰ σιδήρου τὴν βασίλειαν λαχεῖν. οἱ δὲ εἰς φόβον πεπτωκότες ἐνταῦθα, μὴ τὰς ἀρὰς τελέσωσιν οἱ θεοὶ, ἔγνωσαν δεῖν ἔχεσθαι τὴν βασίλειαν παρὰ μέρος, ἑκάτερος ἐνιαυτὸν ἄρχων. πρῶτον οὖν Ἐτεοκλῆς ἦρξεν, ἅτε καὶ πρεσβύτερος ὢν Πολυνείκους, εἰ καὶ Σοφοκλῆς[2] νεώτερον λέγει. Πολυνείκης δὲ ὑπεχώρησε. τελεσθέντος δὲ τοῦ συγκειμένου ἐνιαυτοῦ, ἐπειδὴ Πολυνείκης ἐλθὼν ἀπῄτει τὸ σκῆπτρον, οὐ μόνον οὐκ ἔλαβεν, ἀλλὰ καὶ ἀπεπέμφθη κενὸς παρ' Ἐτεοκλέους, οὐ βουλομένου ἐκστῆναι τῆς ἀρχῆς, ἀλλ' ἐγκρατῶς ἐχομένου ταύτης. ὅθεν καὶ Πολυνείκης ἐκεῖθεν ἀπάρας, εἰς Ἄργος ἔρχεται, καὶ τὴν Ἀδράστου θυγατέρα γήμας, πείθει τοῦτον συνάρασθαί οἱ πρὸς τὴν τῆς ἀρχῆς ἀνάληψιν· καὶ λαβὼν παρ' αὐτοῦ

[1] Quum in priscis editionibus multum inter se discrepent argumenta, omniaque a recentissimis grammaticis prolixe conscripta sint, novum quoddam, dimidio fere brevius, e codice M. 1. adsumsi.

[2] Œd. Col. 375. 1295. Schol. ad Eurip. Phœniss. 71. Ὁ μὲν Εὐριπίδης τὸν Ἐτεοκλέα, ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὸν Πολυνείκην μείζονα οἶδεν ἐν Οἰδίποδι.

συχνὴν στρατιάν, ἀφικνεῖται κατὰ Θηβαίων. ἦρχον δὲ τῆς τοιαύτης ἀρχῆς μετὰ Πολυνείκους ἑπτὰ[3] στρατηγοί, ἕβδομος γὰρ οὗτος ἦν, ὡς ἂν πρὸς τὰς ἑπτὰ πύλας τῶν Θηβῶν ἕκαστος ἐπαγάγοι λόχον πολιορκοῦντα. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι στρατηγοὶ ὑπὸ Θηβαίων ἀνῃρέθησαν ἐν τῷ πολέμῳ· Πολυνείκης δὲ καὶ Ἐτεοκλῆς μονομαχήσαντες πρὸς ἀλλήλους, ἀναιροῦσιν ἀλλήλους. σημείωσαι δὲ ὡς Εὐριπίδης μὲν ἕνα τῶν ἑπτὰ τὸν Ἄδραστον λέγει. Αἰσχύλος δὲ ἕτερον τῶν[4] ἑπτὰ Ἐτέοκλον, ἀντὶ Ἀδράστου προσθείς.

[3] Pausanias II. 20. *τούτους τοὺς ἄνδρας ἐς μόνον ἑπτὰ ἀριθμὸν κατήγαγεν Αἰσχύλος, πλειόνων ἔκ τε Ἄργους ἡγεμόνων, καὶ Μεσσήνης, καὶ τίνων Ἀρκάδων στρατευσαμένων.*

[4] *τὸν* MS.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ
ΑΓΓΕΛΟΣ Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ
ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΙΣΜΗΝΗ
ΚΗΡΥΞ
ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Καδμου πολῖται, χρὴ λέγειν τὰ καίρια,

Tit. Paullo melius, credo, foret ΟΙ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ. Omnes ante Porsonianam editiones habent Θήβαις; atque ita quidem Schol. Eurip. Phœniss. 755. Longin. π. ὑ. § 15. cujus tamen MS. Paris. accusativum exhibet. Philem. ap. Stob. LVII. Cleric. p. 348. Οἱ δ' ἔπτ' ἐπὶ Θήβαις ἐστράτευσάν μοι δοκῶ. ita Grotius, sed recte in Stobæo Θήβας. Schol. Aristoph. Lysistr. 189. Θήβαις. sed MS. optimæ notæ cujus apographum in Biblioth. Coll. SS. Trinitat. apud Cantabrigienses adservatur, præbet Θήβας. Item pro tertio casu, qui legitur in Schol. Sophocl. Œd. Col. 1375. quartum habet, qui eum compilat, Zenobius V. 43. Θήβας Eustath. ad Iliad. A. p. 146, 12. καὶ 'Επτὰ ἐπὶ Θήβας παρ' Αἰσχύλῳ, ἤγουν κατὰ Θηβῶν. item ad Iliad. Δ. p. 489, 8. K. p. 809, 37. Odyss. Θ. p. 1596, 26. Priscian. p. 1328. Schol. in Antholog. I. 1. alii quidem a Burtono indicati. Aristoph. Ran. 1021. ΑΙΣΧ. Δρᾶμα ποιήσας Ἄρεος μεστόν. ΕΥΡ. ποῖον; ΑΙΣΧ. τοὺς Ἕπτ' ἐπὶ Θήβας. Plutarch. Sympos. VII. 10. p. 1273. καὶ οὐχ, ὡς Γοργίας εἶπεν, ἓν τῶν δραμάτων αὐτοῦ μεστὸν Ἄρεος εἶναι, τοὺς Ἕπτ' ἐπὶ Θήβας. ubi vulgo μέγιστον 'Αρέως. Athenæi verba I. p. 22. A. post Stanleium exscribam; Τελέστης, ὁ Αἰσχύλου ὀρχηστής, οὕτως ἦν τεχνίτης, ὥστε ἐν τῷ ὀρχεῖσθαι τοὺς Ἕπτ' ἐπὶ Θήβας, φανερὰ ποιῆσαι τὰ πράγματα δι' ὀρχήσεως. Idem VII. p. 294. A. p. 295. E. citat Alexidis et Amphidis fabulas Ἕπτ' ἐπὶ Θήβας, pro quo perperam dedit Schweighæuserus Θήβαις. Apollonius Dyscol. Exc. p. 459. laudat Corinnæ Ἕπτ' ἐπὶ Θήβαις, verum id fortasse Bœoticum pro Θήβας. Verumtamen Θήβαις defendi potest, siquidem Æschylus ipse præpositionem ἐπὶ, *contra*, cum dativo nonnunquam adhibuit: e. g. hujus fabulæ v. 711. Agam. 60. Prometh. 1124. ἐπιστρατεύειν cum tertio et quarto casu

ὅστις φυλάσσει πρᾶγος ἐν πρύμνῃ πόλεως,
οἴακα νωμῶν, βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ.
εἰ μὲν γὰρ εὖ πράξαιμεν, αἰτία θεοῦ·
εἰ δ' αὖθ', ὃ μὴ γένοιτο, συμφορὰ τύχοι,
Ἐτεοκλέης ἂν εἷς πολὺς κατὰ πτόλιν
ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυῤῥόθοις,
οἰμώγμασίν θ', ὧν Ζεὺς ἀλεξητήριος
ἐπώνυμος γένοιτο Καδμείων πόλει.

construi docent Abresch. in Addend. p. 645. Duker. ad Thucyd. p. 272. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 292. Hippol. 526. Addo Julian. Imp. p. 303. C. τῶν ἐπιστρατευσάντων ταῖς Θήβαις. In hujus fabulæ titulo Θήβας correxit Th. Beza ad D. Luc. xi. 17.

2. Pro πόλεως C. habet πόλει. Plato Euthyd. p. 276. ed. Basil. sec. σαφῶς οὖν ἐδόκει ἡμῖν αὕτη εἶναι ἣν ζητοῦμεν, καὶ ἡ αἰτία τοῦ ὀρθῶς πράττειν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἀτέχνως κατὰ τὸ Αἰσχύλου ἰαμβεῖον μόνη ἐν τῇ πρύμνῃ καθῆσθαι τῆς πόλεως, πάντα κυβερνῶσα, καὶ πάντων ἄρχουσα, καὶ πάντα χρήσιμα ποιεῖν.

4. θεῶν edd. omnes. θεοῦ Med. Seld. Barocc. Colb. 1. 2. E. G. H. K. L. Schol. B. Infra 21. εὖ ῥέπει θεός. 35. εὖ τελεῖ θεός. 621. Θεοῦ δὲ δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν βροτούς. Fragm. ap. Euseb. Præp. Ev. XIII. 3. Stob. Floril. II. p. 11. Plutarch. de Aud. Poet. p. 29. θεὸς γὰρ αἰτίαν φύει βροτοῖς. Eurip. Cycl. 284. Θεοῦ τὸ πρᾶγμα. In hoc loco forsan legendum θεός. Ceterum comparari meretur Tacitus Agric. 27. *Iniquissima hæc bellorum conditio est; prospera omnes sibi vindicant, adversa uni imputantur.*

5. Eurip. Heracl. 714. Ἦν δ' οὖν, ὃ μὴ γένοιτο, χρήσωνται τύχῃ. Ion. 731. Ἃ μὴ γένοιτο δ', εἴ τι τυγχάνοι κακόν. Conf. Aristoph. Vesp. 536. Herodot. V. 110.

6. Ἐτεοκλῆς ἂν εἷς ὢν Ald. Rob. ὢν pro ἂν G. M. 1. unde prioris corruptelæ causa patet. Mox πόλιν Ald. Rob.

7. ὑμνεῖθ' Ald. MSS. Thomæ M. v. Κῶμας. ὑμνεῖται Eustath. ad Iliad. Z. p. 634, 12. et ad Dionys. 1181. In fine versus παλιῤῥόθοις conjicit Valckenaerius ad Eurip. Phœniss. 1344. quod recepit Brunckius, citato παλινστομεῖς v. 244. Mihi vero vulgato deterius videtur.

8. Citat Scholiasta ineditus in Aristoph. Plut. 58. apud Brunck. ἀλεξιτήριος Ald.

9. ἐπώνυμος. Forsan legendum ἐπωνύμως. Vulgatum tamen tuetur Eumen. 90.

= πράγμα.
= οἴαξ a rudder. νωμαω to steer direct th νεμω.

= προοιμιον a preface. πολυέρξοθος Oft ...
= os able to defend th αλεξω
= named from

= adj in full bloom . os. + adult. ηβη
= or vigor th βλαστανω βλαστος. ∫ ω to cause to grow.

= best fitting.

= nurse.

a goodly

. trouble τλῆναι

ὑμᾶς δὲ χρὴ νῦν, καὶ τὸν ἐλλείποντ᾽ ἔτι
ἥβης ἀκμαίας, καὶ τὸν ἔξηβον χρόνῳ,
βλαστημὸν ἀλδαίνοντα σώματος πολύν,
ὥραν τ᾽ ἔχονθ᾽ ἕκαστον, ὥστε συμπρεπές,
πόλει τ᾽ ἀρήγειν, καὶ θεῶν ἐγχωρίων
βωμοῖσι, τιμὰς μὴ ᾽ξαλειφθῆναι ποτέ,
τέκνοις τε, γῇ τε μητρί, φιλτάτῃ τροφῷ.
ἡ γὰρ νέους ἕρποντας εὐμενεῖ πέδῳ,
ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδείας ὄτλον,

11. ἔξηβος hinc citat Eustath. ad Iliad. Θ. p. 727, 13. Odyss. A. p. 1428, 21. χρόνον Grotius.

12. βλαστίμον Ald. Rob. quorum hic τ᾽ subjungit. Mox πολλὴν Ald. βλαστήματ᾽ ἀλδαίνειν τε σώματος πολὺ Bigot. πολὺ etiam C. M. 1.

13. ὥραν θ᾽ ἕκαστον ἔχοντα Ald. Rob. sed hic sine copula, quam omittunt A. B. N. M. 1. Colb. 1. 2. ὥραν ἔχειν ἕκαστον ὥστε συμπρεπὲς Bigot. Grot. ὥστε etiam Stanl. Brunck. Porson. ὥς τι Ald. Rob. Turn. H. Steph.

14. πόλιν τ᾽ ἀγείρειν C.

16. τέκνοισί τε Ald. C. N. τροφῶν Mosq. 2.

17. ἣ γὰρ edd. quæ pronominis relativi positio ferri nequit. ἡ pro αὐτή. Eumen. 6. Τιτανίς, ἄλλη παῖς Χθονός, καθέζετο Φοίβη, δίδωσιν δ᾽ ἣ γενέθλιον δόσιν Φοίβῳ. Porsonus dedit δίδωσιν ἣ γεν. δ. quæ collocatio durior est. Bene D'Orvill. Crit. Vann. p.70. δίδωσι δ᾽ ἡ γενέθλιον δ. Notus est hic articuli usus, cujus exempla quædam protuli ad Prometh. 360. Adde Eumen. 2. ἐκ δὲ τῆς Θέμιν. cujus loci non recordatus est Marklandus Explic. Vett. Auctt. p. 251. Vid. Monk. ad Eurip. Hippol. 280. Pronomen ὁ καὶ ἡ, pro ὅδε καὶ ἥδε, sæpe in MStis cum accentu scribi monuit Hermannus.

18. δοκοῦσα Colb. 2. προσδοκοῦσα Guelph. Paullo durius sonat ἅπαντα πανδοκοῦσα. Simile quid in Pers. 728. παμπήδην—πᾶς. Theogn. 1159. Οὐδεὶς γὰρ πάντ᾽ ἔστι πανόλβιος. Xenoph. Ages. I. 18. πάντες παμπληθῆ χρήματα ἔλαβον. Dein παιδίας Steph. Stanl. Brunck. Pors. sed recte παιδείας Ald. Rob. Turn. Med. Baroc. M. 1. 2. Guelph. quod rejecit Schutzius, *quia ει ante vocalem corripere non est Atticorum!* Atqui παιδία *ludus* est, ut in Prometh. 321. Euripid. Troas. 975. Hanc formam pro παιδεία variis in locis restituerunt Wyttenbach. Epist. Crit. p. 14. Ruhnken. ad Timæum p. 3.

ἐθρέψατ᾽, οἰκιστῆρας ἀσπιδηφόρους
πιστούς, ὅπως γένοισθε πρὸς χρέος τόδε.
καὶ νῦν μὲν εἰς τόδ᾽ ἦμαρ εὖ ῥέπει θεός·
χρόνον γὰρ ἤδη τόνδε πυργηρουμένοις
καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ.
νῦν δ᾽, ὡς ὁ μάντις φησίν, οἰωνῶν βοτήρ,
ἐν ὠσὶ νωμῶν καὶ φρεσίν, πυρὸς δίχα,
χρηστηρίους ὄρνιθας ἀψευδεῖ τέχνῃ,
οὗτος, τοιῶνδε δεσπότης μαντευμάτων,
λέγει μεγίστην προσβολὴν Ἀχαΐδα
νυκτηγορεῖσθαι, κἀπιβουλεύειν πόλει.
ἀλλ᾽ εἴς τ᾽ ἐπάλξεις καὶ πύλας πυργωμάτων

19. *οἰκητῆρας* Mosq. 2. *οἰκηστῆρας* Guelph. neuter bene. Dixisset Æschylus *οἰκήτορας* potius quam *οἰκητῆρας*.

20. *γένησθε* Ald. Turn. contra Dawesii placitum: (vid. ad Prometh. 474.) quod tamen a Tragicis haud ubique observatum fuisse notavit Porsonus ad Eurip. Phœniss. 69. Æschylus tamen, ni fallor, semper observavit. Verum fac aliquando subjunctivum de re præterita adhibuerint, nunquam tamen optativum de re præsenti usurparunt. Eumen. 298. Ἔλθοι—Ὅπως γένοιτο τῶνδέ *μοι λυτήριος, ut sit:* syntaxis postulat *γένηται*. Sed forsan optativus *ἔλθοι* alterum optativum post se trahat; Sophocl. Phil. 325. *Θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε· Ἵν᾽ αἱ Μυκῆναι γνοῖεν, ἡ Σπάρτη θ᾽, ὅτι Χἠ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ.* Recte autem dicitur *ὅπως γένοιτο* ibid. 667. Confer infra 56. Suppl. 330. Eurip. Orest. 646. In Prometh. 492. hodie legendum censeo: *Αἷς τὰς ἁπάσας ἐξαμύνωνται νόσους.* Vulgo *ἐξαμύνονται*.

21. Deest *μὲν* in Ald. Baroc. Ven. 1. In proximo versu *τάνδε* Ald.

25. *νωμῶ* Rob. Idem etiam *φρεσὶ*. Literæ paragogicæ omissiones posthac silentio prætermittam.

28. Ἀχαΐδα post Pauwium Brunckius; atque ita quidem Codd. nonnulli: vid. Porson. ad Eurip. Hecub. 287.

29. *κἀπιβουλεύσειν* edd. omnes. Quam dedi lectionem præbent Seld. G. L. M. 1. Guelph. Mosq. 2. Ven. 2. Schol. A.

30. *ἔς τ᾽* edd. omnes. Sed, ut

= shield bearing citizens.

ρέπω to incline to.

= to enclose or besiege the πυργος - αρω.

* turns out well

= oracular.

= P assault.

= this night arranged. c attempt.

- ἐπαλξεις battlement — tower works.

= On in full panoply.

breast works. platforms.

= us a foreigner Cfr. ἐπερχομαι

= observers.

= Corter.

= shall be deceived.

= very brave super of ἀγαθος Th. φερω

= a clear account.

ὁρμᾶσθε πάντες, σοῦσθε σὺν παντευχίᾳ,
πληροῦτε θωρακεῖα, κἀπὶ σέλμασι
πύργων στάθητε, καὶ πυλῶν ἐπ' ἐξόδοις
μίμνοντες, εὐθαρσεῖτε, μηδ' ἐπηλύδων
ταρβεῖτ' ἄγαν ὅμιλον· εὖ τελεῖ θεός.
σκοποὺς δὲ κἀγὼ καὶ κατοπτῆρας στρατοῦ
ἔπεμψα, τοὺς πέποιθα μὴ ματᾷν ὁδῷ·
καὶ τῶνδ' ἀκούσας, οὔτι μὴ ληφθῶ δόλῳ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἐτεόκλεες φέριστε, Καδμείων ἄναξ,
ἥκω σαφῆ τἀκεῖθεν ἐκ στρατοῦ φέρων·

alia taceam, verisimile est Atticos dixisse *εἴς τε*, ne confunderentur hæ voces cum *ἔστε, donec.*

34. *εὖ θαρσεῖτε* Ald. Rob. Turn. *εὐθαρσεῖτε* Steph. Stanl. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 1331. Recte, credo; ut *εὐτυχεῖν, εὐσθενεῖν*, et quæ similia. Eadem analogia legendum in Incerti cujusdam versibus apud Plutarch. p. 833. *Τί τἀλλότριον, ὦ 'νθρωπε βασκανώτατε, Κακὸν ὀξυδορκεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις*; ut a Bentleio citantur ad Horat. S. I. iii. 25. non *ὀξυδερκεῖς*, uti laudat Porsonus ad Eurip. Med. p. 16. qui etiam *ἄνθρωπε*.

36. *κατοπτῆρα* Med.

37. *τούς*. Hæc vox ansam Brunckio præbet ad notandum Piersoni errorem, qui *τοὺς* pro *οὓς* ab Atticis poni negat; quod quidem negare eum nequeo satis mirari, quum apud Tragicos, et præsertim Æschylum, tanta sit locorum copia quæ dictum ejus refellant. *τοὺς* pro *οὓς* ponitur Pers. 43. *τοὔπερ* pro *οὗπερ* ibid. 780. *τόθεν* pro *ὅθεν* ib. 700. Agam. 222. *τὴν* pro *ἣν* Agam. 644. *τῇ* pro *ᾗ* ibid. 528. *τῶνπερ* pro *ὧνπερ* ibid. 978. *τῶν* pro *ὧν* Suppl. 517. *τὰ* pro *ἃ* ibid. 264. *τὸν* pro *ὃν* ibid. 302. *τὸ* pro *ὃ* ibid. 693. Confer Sophocl. Œd. Col. 1258. locosque a Brunckio citatos. *τὸν* pro *ὃν* Eurip. Bacch. 711. *τοῖσιν* pro *οἷσιν* Iph. T. 35. Vid. Monk. ad Eurip. Hippol. 527.

38. *λειφθῶ* Ald. Vide Pers. 568. ubi veram lectionem *λειφθέντες* præter Robortellum exhibent Scholia. Vulgo *ληφθέντες*.

39. *'Ετέοκλες* Ald. Rob.

40. *σαφῶς* G. *τ' ἀκεῖθεν* Ald. Si

αὐτὸς κατόπτης δ' εἴμ' ἐγὼ τῶν πραγμάτων·
ἄνδρες γὰρ ἑπτά, θούριοι λοχαγέται,
ταυροσφαγοῦντες εἰς μελάνδετον σάκος,
καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου,
Ἄρην, Ἐνυώ, καὶ φιλαίματον Φόβον

quis malit τὰ κεῖθεν, ego non refragabor.

42. Phrynichus, a Porsono ad Eurip. Orest. 26. post Valckenaerium, laudatus, tradit tragicos dixisse κυναγός, Dorice; Athenienses vero κυνηγέτης, τετρασυλλάβως. Nempe is putasse videtur, formam quadrisyllabicam Tragicos nunquam adhibuisse. Sin autem adhibuissent, minime negat eos dicturos fuisse κυναγέτης. Quare alteram formam minus recte, ut opinor, reliquit Porsonus in Eurip. Hec. 1164. Hujusmodi voces hunc in modum formantur, κυναγός, κυναγέω, κυναγέτης. In hoc versu λοχαγέται Edd. et MSS. consensu; et infra 795. ἑβδομαγέτας.

43. Hunc versum et tres proxime sequentes citat Longinus π. ὑ. § 15. In Codice ejus Vaticano 194. scribitur, εἰς μέλαν σε τοῦ κύκος. et in Vatic. 1471. εἰς μέλαν σε τὸ τα σακος (sic). Suspicetur forsan aliquis εἰς μελάνδετον κύτος. Infra 491. memoratur clypei περίδρομον κύτος, Eurip. Electr. 472. περιπλεύρῳ κύτει, i. e. *clypeo*. Antiop. fr. 3. ἀσπίδος κύτει. Sed σάκος habent, præter Longin. l. c. Aristid. T. II. p. 317. Stobæus VII. p. 86=48. Schol. Barocc. in Eurip. Orest. 819. Schol. Aristoph. Lysistr. 189. Aristophanis locum deinceps adscribam: Τίν' ὅρκον ὁρκώσεις ποθ' ἡμᾶς; Λ. ὅν τινα; Εἰς ἀσπίδ', ὥσπερ φησὶν Αἰσχύλος ποτέ, Μηλοσφαγούσας.

43. "*Jurasse septem duces ad aram Pluvii Jovis tradit Pausanias* II. *p.* 154. *Locum tangit Aristides* II. *p.* 317." R.P. Apponi merentur Eratosthenis verba in Catasterism. p. 14. ed. Fell. ὃ καὶ εἰς τὰ συμπόσια οἱ ἄνθρωποι φέρουσι καὶ θύουσιν, οἱ κοινωνεῖν ἀλλήλοις προαιρούμενοι, καὶ ὀμνύειν, καὶ τῇ χειρὶ ἐφάπτοντας τῇ δεξιᾷ, μαρτύριον εὐγνωμοσύνης τοῦτο ἡγούμενοι. Annibal in Appian. B. Hisp. p. 161. ed. HSt. dicitur ὁρκωθῆναι ἐπὶ ἐμπύρων ἄσπειστος ἐχθρὸς ἔσεσθαι Ῥωμαίοις. Confer Sallust. Cat. 23. Brunckius comparat Apoll. Rhod. II. 719. Vid. Musgrav. ad Eurip. Cycl. 468.

44. θιγγάνον τι Longini Codd. Vatic. Mox ταυρίου Ald. Turn.

45. Ἄρην τ' Ἐνυὼ Ald. Rob. MSS. quidam. Ἄρη τ' Ἐνυὼ Med. Seld. Sed particula, hoc loco inserta, contra linguam peccat; omittunt Turn. Steph. Canter. ceteri. Ἄρη κ' Ἐνυὼ Stobæus l. c. Porsonus ad Eurip. Phœniss. 134. ita scribit.

= eye witness

= ιος impetuous the θρασκειν. a captain the λοχος

= iron rimmed shield

= ew to call Gods to witness th ορκο-ομνυμι
= η a demolition th σκαπτω.
= to sack th λαφυσσω.
= αω — φυρω to moisten.

= was panting. — gloring. looking δερκομαι

= report th πυνθανομαι & indolence
= a casting of lots th παλλω

ὠρκωμότησαν, ἢ πόλει κατασκαφὰς
θέντες, λαπάξειν ἄστυ Καδμείων βίᾳ,
ἢ γῆν θανόντες τήνδε φυράσειν φόνῳ.
μνημεῖα δ' αὐτῶν τοῖς τεκοῦσιν εἰς δόμους
πρὸς ἅρμ' Ἀδράστου χερσὶν ἔστεφον, δάκρυ
λείβοντες· οἶκτος δ' οὔτις ἦν διὰ στόμα·
σιδηρόφρων γὰρ θυμὸς, ἀνδρείᾳ φλέγων,
ἔπνει, λεόντων ὣς Ἄρην δεδορκότων.
καὶ τῶνδε πύστις οὐκ ὄκνῳ χρονίζεται·
κληρουμένους δ' ἔλειπον, ὡς πάλῳ λαχὼν

"In Æschyli Theb. 45. metrum flagitat Ἄρην." Dein φόνον Rob. Seld. Colb. 2. M. 1. Vid. ad Prom. 363. infr. 116. 330. Mox ὠρκωμώτησαν Ald.

47. Eundem fere versum habes infra 527.

48. πρόσθε pro τήνδε Stobæus l. c. et mox σημεῖα δ' αὐτῶν, quod tamen in vulgatum mutavit Grotius.

49. μνημεῖά θ' MSS. et impressi. δ' e Stobæo adsumpsi. Vid. infra 582. ἐν δόσμος Colb. 1.

50. πρὸς δ' ἅρμ' Rob. Barocc. C. Guelph. Copula e præcedente versu decidit. Dein χεροῖν Ald. Rob. errore solenni: cf. Prometh. 953. Eurip. Suppl 217. Phrynich. ap. Suid. v. Τευτάζειν.

51. ἀνὰ στόμα Stobæus l. c. διὰ στόματος Colb. 1. quæ quidem usitatior est constructio: sed διὰ στόμα occurrit infra 191. 579. Eurip. Orest. 103.

54. τῷδε πίστις Stobæus. πίστις etiam Colb. 2. Hesych. Πύστις· πειθώ. ubi duæ glossæ, ad πίστις et πύστις pertinentes, forsan confusæ sunt. Eustath. p. 421, 35. ἐκ τοῦ πεύθω ἡ πίστις, quod neminem morabitur. In Musæo v. 145. pro ὄργια πιστά, probabiliter admodum Lennepius, ὄργι' ἄπυστα. Simili fere errore ἐπιπείσεται pro ἐπιπεύσεται Salmas. Inscript. Vet. p. 16. Mox οὐχ' ὄκνῳ Ald. Rob.

55. ἔλιπον Ald. Rob. Barocc. C. N. M. 2. Guelph. unde Brunckius γὰρ ἔλιπον, nulla necessitate. Pers. 479. Ποῦ τάσδ' ἔλειπες; Eurip. Hippol. 921. Ἦν ἀρτίως ἔλειπον. Eumen. 131. κλαγγαίνεις δ' ἅπερ Κύων μέριμναν οὔποτ' ἐκλιπὼν πόνου. Manifesto legendum est ἐκλείπων. Noster Cabiris ap. Polluc. VI. 3. Μήδ' αὖ κρωσσούς, Μήτ' οἰνηροὺς μήθ' ὑδατηρούς, Λείπειν ἀφνεοῖσι δόμοισιν. Ita legendi et distin-

ἕκαστος αὐτῶν πρὸς πύλας ἄγοι λόχον.
πρὸς ταῦτ', ἀρίστους ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως
πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι τάγευσαι τάχος·
ἐγγὺς γὰρ ἤδη πάνοπλος Ἀργείων στρατὸς
χωρεῖ, κονίει, πεδία δ' ἀργηστὴς ἀφρὸς
χραίνει σταλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πνευμόνων.
σὺ δ', ὥστε ναὸς κεδνὸς οἰακοστρόφος,
φράξαι πόλισμα, πρὶν καταιγίσαι πνοὰς
Ἄρεος· βοᾷ γὰρ κῦμα χερσαῖον στρατοῦ·

guendi sunt isti versus. Vulgo *μήτε κρωσσοὺς... λιπεῖν*. Vid. Porson. ad Eurip. Orest. 372.

56. *πύλαις* v. l. ap. Turneb. Dein *ἄγῃ* Colb. 1. 2. L. M. 2. Mosq. 1. male: vide supr. ad v. 20. Suppl. 982. *Ἐμοῦ δ' ὀπαδοὺς τούσδε καὶ δορυσσόους Ἔταξαν, ὡς ἔχοιμι τίμιον γέρας.*

60. *κονιεῖ* Ald.

61. *πλευμόνων* Brunck. et Schutz. utpote magis Atticum. Sed hoc fuit recentioris Atticismi. Grammatici quidem cum Brunckio stant. Verum quis non novit Atticistas, quales sunt Helladius, Mœris, Gregorius, Magister, regulas suas plerumque ex Æliano, Libanio, Aristide, ceterisque Sophistis, interdum e Luciano, rarius ex Historicis aut Platone, rarissime e poetis scenicis depromsisse? Male vulgatur *πλευμόνων* Choeph. 637. in pluribus Sophoclis versibus, et in Eurip. ap. Macrob. Sat. VII. 15. ubi *πνευμόνων* præbet Plutarch. p 1244. Brunckius quidem sententiam mutavit ad Sophocl. Trachin. 567. quod nescivit Schutzius: vid. Porson. ad Eurip. Orest. 271. In hoc versu *πνευμάτων* habent Mosq. 2. Guelph. quod parum abfuit quin in textum reciperem. Sophocl. Electr. 718. *Ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις Ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί.* Virgil. Georg. III. 111. *humescunt spumis* FLATUQUE *sequentum.*

62. *νηὸς* Ald. Rob. Turn. quod Ionicum est. *ναὸς* Med. Colb. 2. Porson. Hunc versum mutuatus est Euripides Med. 523. quod monuit Valckenaer. ad Hippol. 1226. et post eum Porsonus, qui in Medeæ loco *ναὸς* edidit.

64. *χερσαίου* Ald. Turn. C. v. 1. apud Steph. Sed hoc vulgato deterius est.

= marshall

= to raise the dust th κονις. = ις. gen δ – white

= to stain th χραινω. πνευμων the lungs th πνεω.

= prudent th κηδομαι ~~,οι~~

= fortify fr φρασσω. καταιγίζω to rush down th καιγί

= land,   a hurricane th αισσω to rush.

= clearness.

= safe βλαπτω. guardian deities εχω.

from its foundation the πρεμνο root of a tree

α utterly ruined adj

= ιζω to root out the θάμνος. = taken capt in war the δηιος.
αλισκω.

καὶ τῶνδε καιρόν, ὅστις ὤκιστος, λάβε·
κἀγὼ τὰ λοιπὰ πιστὸν ἡμεροσκόπον
ὀφθαλμὸν ἕξω, καὶ σαφηνείᾳ λόγου
εἰδὼς τὰ τῶν θύραθεν, ἀβλαβὴς ἔσει.
ΕΤ. ὦ Ζεῦ τε καὶ Γῆ, καὶ πολισσοῦχοι θεοί,
Ἀρά τ', Ἐρινὺς πατρὸς ἡ μεγασθενής,
μή μοι πόλιν γε πρέμνοθεν πανώλεθρον
ἐκθαμνίσητε δῃάλωτον, Ἑλλάδος
φθόγγον χέουσαν, καὶ δόμους ἐφεστίους·
ἐλευθέραν δὲ γῆν τε καὶ Κάδμου πόλιν
ζυγοῖσι δουλίοισι μήποτε σχεθεῖν.

65. *τόνδε* Ald. Turn. Seld. Baroc. C. N. Colb. 1. Mosq. 2. Schol. B. Dein *χαιρὸν* Ald. Mox *ὥστις* Rob. Barocc. Guelph. v. l. in N.

67. *σαφηνίᾳ* Ald. Turn. Steph. codd. nonnulli.

68. *εἰδὼς σὺ τὰ τῶν θ.* Ald. Rob. Barocc. unde conjicio olim lectum fuisse, Ὀφθαλμὸν ἕξω. *σὺ δέ, σαφηνείᾳ λόγου Εἰδὼς τὰ τῶν θύραθεν, ἀβλαβὴς ἔσει.* Inconcinna certe est conjunctionis repetitio, *κἀγὼ—καὶ σαφ.* sed vide supra 36.

70. *ἐριννὺς* libri omnes scripti et impressi. Ego quare *ἐρινὺς* prætulerim, fusius exposui in Glossar. ad Prometh. v. 53.

71. *μου* Rob. *μήτοι* Elmsl. ad Eurip. Med 175. *πρευμνόθεν* M. 2. *πρυμνόθεν* ceteri. Vid. infra ad v. 1059. Mox *δηϊαλώτον* edd. Recte mutavit Brunckius.

73. *δήμους* Ald. et in proximo versu *τε* pro *δὲ*, ut etiam Barocc.

75. *ζεύγλῃσι δουλείῃσι* Rob. Barocc. G. H. *ζυγοῖσι δουλείοισι* Med. Colb. 1. C. N. M. 2. Guelph. Brunck. Porson. Sed *δουλίοισι* Ald. Turn. Steph. Recte: Pers. 50. *Ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι.* Agam. 955. *Ἑκὼν γὰρ οὐδεὶς δουλίῳ χρῆται ζυγῷ.* Ibid. 1085. *Μένει τὸ θεῖον δουλίᾳ παρὸν φρενί.* Choeph. 75. *δούλιον αἶσαν.* Eurip. Troad. 595. *Γυψὶ φέρειν τέταται, ζυγὰ δ' ἤνυσε δούλια Τροίᾳ.* Vid. infra 312. 467. 794. Solon apud Plutarch. p. 158. *Τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλοσύνην ἀεικέα Ἔχοντας.* Aristides a G. Cantero indicatus N. L. V. 9. habet *δουλείης*. Lege igitur *δουλίην*.

Ibid. *μήποτε, σχέτε,* vel *μήποτ' ἴσχετε*, conjicit Pauwius; *μὴ δότε σχέθειν*, Butlerus. Mirum est pro-

γένεσθε δ' ἀλκή· ξυνὰ δ' ἐλπίζω λέγειν·
πόλις γὰρ εὖ πράσσουσα δαίμονας τίει.

ΧΟΡΟΣ.

θροῦμαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη.
μεθεῖται στρατὸς στρατόπεδον λιπών·

fecto nemini interpretum suboluisse ellipsin verbi *εὔχομαι*, non illam quidem valde obviam, cujus tamen exempla haud desunt. Infra 239. *Θεοὶ πολῖται, μή με δουλείας τυχεῖν.* Choeph. 304. *Ἀλλ', ὦ μεγάλαι Μοῖραι Διόθεν, Τῇδε τελευτᾷν, Ἧι τὸ δίκαιον μεταβαίνει.* Cf. Eurip. Suppl. 3. ubi vid. Markland. Mitto poetas Ionicos, apud quos *δὸς* vel *δότε* plerumque supplendum. Ad Homericum illud Iliad. B. 412. *Ζεῦ κύδιστε—Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι κ. τ. λ.* notat Eustathius p. 248, 30. *τὸ σχῆμα τῆς εὐχῆς Ἀττικόν—λείπει τὸ δός, ἢ ποίησον, ἢ εὔχομαι.* Herodot. V. 105. *καί μιν (τὸν ὀϊστὸν* sc.) *ἐς τὸν ἀέρα βαλόντα, εἰπεῖν, ὦ Ζεῦ, ἐκγενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι.* Quæ citans Eustathius l. c. *γενέσθαι* habet. Anonym. ap. Etymol. M. p. 346, 42. Suid. v. *Ἐξάντη. Ὦ Ζεῦ, γενέσθαι τῆσδέ μ' ἐξάντη νόσου.* Quidnam in hujusmodi locis apud Atticos scriptores intelligendum sit, optime patebit ex Aristoph. Ran. 884. ΔΙ. *Εὔχεσθε δὴ καὶ σφώ τι, πρὶν τἄπη λέγειν.* cui parens Æschylus sic precatur, *Δήμητερ, ἡ θρέψασα τὰς ἐμὰς φρένας, Εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων.* Quos versus Æschyleos esse docet Scholiasta. Conf. Lysistr. 173.

77. Operæ fortasse pretium fuerit tirones monuisse, *τίω* apud Homerum priorem ancipitem habere; apud Æschylum brevem, ut hic, et Agam. 260. 533. 944. fragm. ap. Aristoph. Ran. 1266. futurum autem *τίσω* primam ubique producere. Pro *δαίμονας*, MS. Barocc. 68. sententias ex Æschylo desumtas continens, exhibet *θεόν*.

78. *θρέομαι* edd. Schol. in Eurip. Phœniss. 246. *θρεῦμαι* Seld. Mosq. 1. 2. Guelph. C. L. M. 2. Burneius; quod Ionicum est. *θρουμένας* legendum est Agam. 1167. *σοῦσθε*, non *σεῦσθε*, recte scribitur supra 31. Confer Choeph. 638. Suppl. 833. Mox *μεγάλ' ἄχη* Ald. Turn. Pors. *μεγάλα τ' ἄχη* Rob. F. G. N. Colb. 1. Mosq. 2. alii quidam, probante Burneio: forsan tamen rectius abest: Suppl. 111. *Τοιαῦτα πάθεα μέλεα θρουμένα λέγω λιγέα, βαρέα, δακρυοπετῆ.* Ceterum hos versus ad usque v. 94. in duas decadas distribuit Burneius: sed quum hoc non sine mutationibus

" for the common good.

" wail over.

" in advance

the noise of horses hoofs the οπλη κτυπος
= to rub along a surface the χρ...ω

= invincible the μαχομαι = lashing the mountain
= to μαι to watch over the ορ α ω

avert.

" white bucklered

ῥεῖ πολὺς ὧδε λεὼς πρόδρομος ἱππότας·
αἰθερία κόνις με πείθει φανεῖσ',
ἄναυδος, σαφὴς, ἔτυμος ἄγγελος.
ἐλέδεμας πεδιοπλόκτυπος
βοὰ χρίμπτεται, ποτᾶται, βρέμει δ'
ἀμαχέτου δίκαν ὕδατος ὀροτύπου.
ἰὼ, ἰὼ, ἰώ·
ἰὼ θεοὶ θεαί τ', ὀρόμενον κακὸν
ἀλεύσατε· βοᾷ δ' ὑπὲρ τειχέων
ὁ λεύκασπις ὄρνυται λεὼς

quibusdam paullo violentioribus effecerit, nec sine hiatuum ope, quales me non alibi vidisse memini, eum non ausus sum imitari. Satius habui, quam plurimos ejusdem moduli versus exhibere, quatenus id nulla, aut levi saltem mutatione fieri potuerit. Integrum carmen in antistrophica redegit Seidlerus; improbante Hermanno El. Metr. p. 751.

80. πολὺς δ' ὧδε Ald. Turn. Barocc. πολὺς ὅδε Rob. Seld. L. Colb. 2. Mosq. 1. πολὺς ὧδε A. B. Mosq. 1. 2. Brunck. Porson. Mox λαὸς G. M. 1. In proximo versu φανεῖσα Ald. Turn.

83. ἐλϊδεμνὰς Rob. ἐλεδεμνὰς Ald. ἐλεδεμνὰς Turn. ἐλέδεμας Hermann. El. Metr. p. 45. qui locum ita disponit, ἐλέδεμας βοὰ πεδι' οπλόκτυπος = ὠσὶ χρίμπτεται, ποτᾶται, βρέμει δ'.

84. τε χρίμπτεται βοᾶ Ald. Ita Turn. Barocc. Seld. nisi quod illi βοὰ, hic βοᾷ. τ' ἐγχρ. βοᾷ Rob. τ' ἐχρ. βοὰ Steph. Stanl. Pors. τί χρ. βοᾶ Med. τε ὠτὶ χρ. βοὰ C. G. H. K. ὥστε χρ. Colb. 2. τ' ὠσὶ χρ. βοὰ Brunck. τ' ὠσὶ βοὰ χρ. olim Hermann. Sed vid. ad v. 83.

85. ὀροκτύπου Edd. et MSS. tantum non omnes. ὀροτύπου M. L. recte, tum ad metrum, tum sensum, *montes ferientis*. In Eurip. Orest. 367. ubi metrum flagitat ἀλιτύπων, edd. vet. ἀλικτύπων exhibent. Vid. infra 484.

86. 7. ἰὼ quater Ald. Turn. ter Rob. bis Colb. 1. Hanc voculam ante θεαὶ quidam MSS. semel, alii bis terve repetunt.

88. βοὰ Seld. δ' abest ab Edd. et MSS. quod tamen indubitanter adsumpsi. Copulas enim susque deque habebant librarii. Vide Burneium ad Choeph. 957. 962.

89. λαὸς libri MSti et impressi.

εὐτρεπής, ἐπὶ πόλιν διώκων.
τίς ἄρα ῥύσεται, τίς ἄρ᾽ ἐπαρκέσει
θεῶν ἢ θεᾶν;
πότερα δῆτ᾽ ἐγὼ ποτιπέσω βρέτη
δαιμόνων; ἰὼ μάκαρες εὔεδροι.
ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι· τί μέλ-
λομεν ἀγαστόνοι;
ΗΜΙΧ. ἀκούετ᾽, ἢ οὐκ ἀκούετ᾽ ἀσπίδων κτύπον; στρ.
πέπλων καὶ στεφέων πότ᾽, εἰ μὴ νῦν, ἀμ-
φὶ λιτὰν ἕξομεν;

λεὼς cum Pauwio prætuli, ob vv. 80. 278.

90. Pes creticus, sequente trochaico hemiolio, ut in vv. 132. 281. 299. Hæc metra poetæ libenter conjunxere; quia pes creticus a ditrochæo natus est, demta syllaba finali. Posses etiam πτόλιν legere.

Ibid. εὐπρεπὴς Ald. Turn. Barocc. alii. εὐπρεπὴς Rob. Med. Seld. A. B. Brunck. Porson. Conferas Hemsterhus. ad Lucian. T. 1. p. 316. B. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 801. Diatrib. p. 75. Markland. ad Eurip. Suppl. 392. ad Iph. T. 245. Pierson. Præfat. ad Mœrin p. xliv. Brunck. ad Pers. 834. et ad Aristoph. Conc. 427. Porson. ad Eurip. Hecub. 558. ad Phœniss. 170. qui omnes de harum vocum confusione egerunt.

92. τῶν θεῶν ἢ θεαινᾶν Rob. atque ita, omisso τῶν, C. M. 1. 2. v. l. in Mosq. 1. θεαινῶν E. Colb. 2. Viteb. Deest versus in Colb. 1. Respexit forsan Æschylus Homericum illud, Iliad. Θ. 5. Κέκλυτέ μου πάντες τε θεοί, πᾶσαί τε θέαιναι· quicum conferre possit harum rerum studiosus Menand. ap. Athen. XIV. p. 659. E. Demosth. de Coron. init. Theophrast. Char. 25. Terentii Phorm. V. ii. 83. Hec. I. ii. 58. Virg. Georg. I. 21. Petron. Sat. 79. p. 392.

95. βρετέων δ᾽ Ald. Rob. Turn. Barocc. et MSS. haud pauci. Dein ἔχεσθε Ald. G. K. Guelph. Disyllaba sunt, in hoc loco βρετέων, in v. 97. στεφέων, in 148. σακέων. Trisyllabum est ἐπαλξέων v. 146.

97. ἢ οὐ ἀκακούετ᾽ Ald. Hos versus alium in modum distribuit Burneius.

99. λιτὴν Ald. Rob.—Demosth. Ol. III. 6. πότε ἃ δεῖ πράξετε, εἰ μὴ νῦν;

= speeding on

= rescue — befriend

= πρὸς πέδῳ = βρέτας an image of a god.

= it is to exact time — ἀζω θακμη.

— ceremony.

Interea ad templum non aequae Palladis ibant
Crinibus Iliades passis peplumque ferebant.
Suppliciter tristes.

ΗΜΙΧ. κτύπον δέδορκα· πάταγος οὐχ ἑνὸς δορός. ἀντ.
τί ῥέξεις, παλαῖχθον Ἄρης; προδώ-
σεις τὰν τεὰν γᾶν;
ὦ χρυσοπήληξ δαῖμον, ἔπιδ' ἔπιδε
τὰν πόλιν, ἅν ποτ' εὐφιλήταν ἔθου.
θεοὶ πολιοῦχοι χθονός, ἴδετε πάντες,
ἴδετε παρθένων ἱκέσιον λόχον
δουλοσύνας ὕπερ.
κῦμα γὰρ περὶ πτόλιν
δοχμολόφων ἀνδρῶν

100. πάταγον δ' Ald. Turn. Barocc. τ' pro δ' Rob. Sed πάταγος οὐχ Med. H. K. L. N. Colb. 1. πάταγος etiam Seld.

101. προδώσεις παλαίχθων Ἄρης Ald. Rob. Turn. nisi quod Rob. πάλαιχθον. Porsonus παλαῖχθον. Verborum ordinem immutavi, ut antithetico suo versus respondeat. Prima in Ἄρης producitur, ut infra vv. 125. 336. 465. Vel legi possit, Τί ῥέξεις, Ἄρης παλ. πρ.

102. τὰν σὰν γᾶν Ald. Rob. Turn. Barocc. Secutus sum H. Colb. 2. Brunck. Pors. atque ita fere Med. F. K. L. τὰν γῆν τεὰν Colb. 1. N. melius, quoad metrum.

103. χρυσοπήλυξ Ald. Rob. Turn. χρυσοπήληξ Seld. F. N. M. 1. Colb. 2.

104. τὰν ante πόλιν, quod supplevit C. deest in ceteris. Mox ποτε φιλήταν M. 1.

105. πολισσοῦχοι edd. πολισοῦχοι Seld. πολιοῦχοι Viteb. ut in v. 818. πολιάοχοι Med. L. quod quidem numeros versus melius explet. Si πολιοῦχοι retines, θεοὶ disyllabum erit, sin πολιάοχοι, monosyllabum. Mox ἴθιτε π. Ald. ἴτ' ἴτε Rob. Pors. ἴδετε Turn. probante Pauwio, et, quod majus est, Burneio: vid. infr. 157. Dein παρθένον Ald.

107. δουλοσύνης Ald. Rob. Turn. Dorismum revocavit Brunckius. Mox πόλιν Ald. Barocc.

109. Brunckius vult δοχμολοφᾶν, ob Euripideum λευκολόφας, de qua forma egit Valcken. ad Phœniss. 120. At hæc quidem terminatio recentior fuit, atque analogiæ minus consentanea; et, nisi unicus óbstaret locus, Aristophan. sc. Acharn. 65. veterem formam ubique rescribendam judicarem. Quæ protulit Valckenaerius, μηλονόμας, ἱππονώμας, εὐλύρας, χρυσοκόμας, plane aliena sunt; quorum priora duo e

καχλάζει, πνοαῖς Ἄρεος ὀρόμενον.
ἀλλ', ὦ Ζεῦ πάτερ παντελές, πάντως
ἄρηξον δαΐων ἅλωσιν.
Ἀργεῖοι γὰρ πόλισμα Κάδμου
κυκλοῦνται· φόβος δ' ἀρείων ὅπλων.
διάδετοι δὲ γενύων
ἱππικῶν κινύρον-
ται φόνον χαλινοί.
ἑπτὰ δ' ἀγήνορες πρέποντες στρατοῦ,
δορύσσοις σαγαῖς πύλαις ἑβδόμαις

verbis composita sunt, posteriora e substantivis sec. declinationis. Nusquam, credo, similia composita cum λόγος, τρόχος &c. in ας desinentia reperiuntur. Notent autem tirones, primam in δοχμολόφων corripi: versus est simplex dochmiacus.

110. καγχλάζει Ald. Rob. qui et πνοαῖσι. Mox ὀῤῥόμενον Ald. Rob.

111. Recte interpunxit Brunckius post παντελές, quam vocem adjective sumendam esse viderat etiam Schol. A. Vid. infra 153.

112. ἐπάρηξον E. Mox Ἀργεῖοι δὲ L.

114. φόβος γὰρ ἠΐων Ald. γὰρ ἀρηΐων Barocc. δ' Ἀργείων Mosq. 1. δ' ἀρηΐων ceteri, præter Butlerum, qui scribendum censet ἀρῄων. Eumen. 682. Πάγον δ' Ἄρειον τόνδ', Ἀμαζόνων ἕδραν. Eurip. Orest. 1667. Πάγοισιν ἐν Ἀρείοισιν. Pers. 989. Ξάνθον, ἄρειόν τ' Ἀγχάρην. Onomast. Vet. Labbei, Ἄρειος. *Martialis.*

115. διὰ δέ τοι γενύων Ald. Barocc. L. δὲ ante γενύων in τε mutavit Rob. Versus est creticus dimeter, qualis Eurip. Orest. 311.

116. ἱππίων Mosq. 2. ἱππείων ceteri. ἵππιος infra 122. ubi Ald. ἵππειος. Sed ἱππικῶν prætuli ob vv. 61. 190. et permulta tragicorum loca, ubi hæc forma adhibetur. Unum tantum hodie succurrit, ubi ἵππειος metrum postulet, Eurip. Hippol. 1335. Cf. Porson. ad Phœniss. 1721. Tres formæ adhibebantur, uti et δούλειος, δούλιος, δουλικός, prima vero non nisi metri gratia.

117. φόβον Rob. Turn. Codd. nonnulli. Vide supr. 45.

118. Pro πρέποντες Robortellus προπέμπονται. Dein στρατῷ MSS. Thomæ M. v. Ἑβδόμη. Constructio est ἑπτὰ δ' ἀγήνορες στρατοῦ, πρέποντες δορύσσοις σαγαῖς.

119. δορυσσόοις edd. MSS. sed δορυσσώοις Mosq. 2. δορυσσόοις MSS.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

προσίστανται, πάλῳ λαχόντες.
σύ τ', ὦ Διογενὲς φιλόμαχον κράτος,
ῥυσίπολις γενοῦ, Παλλάς, ὅ θ' ἵππιος
ποντομέδων ἄναξ ἰχθυβόλῳ
μαχανᾷ, Ποσειδᾶν,
ἐπίλυσιν φόβων, ἐπίλυσιν δίδου.
σύ τ', Ἄρης, φεῦ, φεῦ, Κάδμου ἐπώνυμον
πόλιν φύλαξον,

Thomæ l. c. quam Pauwii conjecturam post Hermannum amplexus est Butlerus. Nollem factum. Suppl. 181. *Ὄχλον δ' ὑπασπιστῆρα καὶ δορύσσοον.* Ibid. 979. *Ἐμοῦ δ' ὀπαδοὺς τούσδε καὶ δορυσσόους.* Hesiod. Scut. 54. *δορυσσόῳ Ἀμφιτρύωνι.* Theogn. 981. *δορύσσοον ἐς πόνον ἄνδρα.* Sic *λαόσσοος*, non *λαόσοος* dicebant. Quapropter scribendum judicavi *δορύσσοις.* Sophocl. Œd. Col. 1313. *Οἶος δορύσσους Ἀμφιαρέως.* Hermannus ait *δορύσσος* communem formam fuisse, *δορύσσος* poeticam. Tacet vir doctissimus de locis hic citatis, ubi postulatur duplex *σ*.

Ibid. "Septem duces non stabant ad *septem* portas, sed adstabant portarum *septimæ*, forsan in vicino Jovis Altissimi templo, *κλήρῳ λαχόντες*, sortiti quam quisque de septem portis sibi haberet tuendam. Nondum ad suam quemque stationem missos liquet ex v. 290. (268.)" Valckenaer. Diatrib. de Aristobulo Judæo p. 120. Recte omnino.

121. *κρᾶτος* Ald. Rob.

122. *ῥυσίπτολις* edd. ante Porson. Mox *ἵππειος* Ald. Rob. Seld. Colb. 1. N. *ἵππιος* Eustath. ad Iliad. Z. p. 656, 22.

124. *μηχανᾷ* edd. ante Brunckium, qui *μαχανᾷ*. Ita B. L. M. 1. Mox *Ποσειδᾶν* Med. Brunck. Schutz. Pors. *Ποσειδῶν* ceteri. Hujus loci non meminerat Plutarchus, poetarum lector *μνημονικώτατος*, dum hæc scriberet in Moral. p. 1778. H.St. *καὶ ταῦτα τὸ κυνηγεῖν καλὸν πεποίηκε, τὸ δὲ ἁλιεύειν ἀπ' οὐδένος ἔνδοξον. οὐδέ γε θεῶν τις ἠξίωσεν, ὦ ἑταῖρε, γογγροκτόνος, ὥσπερ ὁ Ἀπόλλων λυκοκτόνος, οὐδὲ τριγλοβόλος ὡς ἐλαφηβόλος ἡ Ἄρτεμις, λέγεσθαι.* Quibus homines piscatores ex hoc loco habent quod regerant.

125. *φόβου* edd. ante Brunck. *φόβων* A. B. C. Seld. alii quidam.

127. Paullo melius, opinor, foret *φύλαξον πόλιν·* Notat Burneius in vocibus *Κάδμου ἐπώνυμον*, vel corripi *ου*, cum hiatu; vel post *ου* elidi

κήδεσαί τ' ἐναργῶς.
καὶ Κύπρις, ἅτε γένους προμάτωρ,
ἄλευσον, σέθεν γὰρ ἐξ αἵματος
γεγόναμεν· λιταῖσί σε θεοκλύτοις
ἀπύουσαι πελαζόμεσθα.
καὶ σύ, Λύκει' ἄναξ, λύκειος γενοῦ
στρατῷ δαΐῳ
στόνων ἀϋτᾶς· σύ τ', ὦ
Λατογένεια κούρα,
τόξον εὖ πυκάζου,
Ἄρτεμι φίλα.
ἒ, ἒ, ἒ, ἒ,
ὄτοβον ἁρμάτων ἀμφὶ πόλιν κλύω. στροφὴ ά.
ὦ πότνι' Ἥρα·

ε initiale, ut in Eumen. 218. (Vid. infr. 455. Eurip. Orest. 369.) Idem aliquid post hunc versum deesse suspicatur. Non assentior.

130. Particulam γὰρ primus revocavit Hermannus. Exaratur in Seld. A. B. F. G. K. Colb. 1. 2. M. 1. 2. Post αἵματος insertum est θυγατρὸς in F. et K. qui idem codex est.

131. λιταῖσι Hermanno debetur: vulgo λιταῖς. De proximi versus metro vid. supr. ad 88. πελαζόμεθα Ald. Turn. Barocc.

133. λύκι' ἄναξ λύκει γ. Ald. Λύκι' ἄναξ Seld. N. M. 1. 2. Colb. 2. Mosq. 1. Guelph. Viteb. Pro Λύκειος glossa in Med. irrepsit, ὡς λύκος.

134. Hos versus aliter distribuas, στρατῷ δαΐῳ στόνων ἀϋτᾶς = σύ τ' ὦ Λ. κ.

135. σύ τ' omittit Barocc. Mox Λητογένεια edd. Λατογ. Med. H. Colb. 2. λαταγ. K.

137. ἐμπτυκάζου Med.

140. ὄττοβον Ald. Rob. Turn. Mutavit Brunckius. De orthographia hujus vocis egimus ad Prom. 590. Hæc in antistrophica, vel antithetica, redegit Burneius.

141. πότνια edd. Sed quum hæc vox ultimam semper corripiat, certissimum est πότνι', quod dedit Burneius.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ἔλακον ἀξόνων βριθομένων χνόαι·
δορυτίνακτος αἰθὴρ ἐπιμαίνεται.
τί πόλις ἄμμι πάσχει; τί γενήσεται;
ποῖ δ' ἔτι τέλος ἐπάγει θεός;
ἀκροβόλων δ' ἐπαλξέων λιθὰς ἔρχεται, ἀντ. ά.
ὦ φίλ' Ἄπολλον·
κόναβος ἐν πύλαις χαλκοδέτων σακέων,
καὶ Διόθεν πολεμόκραντον τέλος ἁγνόν,
ἔν τε μάχαις μάκαιρ' ἄνασσα πρὸ πόλεως,

142. Nescio annon rectius scriberetur κνόαι. Hesych. Κνοῦς. ὁ τοῦ ἄξονος ἦχος. λέγεται δὲ καὶ κνόη. καὶ ὁ τῶν ποδῶν ψόφος, ὡς Αἰσχύλος Σφιγγί. Scilicet a κνέω, *rado*, fluxere κνοῦς et κνόα; ut a ῥέω, ῥοῦς et ῥόα; a χέω, χοῦς et χόα. In Sophocle editur χνόα.

143. δ' αἰθὴρ edd. vett. Copulam omisit Porsonus; atque ita Colb. 2.

144. ἄμμιν edd. ante Porson. ἄμμι Colb. 2.

145. ποῖ τι τέλος Rob. ποῖ δέ τοι τ. G. unde conjicio ποῖ δὲ τὸ τέλος. In Eurip. Orest. 1560. ubi editur τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖσι, Τέλος, ὅπα θέλει, Scholiasta legerat τέλος ἄγει. Legerim præterea ὁποῖ. Simonideorum, quæ profert Musgravius, alia est constructio. Deinceps θεὸς ἐπάγει Burneius. Mihi vero hoc metrum et antitheticum ejus e pede Cretico et Dochmio constare videntur; de quo genere versuum vid. supra ad v. 88. Post hunc versum vulgo additur, ἒ, ἒ, ἒ, ἔ. quod delevi, utpote e v. 139. repetitum. Retinet vero Burneius, iterumque ad finem antistrophæ interserit. Librarii autem, qui sæpius aliena inferciebant, rarius genuina omittebant. Judicium penes lectorem esto.

146. φίλτατ' Rob.

149. ἐκ pro καὶ Rob. Mox ἁγνὸν τέλος edd. et MSS. consensu: ordinem immutavit Burneius. Sed quum hæc nemo unus interpretum probe intellexerit, reponendum esse censeo καὶ Διόθεν πολεμόκραντον ἄγων τέλος, quod vel ad κόναβος referas, vel, si versum proxime præeuntem parenthetice sumas, ad Ἄπολλον. Cf. v. 145.

150. Ita Burneius. ἐν μάχαισί τε edd. MSS. Dein μάχαιρ' Ald. Mox ἄνασσ' Ὄγκα πρὸ πόλεως omnes præter Seld. K. M. 2. qui voces πρὸ πόλεως omittunt. Sed recte, credo, ὄγκα delevit Burneius, prout glossam e v. 497. ortam.

ἑπτάπυλον ἕδος ἐπιῤῥύου.
ἰώ. παναλκεῖς θεοί, στροφὴ β΄.
ἰὼ τέλειοι τέλειαί τε γᾶς
τᾶσδε πυργοφύλακες, πόλιν
δορίπονον μὴ προδῶθ᾽
ἑτεροφώνῳ στρατῷ.
κλύετε παρθένων, κλύετε πανδίκως
χειροτόνους λιτάς.
ἰώ, φίλοι δαίμονες, ἀντιστρ. β΄.
λυτήριοι ἀμφιβάντες πόλιν,
δείξαθ᾽ ὡς φιλοπόλεις, μέλε-
σθέ θ᾽ ἱερῶν δημίων,
μελόμενοι δ᾽ ἀρήξατε·
φιλοθύτων δέ τοι πόλεος ὀργίων

151. ἐπιρύου Ald. Barocc. Mox παναρκεῖς Med. v. l. apud Turn.

155. δορύπονον Ald. Rob. Turn. Sed in hujusmodi compositis, vim passivam habentibus, altera forma præstat.

156. ἑτεροφώνῳ μοι στρατῷ Burneius, ex Hermanno de Metr. p. 253. ob antitheticum. Sed μοὶ debuerat vel particulam μὴ, vel προδῶτε proxime sequi, ut in vv. 71. 165. 209. Forsan ἑτεροφώνῳ γε στρατῷ, ex v. 71. Hermannus aliud vocabulum olim lectum esse suspicatur, veluti ἑτεροβάγμονι.

157. πανδίκους Rob. Steph. Stanl. Porson. Seld. Colb. 1. πανδίκως Ald. Turn. Barocc. C. N. Mosq. 1. Ven. 1. Infra 667. Ἦ δῆτ᾽ ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος. Choeph. 239. πανδίκως ἐχθαίρεται. ibid. 679. πανδίκως μεμνημένος. Suppl. 414. γενοῦ πανδίκως εὐσεβὴς πρόξενος.

161. φιλόπολις Ald. φιλοπόλις Hermannus, pro φιλοπόλιες, quod habent Rob. Turn. ceteri. Rectius credo Seidlerus φιλοπόλεις, quamquam nulla, quod sciam, auctoritate nitatur. Mox μέλεσθ᾽ ἱερῶν Ald. Turn. ceteri, præter Rob. qui μέλεσθε δ᾽ ἱερῶν, quem secutus est Schutz. atque ita Colb. 1. Mosq. 1. 2. Burneius vero et Seld. Colb. 2. μέλεσθέ θ᾽.

164. Ita Porsonus pro vulgato

[illegible]

[illegible]

[illegible]

μνήστορες ἔστε μοι.

ΕΤ. ὑμᾶς ἐρωτῶ, θρέμματ' οὐκ ἀνασχετά,
ἦ ταῦτ' ἄριστα καὶ πόλει σωτήρια,
στρατῷ τε θάρσος τῷδε πυργηρουμένῳ,
βρέτη πεσούσας πρὸς πολισσούχων θεῶν,
αὔειν, λακάζειν, σωφρόνων μισήματα;
μήτ' ἐν κακοῖσι, μήτ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ
ξύνοικος εἴην τῷ γυναικείῳ γένει.
κρατοῦσα μὲν γὰρ οὐχ ὁμιλητὸν θράσος,
δείσασα δ', οἴκῳ καὶ πόλει πλέον κακόν.
καὶ νῦν πολίταις, τάσδε διαδρόμους φυγὰς
θεῖσαι, διεῤῥοθήσατ' ἄψυχον κάκην·
τὰ τῶν θύραθεν δ' ὡς ἄριστ' ὀφέλλετε·
αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα.
τοιαῦτα τἂν γυναιξὶ συνναίων ἔχοις.

πόλεως. Confer v. 204. Suppl. 340.

168. θράσος Ald. Rob. Turn. Barocc. Mox πολισούχων Ald. Rob.

170. λακίζειν Barocc. Mosq. 2. Dein μιμήματα Barocc. Ven. 1.

171. ἐνευεστοῖ conjunctim Ald. Voces ἐν εὐεστοῖ φίλῃ iterum adhibet Æschylus in Agam. 938.

174. ἥκω pro οἴκῳ Ald.

175. διαδρόμους βοὰς Rob. qui in proximo versu διεῤῥήσατ'.

177. ὀφέλλεται Med. Barocc. Colb. 1. N. v. 1. apud Steph.

178. ὑπ' αὐτῶν Steph. Schol. A. qui tamen alteram lectionem memorat.

179. τοιαῦτ' ἂν Ald. Rob. L. N. τοιαῦτ ἐν Barocc. Ven. 1. τοιαῦτά γ' ἂν M. 1. δ' ἐν Brunck. δ' ἂν ceteri præter Guelph. qui τοιαῦτά τ' ἂν, recte, modo, τἂν pro τοι ἂν accipias, quemadmodum infra 548. Prom. 395. Choeph. 1001. Sophocl. Antig. 687. El. 249. 325. Eurip. Suppl. 506. In Agam. 356. editur, Τοιαῦτά τοι γυναικὸς ἐξ ἐμοῦ κλύοις. Lege, Τοιαῦτα τἂν γ. *audire possis.* Vide Porson. ad Eurip. Med. 863. Particula τοι, crasi cum ἂν facta,

κεἰ μή τις ἀρχῆς τῆς ἐμῆς ἀκούσεται
ἀνήρ, γυνή τε, χὤτι τῶν μεταίχμιον,
ψῆφος κατ' αὐτῶν ὀλεθρία βουλεύσεται,
λευστῆρα δήμου δ' οὔτι μὴ φύγῃ μόρον.
μέλει γὰρ ἀνδρί, μὴ γυνὴ βουλευέτω,
τἄξωθεν· ἔνδον δ' οὖσα, μὴ βλάβην τίθει.
ἤκουσας, ἢ οὐκ ἤκουσας, ἢ κωφῇ λέγω;

ΧΟ. ὦ φίλον Οἰδίπου τέκος, ἔδεισ' ἀκου- στρ. ά.
σασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄτοβον, ὄτοβον,
ὅτε τε σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι,
ἱππικῶν τ' ἀγρύπνων

naturam encliticam perdat necesse est. Mox συναίων Ald.

180. μεταίχμιον pro ἀκούσεται Robortelli typotheta.

181. τῶν pro τούτων. Exempla videas ad Prometh. 860. quibus adjicio Suppl. 354. et τὸ pro τοῦτο ibid. 1045. Nostri fragmentum apud Clem. Alex. Strom. V. 251. Euseb. Præp. Ev. XIII. 13. Scaliger. ad Varron. p. 31. Ζεύς ἐστιν αἰθήρ, Ζεὺς δὲ γῆ, Ζεὺς δ' οὐρανός, Ζεύς τοι τὰ πάντα, χὤτι τῶνδ' ὑπέρτερον. Corrige, Ζεὺς ταῦτα πάντα.

182. Stanleii conjecturam, βαλήσεται, jure improbat Abreschius, monens, post alios, de passiva vi futuri mediæ vocis. Apte confert Eurip. Orest. 434. Ψῆφος καθ' ἡμῶν οἴσεται τῇδ' ἡμέρᾳ. De hujusmodi futuris accurate egit Monk. ad Eurip. Hippol. 1458. Re consideratius perpensa, βουλεύσεται activo sensu accipiendum puto: quippe βούλευειν ψῆφον locutio est nemini audita. Similiter autem ponitur ψῆφος de regis decreto Sophocl. Antig. 632. ὀλέθρια e codd. protulit Steph.

186. Deest ἢ ante οὐκ in quibusdam codicibus. Si quis exempla hujusce craseos quærat, adeat supr. 97. Choeph. 1006. Sophocl. Œd. T. 555. Acrisii fragm. 1. Eurip. Hecub. 1077. Helen. 136. 922. versus quosdam ap. Athen. VI. p. 253. E. VIII. p. 360. C.

188. ὄττοβον bis Ald. Turn. Barocc. semel Rob. vide not. ad v. 140. Dein ὅτι σύριγγας Ald. ὅτι τε σύριγγες Rob. Turn. Seld. MSS. plerique. ὅτι γε Colb. 1. ὅτε L. Brunck. Pors. Burn. Secutus sum Hermannum.

190. ἀΰπνων edd. et MSS. vio-

[illegible]

πηδαλίων διὰ στόμα
πυριγενετᾶν χαλινῶν.
ΕΤ. τί δ' οὖν; ὁ ναύτης ἆρα μὴ εἰς πρῶραν φυγὼν
πρύμνηθεν, εὗρε μηχανὴν σωτηρίας,
νεὼς καμούσης ποντίῳ πρὸς κύματι;
ΧΟ. ἀλλ' ἐπὶ δαιμόνων πρόδρομος ἦλθον ἀρ- ἀντ. ά.
χαῖα βρέτη, θεοῖς πίσυνος, ὅτ' ὀλοᾶς

lata antistrophicorum lege. Dedi igitur cum Seidlero, ἀγρύπνων. Prometh. 366. Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος.

191. διαστόμια Schutz. Seidler.

192. πυριγενέταν Ald. Turn. -τῶν Rob.

193. Nescio an melius foret πῶς οὖν; ut in Eurip. Hec. 870. Hippol. 601. ubi τί γοῦν Auctor X. II. τί οὖν libri omnes tum MSti, tum impressi, hic et in v. 701. Porsonus, ad Eurip. Phœniss. 892. notat, hiatum post τι Tragicos non admittere; pauca enim, quæ adversantur, exempla mendosa esse. Contra stat Marklandi auctoritas ad Eurip. Suppl. 109. Brunckii ad Sophocl. Philoct. 733. In Pers. 792. lege Τί δ' οὖν ἄναξ Δαρεῖε. Sophocl. Philoct. 733. 753. lege Τί δ' ἔστιν; ut in Antig. 997. Electr. 920. Eurip. Hecub. 1374. Orest. 1374. Hippol. 1175. Troad. 1050. Heracl. 795. Aristoph. Acharn. 177.

Ibid. ἆρά μ' ἐς Ald. Rob. Barocc. ἆρα μ'ησ Med. ἆρα μ' εἰς Colb. 1. Guelph. ἆρα μὴ sine εἰς Seld. G. K. L. Crasis μὴ εἰ- occurrit Sophocl. Antig. 263. Eurip. Helen. 929. Ion. 313. Antiop. ap. Stob. XCIX. p. 417. Aristarcho ibid. Ecl. II. p. 1. ἢ εἰ- Iph. Taur. 1048. Vide Monk. ad Hippol. 1331. ἆρά γ' ἐς Turn. Pors. ceteri. De formula, ἆρα μή, vid. Schæfer. ad Sophocl. El. 446. ἆρα μὴ δοκεῖς Λυτῆρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν; Οὐκ ἔστιν. Antig. 632. Ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων Τῆς μελλονύμφου, πατρὶ λυσσαίνων πάρει; Vim hujus formulæ minus perceperunt Scriptores de particulis, et inter eos Hermannus ad Viger. de Idiot. p. 788. ἆρά γε occurrit Aristoph. Plut. 546.

197. πίσυνος θεοῖς, νιφάδος ὅτ' ὀλοᾶς Νιφομένης βρόμος ἐν πύλαις Ald. Rob. Turn. ceteri. n. q. νιφομένας Brunck. Burneius vero eum in modum disposuit quem ego repræsentavi. Sed metrum, quod ille Dochmiacum et Antispasticum, ego Dochmiacum duplex voco.

νιφάδος ἐν πύλαις νιφομένας βρόμος·
δὴ τότ᾽ ἤρθην φόβῳ
πρὸς μακάρων λιτάς, πόλεως
ἵν᾽ ὑπερέχοιεν ἀλκάν.

ΕΤ. πύργον στέγειν εὔχεσθε πολέμιον δόρυ.
ΧΟ. οὐκ οὖν τάδ᾽ ἔσται πρὸς θεῶν; ΕΤ. ἀλλ᾽ οὖν θεοὺς
τοὺς τῆς ἁλούσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος.
ΧΟ. μήποτ᾽ ἐμὸν κατ᾽ αἰῶνα λίποι θεῶν στρ. β΄.
ἅδε πανάγυρις, μήδ᾽ ἐπίδοιμι τάνδ᾽
ἀστυδρομουμέναν πόλιν, καὶ στράτευμ᾽
ἁπτόμενον πυρὶ δαΐῳ.
ΕΤ. μή μοι, θεοὺς καλοῦσα, βουλεύου κακῶς·
πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας
μήτηρ, γύναι, σωτῆρος· ὧδ᾽ ἔχει λόγος.
ΧΟ. ἔστι θεοῖς δ᾽ ἔτ᾽ ἰσχὺς καθυπερτέρα· ἀντ. β΄.

202. πολεμίων Ald. Rob. Turn. πολέμιον Barocc. C. E. M. 1. Ven. 1. 2. Schol. A. Brunck. Porson. ut in v. 412.

203. οὐκοῦν omnes, et post θεῶν periodum habent. θεῶν; M. A. Muret. V. L. V. 19. qui deinceps scribit, ἀλλ᾽ οὐ θεοὺς—λόγος; haud male. ἀλλ᾽ ὄκκα θεοὺς Rob.

205. ἐμὴν Barocc. Mox πανήγυρις edd. Doricam formam præbuit L.

206. ἀστυδρομουμένην Rob. Turn. ἀστυδρουμένην Ald.

208. τυφόμενον v. l. apud Schol. A. memoratur.

209. μή τι M. 1. i. e. μή τοι. cf. Prometh. 445. Mox συμβουλεύου Ald.

210. εὐπραξίας σωτῆρος recte conjungit Brunckius. Cf. Agam. 666. Sophocl. Œd. T. 80. Philoct. 1471. Eurip. Med. 361. Electr. 991. quem nullo jure mutatum voluit Wesselingius Obs. II. 17.

211. γυνὴ edd. MSS. quod ab omnibus relictum miror.

212. θεοῦ Med. L. Brunckii distinctionem post ἔστι quam agnoscit Schol. A. olim admisi; hodie non probo. Mox δέ τ᾽ ἰσχὺς Steph.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

πολλάκι δ' ἐν κακοῖσι τὸν ἀμάχανον
ἐκ χαλεπᾶς δύας, ὕπερθ' ὀμμάτων
κρημναμέναν νεφελᾶν, ὀρθοῖ.

ΕΤ. ἀνδρῶν τάδ' ἐστί, σφάγια καὶ χρηστήρια
θεοῖσιν ἔρδειν, πολεμίων πειρωμένων.
σὸν δ' αὖ τὸ σιγᾷν, καὶ μένειν εἴσω δόμων.

Stanl. Pors. male; δὲ enim et τε nunquam conjungunt Tragici. Choeph. 488. Ὦ Περσέφασσα δὸς δέ τ' εὔμορφον κράτος. Lege, δὸς δέ γ' εὐμ. κ. vid. Porson. ad Eurip. Orest. 1234. Electr. 1224. ubi legendum Ἐγὼ δέ γ' ἐπεκέλευσά σοι. Suppl. 936. 940. Iphig. Aul. 21. Dan. 18. Ion. 368. Ἀλγύνεται δέ γ' ἡ παθοῦσα τῇ τύχῃ. Sed ibi legendum δὲ χ' ἡ παθοῦσα. Eandem medicinam fecit Schaeferus v. 1378. ejusdem fabulæ, Τλήμων δὲ χ' ἡ τεκοῦσα, vulgo δέ θ' ἡ. In Helen. 517. editur Κακῶν δέ θ' ἡμῖν ἔσχατον. ubi plane legendum δ' ἔθ' ἡμῖν. Similiter a Marklando correctus est Suppl. v. 580. In Temenidis ap. Stob. LIV. p. 207. Grot. Ῥώμη δέ τ' ἀμαθὴς πολλάκις τίκτει βλάβην, legendum videtur, Ῥώμη γὰρ ἀμαθής. Pari modo sanandus Sophocl. Œd. T. 18. Cf. Hermann. ad Viger. 316. Elmsleium ad Aristoph. Acharn. 306. In hoc loco præferat forsan nonnemo ἔστι θεοῖς δέ γ' ἰσχ. Vid. infra v. 268. Ego vero Aldum et Robortellum secutus sum, præeuntibus Brunck. Schutz. Hermann. Hunc versum et tres proxime sequentes laudat Marcellinus Vit. Thucyd. p. 2. ed. Duker.

213. τὰν ἀμήχανον Ald. Rob. Turn. MSS. τὸν Marcellini edd. Ald. Flor. Basil. Brunck. Porson.

214. κᾀκ χαλ. Rob. Med. Seld. Barocc. C. E. G. M. 1. 2. Colb. 2. Ven. 1. 2. Scilicet quum pro ἐκ irrepsisset καὶ, cui contrarium evenit supra 147. utramque lectionem conjunxit aliquis. καὶ Porson. et Marcellini edd. principes, quæ mox ὑπέρ τε ὀμμάτων.

215. κρημναμένην νεφέλαν Ald. Rob. -ναν νεφέλαν Turn. κριμναμένων νεφελῶν Marcellini edd. vett. quod firmat Hermanni conjecturam, a me in textum receptam. κρημνάμενον νέφος conjicit Burneius, probante doctissimo Monk. ad Eurip. Hippol. 172. Totum vero locum recte ordinavit Butlerus.

216. ἔχει pro ἐστὶ Rob. Forsitan melius esset τόδ' ἐστί. vid. Choeph. 671.

ΧΟ. διὰ θεῶν πόλιν νεμόμεθ᾽ ἀδάματον, στρ. γ΄.
δυσμενέων δ᾽ ὄχλον πύργος ἀποστέγοι.
τίς τάδε νέμεσις στυγεῖ;

ΕΤ. οὔ τοι φθονῶ σοι δαιμόνων τιμᾶν γένος·
ἀλλ᾽, ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχνους τιθῇς,
ἕκηλος ἴσθι, μηδ᾽ ἄγαν ὑπερφοβοῦ.

ΧΟ. κλύουσα πάταγον ποταίνιον, ἅμα ἀντ. γ΄.

219. ἀδάμαστον edd. Recte Pauwius ἀδάματον, quam quidem formam Tragicis ubique restituendam censet doctissimus Elmsleius ad Sophocl. Œd. T. 196. 1314. In Choeph. 52. ἀδάματον correxit Burneius. Cf. Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 26.

220. ἀποστέγῃ Ald. -γει ceteri. Sententiam optativam effeci. Paullo ante dixerat Eteocles Πύργον στέγειν εὔξασθε πολέμιον δόρυ. Contra in Eurip. Phœniss. 190. pro σύ τοι μεγαληγορίαν ὑπεράνορα κοιμίζοις, legerim cum MSS. et ed. Ald. κοιμίζεις, aut enim fallor, aut voces σύ τοι nunquam nisi cum indicativo construuntur: vid. Orest. 578. Suppl. 379. Heracl. 733. [Rhes. 663.] Sophocl. Electr. 624. Nostri Eumen. 725. 727. 752.

221. τί τάδε Ald. Rob. Turn. codices plerique, fortasse omnes. τίς correxit Heathius. Homer. Il. Ξ. 80. Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν. Vid. Glossar. ad hunc versum.

222. Οὔτι edd. οὔτοι Med. L. Colb. 2. Triclin. recte, sine dubio. Cf. Choeph. 267. Eumen. 185. 299. Suppl. 361. 506. 509. 761. 880. 890. 931. Eurip. Alcest. 1037. οὔτι, si bene memini, sententiam nusquam inchoat, nisi sequente μή, vel που aut πῶς, aut cum interrogatio fit: vocula autem semper interponitur, ut in Prometh. 268. Eurip. Phœn. 110. Alcest. 419. Idem. Suppl. 535. οὔτι γὰρ κεκτήμεθα ἡμέτερον αὐτὸ, quam sententiæ particulam cum præcedente connectit γάρ. Alcest. 718. Οὔτι πρὸς ἡμῶν ὤλετ᾽. Barnesius, Reiskius, Musgravius οὔτοι certatim reponunt. Frequens est in capite sententiæ formula ἀλλ᾽ οὔτι. Vid. Suppl. 512. Sophocl. Œd. T. 371. Philoct. 1299. Eurip. Orest. 1609. Med. 365. Hippol. 41. Aristoph. Acharn. 563.

224. εὔκηλος Ald. Rob. Turn. cujus vocis significatio ab hoc loco aliena est. Similis varietas Sophocl. Philoct. 769.

225. Voces ob metrum transposui. Vulgo, ποταίνιον κλύουσα πάταγον ἅμα. Robortellus κρύουσα, unde, si quis vulgatum ordinem re-

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ταρβοσύνῳ φόβῳ τάνδ' ἐς ἀκρόπτολιν,
τίμιον ἕδος, ἱκόμαν.

ΕΤ. μή νυν, ἐὰν θνήσκοντας ἢ τετρωμένους
πύθησθε, κωκυτοῖσιν ἁρπαλίζετε.
τούτῳ γὰρ Ἄρης βόσκεται φόβῳ βροτῶν.

ΧΟ. καὶ μὴν ἀκούω γ' ἱππικῶν φρυαγμάτων.

ΕΤ. μή νυν, ἀκούουσ', ἐμφανῶς ἄκου' ἄγαν.

ΧΟ. στένει πόλισμα γῆθεν, ὡς κυκλουμένων.

ΕΤ. οὐκ οὖν ἔμ' ἀρκεῖ τῶνδε βουλεύειν πέρι;

ΧΟ. δέδοικ', ἀραγμὸς δ' ἐν πύλαις ὀφέλλεται.

ΕΤ. οὐ σῖγα; μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν.

tinebit, ei auctor sim ut legat ἀκούουσα. Ald. et Rob. πάτταγον. Pro ἅμα in Med. et L. ἄμμιγα exaratur †ἅμα R. P.

228. μὴ νῦν edd. hic et infra v. 232. Verum νυν in hoc loco non ad punctum quodpiam temporis refertur; et præterea encliticum est, ubicunque particulæ μή, ut hic, subjungitur. Vid. Prometh. 516. Corrige itidem Suppl. 206. Mox τεττραμμένους Barocc. Viteb. Ven. 1. Schol. A. quæ lectio nescio an vulgatæ præstet. Dein ἁρπαλίζητε Ald.

230. Ita Ald. Steph. Stanl. φόνῳ ceteræ, cum Med. Barocc. C. F. G. M. 1. Colb. 2. Schol. A. qui post βόσκεται interpungit. φθόνῳ Colb. 1. †φόνῳ Pors. Vide supra 45. 116. Verte, *Per hujusmodi enim formidinem mortalium Mavors pinguescit,* uti recte interpretatur Scholiasta.

233. δῆθεν Turn. Steph. γῆθεν Ald. Rob. Porson. quod habent Seld. Barocc. G. N. M. 1. Colb. 1. 2. Ven. 1. Vox occurrit Eumen. 902. Eurip. Troas 1107. Mox κυκλούμενον Rob. Mosq. 1. Sed bene Schol. A. explicat κυκλουμένων, τῶν πολεμίων.

235. δ' omittunt Brunck. Schutz. perperam, mea quidem sententia. ὀφέλεται Ald.

236. σίγα Ald. Rob. μὴ δὲν Ald. πόλιν Ald. Rob. In tironum gratiam duo Grammaticorum loca de forma πτόλις adscribam. Schol. Villoison. ad Iliad. Ψ. 1. κατὰ πτόλιν. Κυπρίων τῶν ἐν Σαλαμῖνι ἡ λέξις. κεῖται δὲ παρὰ κωμικῷ ['Αναξανδρίδῃ] ἐν Σωσίππῳ. Eustath. ad Iliad. Λ. p. 842, 16. ὁ δὲ πτόλεμος,

ΧΟ. ὦ ξυντέλεια, μὴ προδῷς πυργώματα.
ΕΤ. οὐκ εἰς φθόρον σιγῶσ' ἀνασχήσει τάδε;
ΧΟ. θεοὶ πολῖται, μή με δουλείας τυχεῖν.
ΕΤ. αὐτὴ σὺ δουλοῖς κἀμέ, καὶ σέ, καὶ πόλιν
ΧΟ. ὦ παγκρατὲς Ζεῦ, τρέψον εἰς ἐχθροὺς βέλος.
ΕΤ. ὦ Ζεῦ, γυναικῶν οἷον ὤπασας γένος.
ΧΟ. μοχθηρόν, ὥσπερ ἄνδρες, ὧν ἁλῷ πόλις.
ΕΤ. παλινστομεῖς αὖ θιγγάνουσ' ἀγαλμάτων.
ΧΟ. ἀψυχίᾳ γὰρ γλῶσσαν ἁρπάζει φόβος.

Κυπρίων καὶ 'Αττικῶν λέξις καθ' 'Ηρακλείδην ἔστι, καθὰ καὶ ἡ πτόλις, ὧν ἴδιον παρεντιθέναι ῥήμασι καὶ ὀνόμασι τὸ τ.

237. ξυγγένεια Rob. De v. 239. vide supra ad v. 75.

240. Ita Seld. K. L. Ven. 2. Porson. qui citat Sophocl. Œd. T. 64. ἡ δ' ἐμὴ Ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει. Eurip. Phœniss. 447. Παῦσαι πόνων με, καὶ σέ, καὶ πᾶσαν πόλιν. Adjicio ejusdem Œdip. apud Stob. Ecl. p. 22=149. Αὕτη τρέφει σέ, κἀμέ, καὶ πάντας βροτούς. Quare nescio an melior lectio sit, Αὐτὴ σὲ δουλοῖς, κἀμέ, καὶ πᾶσαν πόλιν. Aliter Wunderlich. Αὐτὴ σὺ δουλοῖς καὶ σέ, καὶ πᾶσαν πόλιν. Ceterum vid. ad Prometh. 362. ἐμὲ καὶ πᾶσαν πόλιν Ald. Rob. καί με καὶ π. π. Turn. Steph.

241. Ζεὺς Ald.

243. ἄνδρας omnes præter Ald. Turn. qui ἄνδρες, consentientibus A. B. C. E. G. N. Colb. 1. 2. M. 2. Barocc. Obelum præponit Porsonus, qui in schedis correxerat, ὥσπερ ἄνδρες, ἣν ἁλῷ πόλις. ἣν etiam Botheus; idem ἄνδρας, quod tamen minus Atticum est. Vid. infra 612. Aristoph. Ran. 303. Ἔξεστι δ', ὥσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν. Vulgatum ὧν defendit Brunckius ex Œd. Col. 395. Γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ. Adjice Eumen. 211. 658. Sophocl. Ajac. 1160. καὶ γὰρ αἰσχρὸν, εἰ πύθοιτό τις Λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι πάρα. Rectius, credo, Stobæus p. 13. Gr. παρῇ. Idem apud Plutarch. p. 21. E. τρισόλβιοι Κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη Μόλωσ' ἐς αἴδου. Conf. Eurip. El. 972. Iph. T. 1064. Schaefer. ad Sophocl. Aj. 1074.

244. πάλιν στομεῖς Ald. Forsan πολυστομεῖς, ut in Suppl. 498. Supra v. 7. φροιμίοις πολυῤῥόθοις.

245. ἀψυχία Ald.

ΕΤ. *αἰτουμένῳ μοι κοῦφον εἰ δοίης τέλος.*
ΧΟ. *λέγοις ἂν ὡς τάχιστα, καὶ τάχ' εἴσομαι.*
ΕΤ. *σίγησον, ὦ τάλαινα, μὴ φίλους φόβει.*
ΧΟ. *σιγῶ· ξὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον.*
ΕΤ. *τοῦτ' ἀντ' ἐκείνων τοὔπος αἱροῦμαι σέθεν.*
καὶ πρός γε τούτοις, ἐκτὸς οὖσ' ἀγαλμάτων,
εὔχου τὰ κρείσσω, ξυμμάχους εἶναι θεούς.
κἀμῶν ἀκούσασ' εὐγμάτων, ἔπειτα σὺ
ὀλολυγμὸν ἱερὸν εὐμενῆ παιάνισον,
Ἑλληνικὸν νόμισμα θυστάδος βοῆς,
θάρσος φίλοις, λύουσα πολεμίων φόβον.
ἐγὼ δὲ χώρας τοῖς πολισσούχοις θεοῖς,
πεδιονόμοις τε κἀγορᾶς ἐπισκόποις,

246. *εἰδοίης* Ald. *λόγον* pro *τέλος* v. l. apud Schol. A.

247. *οἴσομαι* M. 1. Vid. infra 656. Agam. 491. Choeph. 303. Eurip. Phœniss. 260. et quæ ibi Porsonus notavit.

249. Eurip. Phœniss. 909. *Τὸ μέλλον, εἰ χρή, πείσομαι· τί γὰρ πάθω;* ubi Schol. in MS. R. apud Porsonum, hunc versum laudat.

254. *παιώνισον* Steph. Stanl. Sed *παιὰν* et *παιανίζω*, ubi de hymno aut clamore agitur, ubique scribendum. Frustra sunt Duker. ad Thucyd. I. 50. Wass. ibid. VII. 44. Vid. Valcken. ad Schol. in Eurip. Phœniss. p. 113. Falli etiam opinor Ruhnkenium ad Timæi Lex. p. 203. neque enim Atticos eandem vocem modo per hanc, modo per illam vocalem extulisse crediderim. Obduci quidem possint verba Scholiastæ Platonis p. 44. sed is de suo ævo loquitur: facile dilui potest difficultas quæ ex Herodoto V. 1. nasci videatur. In Agam. 101. recte legitur *παιών*, *medicus*; sed in Choeph. 341. corrige *παιάν*.

255. *Ἑλληνικῆς* Seld.

256. *πολέμιον* edd. MSS. *πολεμίων* Schol. B. quod recipiendum putavi. *metum ob hostes conceptum.* 1064. *δεῖμα πολιτῶν.* Thucyd. VII. 42. *ἀποχρήσασθαι τῇ παρούσῃ τοῦ στρατεύματος ἐκπλήξει.* i. e. *metu ob exercitum ejus concepto.* Cf. v. 202.

257. *πολισούχοις* Ald. Rob.

Δίρκης τε πηγαῖς, οὐ δ' ἀπ' Ἰσμηνοῦ λέγω,
εὖ ξυντυχόντων, καὶ πόλεως σεσωσμένης,
μήλοισιν αἱμάσσοντας ἑστίας θεῶν,
ταυροκτονοῦντας θεοῖσιν, ὧδ' ἐπεύχομαι
θήσειν τρόπαια, πολεμίων ἐσθήματα,
λάφυρα δῄων δουρίληφθ' ἁγνοῖς δόμοις.

259. *πηγῆς* Ald. Rob. *πηγαῖς* Turn. M. 1. 2. Ven. 2. Guelph. Brunck. Pors. Mox *οὐδ'*, una voce, edd. omnes. Mirum in modum hallucinantur interpretes, qui *ἀπὸ* et *λέγω* conjunctim sumunt pro *ἀπολέγω*, *excipio*, inaudito Tragicis verbo. Locum autem sic verterim, *Non autem eos dico, qui Ismenum tuentur*, quia scilicet Ismenus jam in hostium ditione erat, ideoque dii veteres excesserant; cf. v. 203. Tirones non morabitur locutio, *οἱ ἀπ' Ἰσμηνοῦ*, memores Virgiliani, *Pastor ab Amphryso*, Agam. 540. *Κῆρυξ Ἀχαιῶν χαῖρε τῶν ἀπὸ στρατοῦ*. vid. Valckenaer. ad Theocr. I. 147. Pauwius *τούς τ' ἀπ' Ἰσμηνοῦ*.

261. Mihi vix dubium videtur quin hic versus aliunde irrepserit. Si retinendus est, legerem *πᾶσιν* pro *θεοῖσιν* in proximo versu : vid. Porson. ad Eurip. Phœniss. 5. Mox *ᾧδ'* pro *ὧδ'* Turn. ut solet.

263. *πολεμίων δ' ἐσθήματα* codices et libri impressi. Copulam jure, ut mihi videtur, delevi. Agam. 580. *Θεοῖς λάφυρα ταῦτα τοῖς καθ' Ἑλλάδα Δόμοις ἐπασσάλευσαν ἀρχαίοις γάνος.*

Ibid. "*ἵστημι τροπαῖον* usitatius; sed *τίθημι* æque probum : vide Helen. 1396. Aristoph. Lysistr. 318. Æsch. Choeph. 773. Grammatici docent Atticos scribere *τροπαῖον*, non *τρόπαιον*." Markland. ad Eurip. Suppl. 647. Grammatici sunt Schol. Aristoph. Plut. 453. Etymol. M. p. 769, 16. Sed recte Eustath. ad Iliad. K. p. 818, 21. *τρόπαιον* substantivum, *τροπαῖος* adjectivum scribit. Cf. Suid. in v. Obiter moneo legendum in Choeph. 773. *Ἀλλ' εἰ τρόπαια Ζεὺς κακῶν θήσει ποτε*, ex Eurip. Orest. 704. *Στῆσαι τρόπαια τῶν κακῶν*. Vid. Porson. ad Suppl. 647. p. 147. ed. Gaisford.

264. *δαΐων* omnes, tum scripti, tum editi. Atticos vero *δήϊος* et *δῇος* scripsisse, liquet ex compositis *δῃάλωτος*, *ἄδῃος*, et verbo *δῃόω*. Sophocl. Œd. Col. 1533. *Χ' οὕτως ἀδῇον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν*. Nostri Choeph. 626. *Ἐπ' ἀνδρὶ δῄοισιν ἐπικότῳ σέβας*. Alioqui *δῃόω* primam corripit Eurip. Heraclid. 955. Tyrtæo I. 12. *δήϊος* Mimnermo Stobæi VII. p. 49. Gr. Pari ratione Homerus Il. N. 103. et Simonides

[illegible]

[illegible]

[illegible]

τοιαῦτ' ἐπεύχου μὴ φιλοστόνως θεοῖς,
μηδ' ἐν ματαίοις κἀγρίοις ποιφύγμασιν·
οὐ γάρ τι μᾶλλον μὴ φύγῃς τὸ μόρσιμον.
ἐγὼ δέ γ' ἄνδρας ἕξ, ἐμοὶ ξὺν ἑβδόμῳ,
ἀντηρέτας ἐχθροῖσι τὸν μέγαν τρόπον,
εἰς ἑπτατειχεῖς ἐξόδους τάξω μολών,
πρὶν ἀγγέλους σπερχνούς τε καὶ ταχυῤῥόθους
λόγους ἱκέσθαι, καὶ φλέγειν χρείας ὕπο.
ΧΟ. μέλει, φόβῳ δ' οὐχ ὑπνώσσει κέαρ. στρ. ά.

apud Schol. Venet. dixerant ἤϊα, Attici vero contracte efferebant ἦα. Schol. in Odyss. B. 289. οἱ παλαιοί φασιν (i. e. Eratosthenes, teste Eustath. p. 1445, 41.) ὅτι ἤϊα κυρίως αἱ τῶν ὀσπρίων καλάμαι, καὶ δισυλλάβως ἐν συναιρέσει ἦα, ὡς Φερεκράτης· Τὴν γαστέρ' ἤων κἀχύρων σεσαγμένους. male Eustathius καὶ ἀχύρων. vid. Pierson. ad Mœr. p. 300. Cf. Suid. v. Ἦα. Lex. Bibl. Coislin. p. 234. Fieri potest ut δάϊος scriptum fuerit, quum ἄθλιος significaret, ut in Prometh. 360.

Ibid. "*δουρύπληθ' Ald. δορίπληθ' MS. Barocc. 231. manifesto legendum δουρίληφθ'. At Robortellus δουρίκτητ' edidit.*" R. P. ad Eurip. Hecub. 476. ubi inter δορίληπτος et δορίκτητος variatur. In hoc loco δουρυπλῆχθ' Turnebus et ceteri. Post hunc versum inseritur in Med. Colb. 2. Στέψω πρὸ ναῶν πολεμίων ἐσθήματα. Forsitan vero hæ voces Στέψω πρὸ ναῶν corruptæ sunt ex varia lectione versus 263. Στέψειν πρὸ ναῶν πολεμίων ἐσθήματα. Certe hic usus τοῦ στέφω exquisitior est quam ut eas e librario quovis profectas credam.

266. ποιφύμασι Ald. In proximo versu οὐ γάρ τοι Ald. Rob. μὴ οὐ φύγῃς E.

268. ἐγὼ δ' ἐπ' ἄνδρας edd. MSS. δ' †ἐπ' Porson. ἐγὼ δ' ἐπάρχους conjecit Canterus. ἐγὼ μὲν ἄνδρας Valckenaer. Veram lectionem e nota MSta in margine Aldinæ enotavit Burtonus. Choeph. 919. Τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω. Vide supra notata ad v. 212. Suppl. 742. Conf. Euripidis locum mox citandum ad v. 373.

273. Glossæ vice fungetur Eurip. Troad. 1077. Μέλει, μέλει μοι, τάδ' εἰ φρονεῖς, ἄναξ.

Ibid. ὑπνώσει Ald. Rob. M. 1. Viteb. "*Citat Plotius de Metris p. 2643. qui recte ὑπνώσσει.*" R. P. Vid. Gaisford. ad Hephæst. p. 300.

γείτονες δὲ
κραδίας μέριμναι
ζωπυροῦσι τάρβος,
τὸν ἀμφιτει-
χῆ λεών· δράκοντας ὥς
τις τέκνων ὑπερδέδοι-
κε λεχέων δυσευ-
νάτορας πάντρομος πελειάς.
τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους
πανδαμί, πανομιλὶ
στείχουσιν. τί γένωμαι;
τοὶ δ' ἐπ' ἀμφιβόλοισιν
ἰάπτουσι πολίταις

275. Ita olim Hermannus. Ceteri *καρδίας*, quod nunc mavult ipse Hermannus, ut sit vox disyllaba, per synizesin *ια*.

276. *μερίμναις* Ald. *μερίμνα* Rob.

278. *δράκοντα δ' ὥς* edd. *δράκονθ' ὥς* Colb. 1. *δράκοντας ὥς* Burneius, qui citat Horat. Epod. I. 29. *avis Serpentium allapsus timet* Stat. Achill. I. 212. *volucris—hinc anxia cogitat angues.* Contra pro singulari stant, Æschylus ipse infra 497. et, quem fortasse respexit, Homerus Iliad. B. 298. Moschus IV. 21. Heliodor Æthiop. II. p. 100.

280. *δυσευνήτειρα* omnes præter Stephanum, qui *δυσευνήτορας*. Codex Mediceus, teste Salvinio *δυσευνήτειρα ἀπάντρο^{φ}μος* (sic). *τοὺς δυσευνήτορας* Burneius.

281. *πάντροφος* edd. Eustath. ad Od. Θ. p. 1602, 6. Tzetz. ad Lycophr. 87. *πάντρομος* autem, ut videtur, quod ut v. l. habet Cod. Vossianus, in archetypo, unde descriptus est Codex Mediceus, exaratum fuerat; atque ita quidem correxit Is. Casaubon. Neutra lectio mihi placet.

283. *πανδημεὶ πανομιλεὶ* codices et impressi; nisi quod Aldus et Robortellus *πανδημί*. Vid. Glossar. ad Prometh. 216.

284. *τίς* MSS. nonnulli, contra metrum et linguæ indolem.

285. *τὶ* pro *τοὶ* Rob.

χερμάδ' ὀκριόεσσαν.
πάντι τρόπῳ, Διογενεῖς
θεοί, πόλιν καὶ στρατὸν
Καδμογενῆ ῥύεσθε.
ποῖον δ' ἀμείψεσθε γαίας πέδον ἀντιστρ. α΄.
τᾶσδ' ἄρειον,
ἐχθροῖς ἀφέντες
τὰν βαθύχθον' αἶαν
ὕδωρ τε Διρ-
καῖον, εὐτραφέστατον
πωμάτων, ὅσων ἵη-
σι Ποσειδᾶν ὁ γαι-
άοχος, Τηθύος τε παῖδες;
πρὸς τάδ' ὦ πολιοῦχοι
θεοί, τοῖσι μὲν ἔξω
πύργων ἀνδρολέτειραν

287. ὀκρυόεσσαν Ald. Rob. Turn. ὀκριόεσσαν Seld. Barocc. A. B. C. M. 1. Vid. ad Prometh. 289. Notas et Glossarium.

289. ὦ θεοὶ edd. ὦ deest in Med. Seld. Barocc. A. B. G. H. K. L. N. M. 1. 2. Colb. 2. Brunck. Schutz.

296. εὐτρεφέστατον Ald. Rob. Turn. εὐτραφέστατον Brunck. quod habent A. B. C. K. L. M. 1. Mosqq. quodque sine MSS. reponendum esset, quum ab aoristo rite formetur, ut εὐμαθής, εὐπιθής. In Choeph. 896. editur εὐτραφὲς γάλα. Tzetzes tamen, versum citans Chil. XII. 80. habet εὐτρεφές. Vid. Scalig. ad Eurip. Cycl. 379. Mox πομάτων edd. ante Porsonum, cujus de hac scriptura notata videas ad Eurip. Hecub. 396. pleniora ad Hippol. 209. ed. Monk.

298. Ποσειδῶν Ald. Rob.—δᾶν Med. Seld. Colb. 2. M. 1. Brunck. Porson. Mox γεάοχος Ald.

300. Vide Glossar. in Prometh. 1065. et confer Pers. 170.

καὶ τὰν ῥίψοπλον ἄταν
ἐμβαλόντες, ἄροισθε
κῦδος τοῖσδε πολίταις·
καὶ πόλεως ῥύτορες
εὔεδροί τε στάθητ'
ὀξυγόοις λιταῖσιν.
οἰκτρὸν γὰρ πόλιν ὧδ' στροφὴ β'.
ὠγυγίαν ἄϊδι προϊά-
ψαι δορὸς ἄγραν
δουλίαν ψαφαρᾷ σποδῷ

303. *ἄταν, ῥίψοπλον ἄταν* Hermann. Schutz.

304. Editiones interpungunt, *ἄροισθε κῦδος· τοῖς δὲ πολίταις καὶ πόλεως ῥυτῆρες εὔεδροί τε στάθητ' ὀξυγόοις λιταῖσιν.* quæ durissima sunt, ne dicam solœca. Omnia mutatione perquam levi expedita fiunt. Constructio verbi *ἄροισθε*, quæ e rarioribus est, scribas fefellit. Æschylus Homerum pro more respicit, Iliad. Δ. 94. *Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν· Πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο.* Non displiceret *τοῖσι πολίτας.* vid. supra 206. *ἄροιτε* Schol. in Seld.

306. *ῥυτῆρες* edd. *ῥύτορες* (η superscr.) (sic) Med. Rarior est hæc forma. Epigr. ap. Kuster. in Suid. v. *ἄθυρμα.* Toup. ad Theocrit. Adoniaz. p. 340. *ὡραίων ῥύτορι βουκολίων.* Archiæ Epigr. Anal. Brunck. T. II. p. 92. Pro communi *ῥήτωρ* Homerus dixit *ῥητήρ*, sed pro *θηρητῆρας, θηρήτορας*, Iliad. I. 540. Noster supra 165. rarissimam formam *μνήστορες* adhibuit: in Agam. 404. *ἀσπίστορας*, sed in Suppl. 181. *ὑπασπιστῆρας. δαϊκτὴρ* infra 910. *δαΐκτωρ* Suppl. 975. Hermannus *γένεσθε ῥυτῆρες.* Burneius *ῥυτῆρες γένεσθ'.* Fateri autem necesse est, Codicis Medicei auctoritatem de hac re eo minorem esse, quod in Suppl. 617. *κλήτορος* exhibet, ubi *κλητῆρος* metrum postulat.

309. Ita Med. Seld. K. L. M. 1. Ven. 2. Porsonus *τήνδ'* pro *ὧδ'* ante eum omnes.

310. *ἄϊδα* Ald. Rob. Barocc. *αἴδα* E. H. K. L. Colb. 1. 2. M. 1. *ᾄδε* Med. Homericum istud adumbravit Noster Il. A. 3. vel Iliad. Z. 486.

312. *δουλείαν* edd. omnes et Burneius. Certum est *δουλίαν*, cui respondet in antistropha *δωμάτων.* Cf. quæ dixi ad v. 75. *δουλίαν* e

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ὑπ' ἀνδρὸς Ἀχαιοῦ θεόθεν
περθομέναν ἀτίμως·
τὰς δὲ κεχειρωμένας ἄγεσθαι,
ἕ, ἕ, ἕ, νέας τε καὶ παλαιὰς
ἱππηδὸν πλοκάμων,
περιῤῥηγνυμένων φαρέων.
βοᾷ δ' ἐκκενουμένα πόλις,
λαΐδος ὀλλυμένας
μιξοθρόου· βαρείας
τοι τύχας προταρβῶ.
κλαυτὸν δ' ἀρτιτρόποις ἀντιστρ. β'.
ὠμοδρόπων νομίμων προπάροι-
θεν διαμεῖψαι
δωμάτων στυγερὰν ὁδόν.
τί γάρ; φθίμενόν τοι προλέγω

Cod. Ven. citat Burtonus: cui dubito an fides habenda sit.

314. πορθουμέναν E. ex glossemate.

315. κεχηρωμένας Med. τὰ δὲ κεχηρωμένα L. ἄγεσθε Ald.

316. ἓ ter edd. quod ob antitheticum malui; nec repugnat metrum: νέας enim monosyllabum est. Bis tantum Med. Seld. Colb. 1. 2. L. N. Burneius; quater E. M. 1.

318. Ita Rob. Med. G. L. Colb. 1. 2. M. 1. Brunck. Pors. περὶ ῥηγν. Ald. περιεῤῥηγμένων Turn. Steph.

319. ἐκκενουμένη Ald. Rob.

320. ληΐδος Ald. Turn. Haud displicet Schutzii μιξόθροος.

322. τοι omittunt Ald. Rob. Barocc. C. E. N. Colb. 1. Ven. 1.

323. κλαυστὸν Ald. Rob. τ' pro δ' Barocc. Mox ἀντιστρόποις E. ἀρτιδρόποις v. l. apud Turn. et Schol. A. Dein ὠμοτρόπων Rob. Forsan ὠμοδρόπων. vid. Suppl. 994.

326. δομάτων Ald. Rob. στυργερὰν Rob.

327. τί; τὸν φθίμενον γὰρ προλέγω edd. γάρ τοι Guelph. unde veram, ut mihi videtur, lectionem

βέλτερα τῶνδε πράσσειν.
πολλὰ γάρ, εὖτ' ἂν πόλις δαμασθῇ,
ἓ, ἕ, ἕ, δυστυχῆ τε πράσσει.
ἄλλος δ' ἄλλον ἄγει,
φονεύει, τὰ δὲ καὶ πυρφορεῖ·
καπνῷ χραίνεται πόλισμ' ἅπαν·
μαινόμενος δ' ἐπιπνεῖ
λαοδάμας, μιαίνων
εὐσέβειαν, Ἄρης.
κορκορυγαὶ δ' ἀν' ἄστυ, στροφὴ γ'.
ποτὶ πτόλιν δ' ὁρκάνα πυργῶτις.
πρὸς ἀνδρὸς δ' ἀνὴρ δορὶ καίνεται·

erui. Nescio an alibi occurrat τί; sic simpliciter positum; etsi satis frequens est τί δ'; Quod dedi, τί γάρ; occurrit Agam. 1241. Eumen. 675. fragm. Iphigeniæ apud Schol. Sophocl. Ajac. 721. Sophocl. Œd. Col. 1679. Eurip. Orest. 476. Suppl. 54. 119. 124. Ita, ut videtur, legebat Schol. A. qui explicat, τί γὰρ δεῖ πολλὰ λέγειν; ὁ προτεθνηκὼς εὐτυχῶς πράσσει πλέον τοῦ ζῶντος. Ceterum conferatur Eurip. Phœniss. 1654. Ὡς σὲ στενάζω τῶν τεθνηκότων πλέον. Nostri Myrmid. Ἀντίλοχ', ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος Τὸν ζῶντα μᾶλλον· τἀμὰ γὰρ διοίχεται.

329. εὖτε πόλις Ald. Rob. Turn. εὖτε πτόλις Seld. Porson. Sed particulam ἂν recte inseruit Brunckius.

330. πράσσειν Ald. Barocc.

332. καὶ omittunt Rob. Med. Seld. L. Colb. 2.

333. καπνῷ δὲ χρ. Ald. Rob. Turn.

334. δ' ἐπιτνεῖ Ald. δὲ πιτνεῖ A. B. M. 1. Brunck. † δ' ἐπιπνεῖ Pors. Sophocl. Antig. 135. ὃς τότε μαινομένᾳ σὺν ὁρμᾷ Βακχεύων ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων. Cf. Brunck. ad Eurip. Hippol. 566.

337. ἀνὰ ἄστυ Ald. Turn. Mox πόλιν Ald. Rob. et ὁρκάνη cum Turn.

338. πρότι Hermann. πόλιν omisso.

339. ὑπὸ δορὶ Rob. κλινεται (αι) Med. Schol. A. notat, παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν (Iliad. Δ. 472.) ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

βλαχαὶ δ' αἱματόεσσαι
τῶν ἐπιμαστιδίων
ἀρτιβρεφεῖς βρέμονται·
ἁρπαγαὶ δέ,
διαδρομᾶν ὁμαίμονες.
ξυμβολεῖ φέρων φέροντι,
καὶ κενὸς κενὸν καλεῖ,
ξύννομον θέλων ἔχειν,
οὔτε μεῖον, οὔτ' ἴσον λε-
λιμμένοι. τίν' ἐκ τῶνδ'
εἰκάσαι λόγοις πάρα;
παντοδαπὸς δὲ καρπὸς ἀντιστρ. γ΄.
χάμαι πεσὼν ἀλγύνει κυρήσας.
πικρὸν δ' ὄμμα τῶν θαλαμηπόλων·

340. *βληχαὶ* Ald. Rob.

341. *ἀρτιτρεφεῖς* Rob. Med. Seld. G. K. L. Colb. 1. 2. Schol. B. Steph. *ἀρτιβρεφεῖς* Ald. Turn. B. H. ceteri. *ἀντιστρεφεῖς* E. Mihi quidem haud liquet utrum sit legendum, *ἀρτιβρεφεῖς*, an *ἀρτιτραφεῖς*. Durior est enallage *βλαχαὶ ἀρτιβρεφεῖς*, sed eo fortasse magis Æschylea.

345. *ξυμβαλεῖ* Ald. Rob. MSS. quidam. *ξυμβάλλει* L. Mosq. 2.

348. 9. *λελιμμένος* Ald. Rob. Turn. Barocc. *λελιμμένοι* Seld. A. B. G. M. 1. 2. Mosqq. v. l. in Schol. A. Brunck. Porson. *λεληιμμένοι* Steph. Locus non est ex liquidissimis.

350. *λόγος* edd. et MSS. Recte Schol. B. *πάνθ', ὅσα ἂν εἴπωμεν, ἐλάττω τῶν τότε συμβαινόντων ἐροῦμεν.* Forsan etiam legendum *τί μ' ἐκ τῶνδ'*. Verte autem, *Quænam ex his oratione adumbrare* vel *hariolari licet?*

351. *παντοδαπὴς* Seld. K. M. 2.

352. *χαμάδις* MSS. et edd. *χάμαι* Burneius. Mox *ἀργύνει* Ald.

353. Hunc versum libenter in aliam sedem transferrem post v. 356. et v. 339. post v. 342. Admodum inficete *θαλαμηπόλων* mentio injicitur, dum rei penuariæ jactura describitur. Nihil autem scribis magis in proclivi erat, quam

πολλὰ δ' ἀκριτόφυρτος
γᾶς δόσις οὐτιδανοῖς
ἐν ῥοθίοις φορεῖται.
δμωΐδες δὲ
καινοπήμονες νέαι,
τλήμον' αἰχμάλωτον εὐνὰν
δυσμενοῦς ὑπερτέρου
ἀνδρὸς εὐτυχοῦντος· ὥστ'
ἐλπίς ἐστι νύκτερον τέ-
λος μολεῖν, πολυκλαύ-

versus choricos inter se permutare. Versuum tamen seriem haud temere contra omnium codicum fidem invertendam esse, neque citra ultimam necessitatem, docet magnus Bentleius ad Horat. Epod. II. 13.

354. πολλὴ Rob. Turn. Mox ἀκρυτόφυργος Ald. ἀκριτόφυρτος Rob. In Agam. 1016. πολλά τοι δόσις ἐκ Διὸς de frumento dicitur.

356. ῥοθίοισι Ald. Rob. Turn.

359. τλήμονες edd. MSS. τλήμον' Hermannus, quod recepit Burneius. Schol. B. legisse videtur τλήμον' ἐς εὐνάν, et hinc fortasse orta est lectio vulgata τλήμονες. Dein duo versus transposui, ut expeditior sit constructio. Recte, ut videtur, Schol. B. εὐτυχοῦντος, κτωμένου. Verte autem, *Ancillæ vero teneræ novo dolore afficiuntur, quia hostis victor nactus est miserum earum et captivum torum.* Virgil. Æn. III. 323. *Nec victoris heri tetigit captiva cubile.*

360. ὑπερτέρους Ald.

361. Edd. ὡς, quod Heathius et Brunckius vertunt *adeo ut.* Atqui ὡς in hoc sensu non nisi cum infinitivo construitur; ut infra 540. Pers. 512. Agam. 546. 667. 1383. Eumen. 36. 426. 893. Suppl. 942. Quare dedi ὥστ'. Quod si ordinem vulgatum retineas, auctor sum ut legas ὧν, scilicet ἀχέων.

363. παγκλαύστων Ald. Rob. παγκλαύτων ceteri. Burneius ἄκλαυστον, citans Mimnermo-Solonis versum, Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, cujus dicti sensus ab hoc loco plane alienus est. Lenius est πολυκλαύτων. πανδάκρυτος et πολυδάκρυτος confusa sunt infra 651. 964. Sophocl. fragm. ap. Stob. LXXXVII. p. 355. Πολλῶν δ' ἐν

τῶν ἀχέων ἐπίῤῥοθον.
ΗΜΙΧ. ὅ τοι κατόπτης, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ στρατοῦ
πευθώ τιν' ἡμῖν, ὦ φίλαι, νέαν φέρει,
σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν.
ΗΜΙΧ. καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' αὐτός, Οἰδίπου τόκος,
εἰς ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν·
σπουδὴ δὲ καὶ τοῦδ' οὐ καταρτίζει πόδα.
ΑΓ. λέγοιμ' ἄν, εἰδὼς εὖ, τὰ τῶν ἐναντίων,
ὥς τ' ἐν πύλαις ἕκαστος εἴληχεν πάλον.
Τυδεὺς μὲν ἤδη πρὸς πύλαισι Προιτίσι

πολυπληθίᾳ, forsan παμπληθίᾳ, ut in Laocoont. fragm. 3. Dein ἀλγέων edd. et MSS. præter M. 1. qui ἀχέων, et L. qui πημάτων.

365. ὅτοι τοι Rob. Mox de χνόας vid. supra ad v. 141.

369. εἶς Ald. Rob. εἰς Pors. εἶσ' ceteri, quod pro προσέρχεται positum displicet. Olim conjeceram legendum esse ex Schol. A. Ὡς ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν. Sophocl. Œd. T. 84. Τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν. Contra in fragmento ap. Plutarch. p. 1412. pro εὖ γ' οὖν ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας, legerim εἰς γαμεῖν. Verte autem, *Quin hic Œdipi filius peropportune quidem adest ad audiendum nuncii sermonem.* In v. 368. subaudi ἥκει. Similis est ellipsis in Sophocl. Antig. 626. Ὅδε μὴν Αἵμων, παίδων τῶν σῶν Νέατον γέννημ'.

370. Ita Guelph. οὐκ ἀπαρτίζει ceteri præter Schutzium, qui ex Hermanni conjectura reposuit οὐ καταργίζει. Sed hoc sensum plane mirum funderet, *festinatio pedem non retardat.*

371. Nescio an melior distinctio foret, Λέγοιμ' ἄν, εἰδὼς εὖ τὰ τῶν ἐναντίων, Ὡς ἐν π. ἕ. εἰ. π.

372. πῶς Rob. Schol. A. κλῆρον pro πόλυν Ald. πάλῳ Guelph. Mosq. 2.

373. Euripides, qui occasionem Æschyli perstringendi avide arripiebat, oblique eum tetigit in Phœn. 755. (760. Pors.) Ἔσται τάδ'. ἑπτάπυργον εἰς πόλιν μολών, Τάξω λοχαγοὺς πρὸς πύλαισιν, ὡς λέγεις, Ἴσους ἴσοισι πολεμίοισιν ἀντιθείς. Ὄνομα δ' ἑκάστου διατριβὴ πολλὴ λέγειν, Ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τείχεσιν καθημένων. ubi vid. Schol. et Valckenaerii notam. Septem du-

βρέμει· πόρον δ' Ἰσμηνὸν οὐκ ἐᾷ περᾶν
ὁ μάντις, οὐ γὰρ σφάγια γίγνεται καλά.
Τυδεὺς δὲ μαργῶν, καὶ μάχης λελιμμένος,
μεσημβριναῖς κλαγγαῖσιν ὡς δράκων, βοᾷ·
θείνει δ' ὀνείδει μάντιν Οἰκλείδην σοφόν,
σαίνειν μόρον τε καὶ μάχην ἀψυχίᾳ.
τοιαῦτ' ἀΰτῶν, τρεῖς κατασκίους λόφους
σείει, κράνους χαίτωμ', ὑπ' ἀσπίδος δ' ἔσω
χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον.
ἔχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τόδε,
φλέγονθ' ὑπ' ἄστροις οὐρανὸν τετυγμένον.
λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει,

cum nomina breviter recenset Sophocles Œd. Col. 711. seqq. fusius Euripides Phœniss. 120. seqq. Eorum statuas Delphis inter Argivorum *ἀναθήματα* describit Pausanias X. 10. qui tamen, Parthenopæi nomine omisso, Alithersen inter duces memorat; tradit autem Amphiaraum aurigam habuisse, cui nomen Bato. Parthenopæum ducibus adnumerarat Thebaidis scriptor. De portarum titulis consule Porson. ad Phœniss. 1150.

378. *σθένει* Ald. Barocc. *θείνει* Rob. Seld. F. Mosq. 1. 2. Schol. B. *θένει* ceteri, quæ vox non nauci est. Diphthongum flagitat metrum infra 957. Pers. 303. 418. 965. simplicem vocalem, quantum sciam, nuspiam. Occurrunt quidem *θένων, θένει, θένειν,* mutanda in *θενών,* vel *θενῶν, θενεῖ, θενεῖν.* In Aristoph. Av. 54. vulgatur, *Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; τῷ σκέλει θένε τὴν πέτραν,* sed ibi legendum esse *θεῖνον πέτραν* ex vv. 56. 80. 83. 107. patet. Cf. Pierson. Verisim. II. 5. p. 193. Dein *δ'* om. Ald. Mox *ὀϊκλείδην* Turn.

380. *αὐτῶν* Ald.

381. *ἀπ' ἀσπίδος* Schol. A. *ὑπ' ἀσπίδος δὲ τῷ* edd. *δ' ἔσω* unus Codex Mediceus.

382. *χαλκήλατον* v. l. apud Turn. *κώδωνες ἠχοῦσιν* G.

383. *ὑπ' ἀσπίδος* Rob. quod e v. 381. fluxit.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

πρέσβιστον ἄστρων, νυκτὸς ὀφθαλμός, πρέπει.
τοιαῦτ' ἀλύων ταῖς ὑπερκόποις σαγαῖς,
βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις, μάχης ἐρῶν,
ἵππος χαλινῶν ὣς κατασθμαίνων μένει,
ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει κλύων.
τίν' ἀντιτάξεις τῷδε; τίς Προίτου πυλῶν,
κλείθρων λυθέντων, προστατεῖν φερέγγυος;
ΕΤ. κόσμον μὲν ἀνδρὸς οὔτιν' ἂν τρέσαιμ' ἐγώ,
οὐδ' ἑλκοποιὰ γίγνεται τὰ σήματα.

386. ἄστρον L. ἄστρον (sic) C. πρέσβιστος δ' ἀνδρῶν Etymologus M. p. 753, 22. quem corrigit Valckenaer. ad Theocrit. Adoniaz. p. 318. C.

387. ὑπερκόμποις omnes. Dedi ὑπερκόποις, et in v. 400. ὑπέρκοπον, quum nullus sit Tragicorum locus, ubi alteram formam metrum requirat, quidam vero ubi respuat, ut infr. v. 451. Choeph. 134. Sophocl. Ajac. 127. quem tamen citans Schol. Venet. ad Iliad. E. 449. habet ὑπέρκομπον. Corrigo igitur, unius literulæ omissione, Pers. 342. 825. 838. Ibid. 796. pro τοὺς ὑπερκόμπους ἄγαν, lege ex Mediceo ὑπερπώλους. ὑπέρκοπος dicitur ut παράκοπος. Serior tamen ætas, ut videtur, inseruit μ; dixit enim Menander, si modo isti sint Menandri versus apud Strabon. X. p. 452. Τὸν ὑπέρκομπον θηρῶσα Φάων' Οἰστροῦντι πόθῳ. [Forsan tamen diversæ sint voces.]

388. μάχης δ' ἐρῶν Brunck. Porson. A. Colb. 2. Vid. ad Prom. 853.

389. χαλινῶν δ' Ald. Turn. δ' om. Rob. Brunck. Porson. Colb. 2. Mox κατασθμαίνει μένων Rob. μένει dativum esse a μένος contendit Wellauer.

390. ὥς τις Ald. Turn. Mox βοῇ L. Dein ὁρμαίνων μένει Seld. C. E. F. G. K. Mosq. 1. Schol. B. ὁρμαίνει μένων ceteri κλύων seu Brunckius ad Aristoph. Ran. 1042. sive Tyrwhittus; credo Tyrwhittus. Ita certe legerat Schol. A.

392. κλῄθρων Med. quod mavult Butlerus. Et κλῇδας quidem Tragicos scripsisse tradunt Photius et Suidas. Sed hanc recentioris fuisse ævi scripturam recte statuunt Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 268. Koen. ad Gregor. p. 42. Vid. Schol. ad Phœniss. 688. Aliter videtur sensisse Porsonus.

λόφοι δὲ κώδων τ' οὐ δάκνουσ' ἄνευ δορός.
καὶ νύκτα ταύτην, ἣν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος
ἄστροισι μαρμαίρουσαν οὐρανοῦ κυρεῖν,
τάχ' ἂν γένοιτο μάντις ἐννοίᾳ τινί.
εἰ γὰρ θανόντι νὺξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι,
τῷ τοι φέροντι σῆμ' ὑπέρκοπον τόδε
γένοιτ' ἂν ὀρθῶς ἐνδίκως τ' ἐπώνυμον,
καὐτὸς καθ' αὑτοῦ τήνδ' ὕβριν μαντεύσεται.
ἐγὼ δὲ Τυδεῖ κεδνὸν Ἀστακοῦ τόκον
τόνδ' ἀντιτάξω προστάτην πυλωμάτων,
μάλ' εὐγενῆ τε, καὶ τὸν αἰσχύνης θρόνον
τιμῶντα, καὶ στυγοῦνθ' ὑπέρφρονας λόγους·
αἰσχρῶν γὰρ ἀργός, μὴ κακὸς δ' εἶναι φιλεῖ.
σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν, ὧν Ἄρης ἐφείσατο,
ῥίζωμ' ἀνεῖται, κάρτα δ' ἔστ' ἐγχώριος,

395. τ' omittunt Rob. Seld. Mox δάκνουσιν Rob.

398. ἡ ἀνοία Ald. Rob. Turn. ἡ ᾽νοια ceteri. Sed hujusmodi composita rarissime ultimam producunt, apud Æschylum nunquam. Nescio annon melius foret ὑπονοίᾳ τινί. Eurip. Phœniss. 1145. ἐπ' ἀσπίδος—γίγας—πόλιν—ἐξανασπάσας βίᾳ, Ὑπόνοιαν ἡμῖν οἷα πείσεται πόλις. De constructione vid. Porson. ad Eurip. Orest. 1645. infr. v. 549.

400. ἠπέρκομον Ald. ὑπέρκομπον ceteri. ὑπέρκοπον Guelph. Mosq. 1. Vid. supra v. 387.

401. ὀρθῶς γ' Ald. Turn.

402. Ita Seld. C. G. M. 1. Colb. 2. Ceteri τὴν ὕβριν. Mox μαντεύεται F. N.

404. τῶνδε Grotius Excerpt. quod malim. Butlerus existimat Eteoclem in scenam ducibus stipatum prodiisse, et ex iis quosdam ad portarum custodiam selegisse. Recte: vid. 466. 7. Mox προστατεῖν Seld. K. sed in illo ην diverso atramento suprascriptum est.

408. ἐφύσατο Guelph. Mosq. 2. v. l. apud Steph. quam jure improbat G. Canter. N. L. I. 6.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Μελάνιππος· ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ.
δίκῃ δ' ὁμαίμων κάρτα νῦν προστέλλεται
εἴργειν τεκούσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ.

ΧΟ. τὸν ἁμόν νυν ἀντίπαλον εὐτυχεῖν στρ. ά.
θεοὶ δοῖεν, ὡς δίκαιος πόλεως
πρόμαχος ὄρνυται· τρέμω δ' αἱματη-
φόρους μόρους ὑπὲρ φίλων
ὀλομένων ἰδέσθαι.

ΑΓ. τούτῳ μὲν οὕτως εὐτυχεῖν δοῖεν θεοί.
Καπανεὺς δ' ἐπ' Ἠλέκτραισιν εἴληχεν πύλαις,
γίγας ὅδ', ἄλλου τοῦ πάρος λελεγμένου

410. ἔργων Ald.

411. δίκῃ Turn. G. δίκη ceteri. †δίκη Pors. Dein ὁ δαίμων edd. ante Stephanum. MSS. plerique ὁμαίμων (sic) Seld. ὁμαίμων Steph. Med. v. l. in C. Inf. 931. κάρτα δ' εἴσ' ὅμαιμοι. Mox pro νιν, quod habent omnes, dedi νῦν, nusquam enim στέλλομαι activo sensu vidi. *Jure autem, utpote vere consanguineus,* mittitur *ad tutandam matrem.* Cf. 469. νῦν et νιν permutantur Eurip. Bacch. 32. δίκῃ pro σὺν δίκῃ Sophocl. Ajac. 1247. Philoct. 1234. Electr. 561. Non video quo sensu dici posset Δίκη ὁμαίμων.

412. Citat Th. Magister v. Εἴργω.

413. ἐμὸν Colb. 2. νῦν edd. vet. νυν Arnaldus.

414. δικαίως edd. et MSS. δίκαιος R. P. in schedis, simul corrigens Eurip. Ion. 1353. Καθαρὸς Ἀθήνας ἔλθ' ὑπ' οἰωνῶν καλῶν. vulgo καθαρῶς.

415. αἱματιφόρους Ald. Rob. In fine proximi versus ἐμῶν adjicit Rob.

417. ὀλλυμένων G.

418. θεοὶ δοῖεν edd. ante Burton. qui δοῖεν θεοι, ut Seld. G. Colb. 2. M. 1. 2. Scribæ cujusdam oculis obversabatur v. 414.

420. Ita cum Schol. A. et v. l. in B. Marklandus ad Eurip. Suppl. 872. probantibus Brunck. Porson. Edd. vet. ἄλλος. Poeta sibi invicem opponit Capanei magnitudinem, et corpus pusillum Tydei, qui μικρὸς μὲν ἦν δέμας, ἀλλὰ μαχητής, quod bene notavit Schol. A. [Hodie tamen in veterem lectionem propensus sum.]

μείζων, ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ·
πύργοις δ' ἀπειλεῖ τοῖσδ', ἃ μὴ κράνοι θεός·
θεοῦ τε γὰρ θέλοντος ἐκπέρσειν πόλιν,
καὶ μὴ θέλοντος φησίν, οὐδὲ τὴν Διὸς
ἔριν πέδῳ σκήψασαν ἐκποδὼν σχεθεῖν.
τὰς δ' ἀστραπάς τε καὶ κεραυνίους βολὰς
μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν προσείκασεν.
ἔχει δὲ σῆμα, γυμνὸν ἄνδρα πυρφόρον,
φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη·
χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασιν, ΠΡΗΣΩ ΠΟΛΙΝ.
τοιῷδε φωτὶ πέμπε . . τίς ξυστήσεται;

421. *δ'* omittunt Ald. Turn.

422. *κραίνοι* Rob. Brunck. Pors. Sed in hujusmodi votis usitatior est aoristus. In v. 624. *κάνοι* metro necessarium est. Totum vero versum sic exhibent edd. MSS. *Πύργοις δ' ἀπειλεῖ δεῖν', ἃ μὴ κράνοι τύχη.* Porsonus obelum ante *δείν'* et *τύχη* appinxit. Infra v. 545. *Πύργοις ἀπειλεῖ τοῖσδ', ἃ μὴ κράνοι θεός.* ubi Robortellus et duo MSS. pro *τοῖσδ'* exhibent *δείν'*, e glossemate scilicet, sicut in hoc versu. Dein Fortuna non dicitur *κραίνειν* aliquid, sed Deus, sive Fatum, *κραίνει τὰς τύχας*: vid. Glossar. ad Prometh. 219. Quare hunc locum ex isto refinxi. Eundem vero versum bis adhibere, ex Æschyli consuetudine est.

423. Eurip. Suppl. 498. de eodem Capaneo, *ὤμοσεν πόλιν Πέρσειν, θεοῦ θέλοντος, ἤν τε μὴ θέλῃ.* Cycl. 331. *Ἡ γῆ δ' ἀνάγκῃ, κἂν θέλῃ, κἂν μὴ θέλῃ.*

424. Malim, *φησί, κοὐδὲ τὴν Διός.*

425. *ἐμποδὼν* Seld. H. K. L. M. 1. 2. v. l. in Schol. A.

427. *μεσημβρινοῖσι θάλπαισι* Rob. Ex hoc loco forsan corrigendus est Suppl. 742. *Πολλοὺς δέ γ' εὑρήσουσιν ἐν μεσημβρίᾳ Θάλπει βραχίον' εὖ κατεῤῥινημένους.* Lego *ἐν μεσημβρίνῳ.* Mox *προσῄκασεν* Med. Brunck.

429. *χειρῶν* Ald. Rob. Eurip. Bacch. 732. *Ἕπεσθε, θύρσοις διὰ χερῶν ὡπλισμέναι.* Æschylus enallage utitur.

430. *φωνεῖν* Ald. Mox *πρίσω* Ald. Rob. errore satis ludicro.

431. *πεμπατὶς* Rob. Plutarch. Thes. p. 1. *σκοποῦντι δέ μοι, κατ' Αἰσχύλον, Τοιῷδε φωτὶ τίς ξυμβή-*

[illegible]

[illegible]

τίς ἄνδρα κομπάζοντα μὴ τρέσας μενεῖ;
ΕΤ. καὶ τῷδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίκτεται.
τῶν τοι ματαίων ἀνδράσιν φρονημάτων
ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατήγορος.
Καπανεὺς δ' ἀπειλεῖ, δρᾷν παρεσκευασμένος,
θεοὺς ἀτίζων· κἀπογυμνάζων στόμα
χαρᾷ ματαίᾳ, θνητὸς ὤν, ἐς οὐρανὸν
πέμπει γεγωνὰ Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη.
πέποιθα δ' αὐτῷ ξὺν δίκῃ τὸν πυρφόρον
ἥξειν κεραυνόν, οὐδὲν ἐξεικασμένον
μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν τοῖς ἡλίου.
ἀνὴρ δ' ἐπ' αὐτῷ, κεἰ στόμαργός ἐστ' ἄγαν,
αἶθον τέτακται λῆμα, Πολυφόντου βία,
φερέγγυον φρούρημα, προστατηρίας

σεται, Τίν' ἀντιτάξω τῷδε; τίς φερέγγυος; Confundit vv. 391. 392. cum hoc versu, qui, ut hodie stat, minime mihi placet.

432. κομπάσαντα Med.

434. ἀνδράσι Ald. Rob. Turn. qui plerumque ν paragogicum omittunt; quod semel monitum sufficiat. Idem dictum puta de tertia in γίγνεται litera. Quinetiam Aldus iota subscriptum sæpissime neglexit.

435. διδάσκαλος pro κατήγορος Rob. G. v. l. in Mosq. 1. Num ita legerit Schol. A. vix liquet.

439. γεγῶνα Ald. Rob. γεγωνᾷ Turn. Steph. γεγωνὰ Brunck. Porson. quod legerat Schol. A. γεγωνὼς G.

440. Suspicor Æschylum dedisse πυρπνόον—κεραυνόν, vid. Prometh. 953.

441. ἐξῃκασμένον Med. vid. supra 427.

444. αἴθων edd. MSS. Schol. A. αἶθον λῆμα· ἤτοι φρόνημα δραστήριον καὶ διάπυρον. Recte omnino. Eurip. Iph. Aul. 1423. Ὦ λῆμ' ἄριστον. Hesych. Ἀρείφατον λῆμα· ἀντὶ τοῦ, Ἄρει ἐοικώς. Αἰσχύλος Νεανίσκοις. Mox Πολυφόντα Ald. βίᾳ Ald. Rob.

445. Citat Th. Magister v. φερέγγυος.

Ἀρτέμιδος εὐνοίαισι, σύν τ' ἄλλοις θεοῖς.
λέγ' ἄλλον ἄλλαις ἐν πύλαις εἰληχότα.
ΧΟ. ὄλοιθ' ὃς πόλει μεγάλ' ἐπεύχεται· ἀντ. ά.
κεραυνοῦ δέ νιν βέλος ἐπισχέθοι,
πρὶν ἐμὸν εἰσθορεῖν δόμον, πωλικῶν θ'
ἑδωλίων ὑπερκόπῳ
δορί ποτ' ἐκλαπάξαι.
ΑΓ. καὶ μὴν τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαις
λέξω· τρίτῳ γὰρ Ἐτεόκλῳ τρίτος πάλος
ἐξ ὑπτίου 'πήδησεν εὐχάλκου κράνους,
πύλαισι Νηΐταισι προσβαλεῖν λόχον.
ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας
δινεῖ, θελούσας πρὸς πύλας πεπτωκέναι.
φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον τρόπον,
μυκτηροκόμποις πνεύμασιν πληρούμενοι.
ἐσχημάτισται δ' ἀσπὶς οὐ σμικρὸν τρόπον·

446. Schol. A. *ὡς τοῦ Πολυφόντου ἱερέως ὄντος τῆς Ἀρτέμιδος.* quæ est mera grammatici conjectura.

448. *ὄλλοιθ'* Ald. Rob. In proximo versu *μιν* edd. vet. quod mutavit Brunck. Cf. Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 1253.

452. *ὑπερκόμπῳ* edd. vet. *μ* ejecit Brunckius. Vide supra notata ad v. 387.

453. *πρὸς* deest in Seld. Mox *πήδησεν* edd. vet.

456. *νηίτησι* Ald. *νηίτῃσι* Rob. *νηΐτισι* Turn. Vid. ad Prometh. 363. Eurip. Phœniss. 1120.

457. *ἵππους γ'* Rob. *ἐπ' ἀμπυκτῆρσιν* Schutz. male.

458. Sic Ald. Rob. Ceteri *πύλαις.* Sed illud rectum: supra 169. *Βρέτη πεσούσας πρὸς πολισσούχων θεῶν.* Eurip. Suppl. 165. *Πίτνων πρὸς οὖδας.* Androm. 1255. *Πιτνόντα πρὸς γῆν.* ibid. 164. *προσπεσεῖν ἐμὸν γόνυ.* et 537.

460. Casaubonus conjecerat *μυκτηροπόμποις.*

461. *μικρὸν* Ald. Turn.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ἀνὴρ δ' ὁπλίτης κλίμακος προσαμβάσεις
στείχει πρὸς ἐχθρῶν πύργον, ἐκπέρσαι θέλων.
βοᾷ δὲ χ' οὗτος γραμμάτων ἐν ξυλλαβαῖς,
ὡς οὐδ' ἂν Ἄρης σφ' ἐκβάλοι πυργωμάτων.
καὶ τῷδε φωτὶ πέμπε τὸν φερέγγυον
πόλεως ἀπείργειν τῆσδε δούλιον ζυγόν.
ΕΤ. πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τῳ·
καὶ δὴ πέπεμπτ', † οὐ κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων,

462. Rectius forsan abesset δ'. πρὸς ἀμβάσεις edd. vet. Conjunctim Pauwius et ceteri, ex Canteri correctione. Nemo autem interpretum vidit στείχει activo sensu usurpari, *admovet*. Vid. Porson. ad Eurip. Orest. 1427.

464. ἐν omittit Rob. Cum hoc loco conferendus est Eurip. Phœniss. 1188. seqq.

465. Ἄρης ἀφεκβάλοι Colb. 1. N. σφ' ἐκβάλῃ codd. nonnulli.

467. δούλειον edd. et MSS. Vid. ad v. 75.

468. σὺν τάχει Rob. Mox δὲ τῷ Ald. Turn. Accentus recte ordinavit Brunckius. Hunc versum bene advocavit Triclinius ad Sophocl. Œd. T. 80. εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ Σωτῆρι βαίη. ubi Marklandus, τὼς pro τῳ conjiciens, male obtemperantem habuit Brunckium. Vulgatum defendit Porsonus ad Eurip. Suppl. 1145. p. 215. ed. Gaisford. collato, præter hunc versum, Choeph. 136. σὺν τύχῃ τινί. Butlerus autem conjicit, σὺν τύχῃ δ' ἴτω.

469. Sic Med. Seld. v. l. in Voss. Brunck. Porson. Καὶ δὴ πέμπετ' Ald. Rob. MSS. quidam. καὶ πέμπεται δ' Turn. Steph. Stanl. Sed de καὶ-δὲ in eodem sententiæ membro non adhibendis vid. ad Prometh. 1009. Choeph. 877. καὶ μάλ' ἡβῶντος δὲ δεῖ. Lege, καὶ μάλ' ἡβῶντός γε δεῖ. Eumen. 65. Ἐγγὺς παρεστὼς, καὶ πρόσω δ' ἀποστατῶν. Lege καὶ πρόσω γ', ut in v. 995. hujus fabulæ, vel πρόσωθ'. Idem dictum puta de καὶ—τε, nisi alterum καὶ sequatur, ut in Eumen. 174. sed ibi forsan legendum κἄμοιγε. In Eurip. Hippol. 291. pro καὶ σύ θ' ἡδίων γενοῦ, reponendum esse καὶ σύ γ', patebit inspicienti vv. 656. 732. 907. 1055. ejusdem fabulæ, et circa quadraginta alia Tragicorum loca, quæ citare longum foret. In hoc v. καὶ δὴ πεμπτ' οὐ C. Erfurdtius ad Sophocl. Aj. p. 514. dubitans de elisione diphthongi αι, conjicit καὶ δὴ πέπεμπται, κόμπον

Μεγαρεύς, Κρέοντος σπέρμα, τοῦ σπαρτῶν γένους,
ὃς οὔτι μάργον ἱππικῶν φρυαγμάτων
βρόμον φοβηθεὶς ἐκ πυλῶν χωρήσεται·
ἀλλ' ἢ θανὼν τροφεῖα πληρώσει χθονί,
ἢ καὶ δύ' ἄνδρε καὶ πόλισμ' ἐπ' ἀσπίδος
ἑλών, λαφύροις δῶμα κοσμήσει πατρός.
κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ, μηδέ μοι φθόνει λέγων.

ΧΟ. ἐπεύχομαι δὴ τῷδε μὲν εὐτυχεῖν, στρ. β'.
πρόμαχ' ἐμῶν δόμων, τοῖσι δὲ δυστυχεῖν.
ὡς δ' ὑπέραυχα βάζουσιν ἐπὶ πτόλει
μαινομένᾳ φρενί, τώς νιν
Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κοταίνων.

ΑΓ. τέταρτος ἄλλος γείτονας πύλας ἔχων

ἐν χεροῖν ἔχων, quod nescio an recipiendum sit; *cujus jactatio in agendo constat.*

470. τῶν σπ. Stanl. operarum vitio: in notis enim τοῦ, sicut libri MSS. et impressi. Mireris igitur Schutzii diligentiam, qui ait, "vulg. τῶν σπαρτῶν." Fallitur Butlerus de Cod. Mediceo, cujus lectio est τοῦ σπαρτοῦ γένους. Dein γένος Colb. 1. male. Eurip. Phœniss. 956. Σὺ δ' ἐνθάδ' ἡμῖν λοιπὸς εἶ σπαρτῶν γένους.

471. μαργῶνθ' emendarat Porsonus in schedis: vulgo μάργων. Schutzius μάργον, quod recipiendum judicavi. Cf. not. ad 44.

474. ἄνδρας Barocc. Guelph.

476. ἄλλον M. 1. unde legerim, κόμπαζ' ἔτ' ἄλλον. Eumen. 209. κόμπασον γέρας καλόν, dic mihi. Supra 477. Λέγ' ἄλλον, ἄλλαις ἐν πύλαις εἰληχότα. Mox λέγειν Elmsleius.

477. τάδε Ald. Turn. Steph. codd. quidam. δὴ omittunt Ald. Rob. Post εὐτυχεῖν vulgo inseritur ἰώ, ab Hermanno jure extrusum. In proximo versu ordinem dochmiorum invertit Robortellus.

479. ὑπέραν χαβάζουσ' Ald. βάζουσ' ceteri. βάζουσιν Brunck. ex A. i. e. Colb. 2. Mox πόλει Ald. Turn. πόλιν Rob. πτόλει Med. Seld. Brunck. Pors.

480. μαινομένῃ Ald. Rob. Turn.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Ὄγκας Ἀθάνας, ξὺν βοῇ παρίσταται,
μέγ' Ἱππομέδοντος σχῆμα, καὶ μέγας τύπος.
ἅλω δε πολλήν, ἀσπίδος κύκλον λέγω,
ἔφριξα δινήσαντος· οὐκ ἄλλως ἐρῶ.
ὁ σηματουργὸς δ' οὔ τις εὐτελὴς ἄρ' ἦν,
ὅστις τόδ' ἔργον ὤπασεν πρὸς ἀσπίδι,
Τυφῶν ἱέντα πυρπνόον διὰ στόμα

482. citat Thom. Magister v. Γείτων.

484. Vulgo deest *μέγ'*, quod quum olim e Schol. B. restituisse mihi visus essem, idem a Porsono factum esse monuit me amicus eruditus P. P. Dobræus. Turnebus dedit Ἱππωμέδοντος. Brunckium, pronunciantem Ἱππομμέδοντος, probat Butlerus; probat etiam Hermannus. Minime autem tacenda sunt Prisciani verba p. 1328. "*Æschylus in* Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, ἦν τὸ μέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος. *In principio enim trochæum posuit, quem imitans Sophocles, teste Seleuco, profert quædam contra legem metrorum; sicut in hoc,* Ἀλφεσίβοιαν ἣν ὁ γεννήσας πατήρ." Quæ mera Grammaticorum somnia esse censeo. Vid. infra 543. In Sophoclis versu legendum forsan, Ὅδ' Ἀλφεσίβοιαν κ. τ. λ. Vulgatum tuetur Hermannus El. Doctr. Metr. p. 44. argumento, ut mihi quidem videtur, satis debili; "Tragici interdum, quum anapæstum possent admittere, productionem prætulerunt, ut gravitati numerorum magis congruentem." In fine versus κτύπος Rob. L. Voss. v. l. apud Turn.

485. 6. ἄλλω Ald. dein πολὺν Rob. "*Distinguit post* ἀσπίδος *Salmasius ad Solin. p.* 227. *b. D. sed ut hic fit G. J. Vossius Etymol. v.* Aspis." R. P. Ut hic fit etiam Jos. Scaliger. in Varron. p. 49. qui observavit, solere Æschylum, quum duriuscula quædam aut insolentia ponit, eorum interpretamenta subjicere, ut in Eumen. 45. ubi Scholiasta idem de poetis generaliter notavit. Cf. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 994.

486. ἔφριξε Ald. Barocc. Mox οὐκ ἄλλως λέγω Guelph. qua quidem formula utitur Euripides Hecub. 302. Orest. 700. Electr. 1035.

487. ἄρ' ἦν Ald. Rob. ἀνὴρ Seld. G. H. Colb. 2. M. 2. Ven. 2.

489. Τυφῶν' edd. MSS. Τυφὼν Elmsleius; cui ob v. 513. obsecutus sum: sed vid. ad Prometh. 360. Notare possint tirones ἱεὶς apud Tragicos primam habere communem, sæpius tamen brevem. Porrigit Sophocl. Ajac. 154. Eurip. Iph. Aul. 152. Πάλιν ἐξορμάσεις

λιγνὺν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν·
ὀφέων δὲ πλεκτάναισι περίδρομον κύτος
προσηδάφισται κοιλογάστορος κύκλου.
αὐτὸς δ' ἐπηλάλαξεν, ἔνθεος δ' Ἄρει
βακχᾷ πρὸς ἀλκήν, Θυιὰς ὥς, φόβον βλέπων.
τοιοῦδε φωτὸς πεῖραν εὖ φυλακτέον,
φόβος γὰρ ἤδη πρὸς πύλαις κομπάζεται.
ΕΤ. πρῶτον μὲν Ὄγκα Παλλὰς ἥδ' ἀγχίπτολις,

τοὺς χαλινοὺς, Ἐπὶ Κυκλώπων ἱεὶς θυμέλας. ubi lego, Πάλιν ἐξόρμα· σεῖε χαλινούς. In fine versus στόματος Rob.

492. προσυδάφισται Ald. Mox κυλογάστορος Rob. errore, si quis alius, frequente. κῦλος pro κοῖλος legendum est in Etymol. M. p. 11, 6.

493. Ἄρειν Ald. Ἄρην Steph. Barocc. Ἄρει Rob. Turn. Seld. Voss. G. K. M. 1. 2.

494. βάκχα v. l. apud Turn. Schol. A. Θυὰς edd. vet. Θυιὰς Brunck. probante Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 51. Ita etiam Seld. *Thyiadas* reposuit Bentleius in Horat. C. II. xix. 9. e Velio Longo, comparans *Agyieus, Harpyia, Ilithyia, Orithyia.* Etymol. Mag. p. 457, 19. Θυάδες, αἱ Βάκχαι, παρὰ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ Θυιάδες. Θυιάσιν ὠμοβόροις ἴκελοι. (Apoll. Rhod. I. 636. ubi vulgo Θυάσιν.) Brunckius Hesychium advocat, ubi tamen Θυιὰς M. Musuro debetur; MStus enim Θ' . . ας. Suidæ et Zonaræ lexicis scribitur Θυάς. Sed litem dirimere videtur Pausanias, qui Θυιάδες constanter scribit, et a Θυίᾳ quadam derivat: vid. Phocic. 6. T. III. p. 160. Fac. Θυίη occurrit in Herodot. VI. 178. Θυώνη et *Thyoneus* primas corripiunt. Θυὰς Eustath. ad Iliad. A. p. 114, 43. Cf. D. Heinsii Aristarch. Sacr. p. 15. Brunck. ad Pers. 500. Sophocl. Antig. 1152. Similiter variatur inter ὀπυίω et ὀπύω Odyss. A. 798. ubi vid. Porson. in Collat. codicis Harleiani.

496. † φόβος Pors. φόβον B. G. Brunck. Atqui accusativus post κομπάζεται stare nequit.

497. πρῶτα Ald. Rob. Barocc. quod corruptum forsan a πρώτη. Dein ἦτ' edd. et MSS. ἥδ' Stanleius. In v. 482. per γείτονας πύλας intelligo *portas huic loco vicinas:* arcem enim non in media urbe fuisse tradit Pausanias.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

πύλαισι γείτων, ἀνδρὸς ἐχθαίρουσ' ὕβριν,
εἵρξει νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον.
Ὑπέρβιος δέ, κεδνὸς Οἴνοπος τόκος,
ἀνὴρ κατ' ἄνδρα τοῦτον ᾑρέθη, θέλων
ἐξιστορῆσαι μοῖραν ἐν χρείᾳ τύχης·
οὔτ' εἶδος, οὔτε θυμόν, οὔθ' ὅπλων σχέσιν
μωμητός· Ἑρμῆς δ' εὐλόγως ξυνήγαγεν·
ἐχθρὸς γὰρ ἁνὴρ ἀνδρὶ τῷ ξυστήσεται·
ξυνοίσετον δὲ πολεμίους ἐπ' ἀσπίδων
θεούς· ὁ μὲν γὰρ πυρπνόον Τυφῶν' ἔχει,
Ὑπερβίῳ δὲ Ζεὺς πατὴρ ἐπ' ἀσπίδος
σταδαῖος ἧσται, διὰ χερὸς βέλος φλέγων·
κοὔπω τις εἶδε Ζῆνά που νικώμενον.
τοιάδε μέντοι προσφίλεια δαιμόνων·
πρὸς τῶν κρατούντων δ' ἐσμέν, οἱ δ' ἡσσωμένων,

498. *ἐχθαίρνουσ'* Ald. pro *ἐχθραίνουσ'*, quod habet Barocc.

499. *εἵρξοι* Ald. Turn. Mox *δύσχειμον* Ald. Rob.

503. *οὐδ' ὅπλων* Ald. Turn. B. Barocc. Brunck. Adumbratum videtur loquendi genus ex Homero Iliad. A. 114. *ἐπεὶ οὐ ἕθεν ἐστὶ χερείων Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, οὔτ' αὖ φρένας, οὔτε τι ἔργα.*

505. *ἀνὴρ* omnes præter Porsonum, qui *'ἀνήρ*. Ego quare potius *ἁνὴρ* scribendum judicarim, in præfatione exposui. Mox meminerint tirones, *τῷ* pro *τούτῳ* positum esse, quod recte docuit Butlerus: vid. Sophocl. Œd. T. 1075. Musgravius correxerat *ἀνδρί τοι ξ.*

507. *πυρπνόων* Ald. Barocc. *Τυφῶν'* edd. *Τυφὼν* Pauw. vid. supra 489.

509. *σταδαίως* Rob. Voss. Mox *χειρὸς* Ald. Rob. In fine versus *φέρων* Rob. G. L. F. Voss. *φέρον* v. l. apud Turn. typorum vitio.

510. *τὶς* edd. Dein *οἶδε* Rob. *του* pro *που* Elmsleius (Qu. Rev. xiv. p. 461).

512. Suspicor, *Ἡμεῖς κρατούντων ἐσμὲν . . .* sc. *φίλοι.*

εἰ Ζεύς γε Τυφῶ καρτερώτερος μάχῃ.
εἰκὸς δὲ πράξειν ἄνδρας ὧδ' ἀντηρέτας·
Ὑπερβίῳ τε, πρὸς λόγον τοῦ σήματος,
σωτὴρ γένοιτ' ἂν Ζεύς, ἐπ' ἀσπίδος τυχών.
ΧΟ. πέποιθα τὸν ἔχοντ' ἀντίτυπον Διὸς ἀντ' β'.
ἄφιλον ἐν σάκει τοῦ χθονίου δέμας
δαίμονος, ἐχθρὸν εἴκασμα βροτοῖς τε καὶ
δαροβίοισι θεοῖσιν,
πρόσθε πυλᾶν κεφαλὰν ἰάψειν.
ΑΓ. οὕτως γένοιτο. τὸν δὲ πέμπτον αὖ λέγω,
πέμπταισι προσταχθέντα Βοῤῥαίαις πύλαις,
τύμβον κατ' αὐτὸν Διογενοῦς Ἀμφίονος.

513. 4. Inversus est horum versuum ordo in edd. et MSS. præter Colb. 2. num et in illo, dubito. Transposuit Brunckius, probante Porsono. Idem pro εἰ Ζεύς τε dedit εἰ Ζεύς γε, atque ita Med. Seld. M. 1. Vulgatus tamen ordo stare possit, colo post ἡσσωμένων, virgula post ἀντηρέτας positis. καρτερώτατος Ald. et mox πράξιν. Dein ἀντιστάτας edd. ἀντηρέτας K. L. Mosq. 1. Ven. 2. vid. infra 592.

515. δὲ pro τε Ald. γε Rob. Steph. τε Turn. In proximo versu γένοιτο Ζεὺς L. Colb. 2. M. 2. Ven. 2. quare suspicor Ὑπερβίῳ τοι—Σωτὴρ γένοιτο Ζεύς.

516. ὑπ' ἀσπίδος Rob.

517. Sic optime Burneius. Vulgo, Πέποιθα τὸν Διὸς ἀντίτυπον ἔχοντα. Robortellus vero πέποιθα δὴ τὸν Δ.

519. δαίμοσιν edd. ante Brunck. qui δαίμονος, uti legerat Schol. A. Mox βροτοῖσί τε Ald. Turn. βροτοῖσι, sine τε, Rob.

521. πρόσθεν Ald. Rob. Turn.

522. οὕτω Rob. Seld. Porson. Sed melius est οὕτως, sicut αὕτως, ταύτως.

523. βορέαις Ald. βοῤῥέαις Rob. βορέαισι Turn. Βοῤῥείαις Brunck. male. Βοῤῥαῖος formatur ab Attica forma Βοῤῥᾶς.

524. Euripides in Phœniss. 147. Parthenopæum sistit ἀμφὶ μνῆμα τοῦ Ζήθου. ubi notat Scholiasta, κοινὸς μὲν ἀμφοῖν ὁ τάφος, Ζήθου καὶ Ἀμφίονος. Pausan. IX. 17. T. III. p. 52. Ζήθῳ δὲ μνῆμα καὶ

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ὄμνυσι δ' αἰχμὴν ἣν ἔχει, μᾶλλον θεοῦ
σέβειν πεποιθώς, ὀμμάτων θ' ὑπέρτερον,
ἦ μὴν λαπάξειν ἄστυ Καδμείων βίᾳ
Διός. τόδ' αὐδᾷ μητρὸς ἐξ ὀρεσκόου
βλάστημα καλλίπρωρον, ἀνδρόπαις ἀνήρ.
στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηΐδων,
ὥρας φυούσης, ταρφὺς ἀντέλλουσα θρίξ.
ὁ δ' ὠμόν, οὔτι παρθένων ἐπώνυμον,
φρόνημα, γοργὸν δ' ὄμμ' ἔχων, προσίσταται.
οὐ μὴν ἀκόμπαστός γ' ἐφίσταται πύλαις·
τὸ γὰρ πόλεως ὄνειδος ἐν χαλκηλάτῳ
σάκει, κυκλωτῷ σώματος προβλήματι,
Σφίγγ' ὠμόσιτον προσμεμηχανημένην
γόμφοις, ἐνώμα, λαμπρὸν ἔκκρουστον δέμας·
φέρει δ' ὑφ' αὑτῇ φῶτα, Καδμείων ἕνα.
ὡς πλεῖστ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἰάπτεσθαι βέλη.

Ἀμφίονι ἐν κοινῷ γῆς χώματι οὐ μέγα. ubi legerim, *ἐν κοινῷ, γῆς χῶμά τι οὐ μέγα.* Cf. G. Cuper. Obs. III. 17. p. 343.

525. Posses interpungere, *Ὄμνυσι δ', αἰχμὴν ἣν ἔχει μᾶλλον θεοῦ Σ. π.* Sed illud melius judico: *Jurat per hastam.* Stanleius confert Eurip. Phœniss. 1691.

526. *θ'* omittit Rob.

528. *δορὸς* pro *Διὸς* G. Mox *καλίπρωρον* Ald.

532. *ὅδ'* Rob. Turn.

533. *καὶ γοργό δ'* Ald. *γοργόν τ'* Colb. 2. quod fortasse melius est.

534. *γε ἐφίσταται* Rob.

536. *κήκλω τῷ* Ald.

537. *προσμεμηχανευμένη* Ald. *-νημένην* Rob. Med. Seld. G. N. Mosq. 1. M. 1. 2.—*νευμένην* Turn. ceteri. Illud verum esse vel hoc evincit, *μηχάνημα* passim occurrere, *μηχάνευμα* nuspiam. Cf. 640.

538. Wakefieldius legit *γόμφοισι, νωμᾷ.*

539. *ὑπ' αὐτῇ* Rob.

ἐλθὼν δ' ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην,
μακρᾶς κελεύθου δ' οὐ καταισχυνεῖν πόρον,
παῖς Παρθενοπαῖος Ἀρκάς· ὁ δὲ τοιόσδ' ἀνὴρ
μέτοικος, Ἄργει δ' ἐκτίνων καλὰς τροφάς,
πύργοις ἀπειλεῖ τοῖσδ' ἃ μὴ κράνοι θεός.
ΕΤ. εἰ γὰρ τύχοιεν ὧν φρονοῦσι πρὸς θεῶν,
αὐτοῖς ἐκείνοις ἀνοσίοις κομπάσμασι·
ἦ τἂν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοίατο.
ἔστιν δὲ καὶ τῷδ', ὃν λέγεις τὸν Ἀρκάδα,
ἀνὴρ ἄκομπος, χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον,
Ἄκτωρ, ἀδελφὸς τοῦ πάρος λελεγμένου,

543. Deest *παῖς* in codd. et impressis, laborante metro: huic tamen subveniendum judicavit Brunckius, pronuntiando *Παρθεννοπαῖος*, cui assentiuntur Butlerus et Hermannus. Interim dedi *παῖς Παρθενοπαῖος*, ut in Eurip. Suppl. 899. *Παῖς Παρθενοπαῖος, εἶδος ἐξοχώτατος.* Pauwius, et, quorum longe major est auctoritas, Casaubonus ac Tyrwhittus, conjecere *ὁ Παρθενοπαῖος.* Verum propriis nominibus articulum raro Tragicos præponere, nisi emphaseos gratia, aut in initio sententiæ, notavit Porsonus. In hac fabula sexagies occurrunt propria nomina, nec semel tamen cum articulo. De omissione vocis *παῖς* vide Porsonum ad Eurip. Suppl. 160. Ceterum de ipso Parthenopæo hoc tradit Schol. A. *Ἀντίμαχός φησιν Ἀργεῖον αὐτόν, οὐκ Ἀρκάδα.*

544. *Ἄργει τ'* Colb. 1. N.

545. *δείν'* pro *τοῖσδ'* Rob. K. L. *κραίνοι* omnes præter Rob. inter edd. et Barocc. inter MSS. qui *κράνοι.* Vide ad v. 422.

548. *ἦτ' ἂν* edd. vide supra ad v. 179. In Eurip. Alcest. 735. pro *ἦτ' ἄρ'* lege *ἦ τἄρ'.* Verte autem, *Utinam ea quæ nobis meditantur, a diis ipsi consequantur: tunc certe funditus et miserabiliter peribunt.* Vid. Musgr. ad Eurip. Bacch. 1254.

549. Hic versus exemplis adjici possit, quæ protulit Porsonus ad Eurip. Orest 1645. ubi nomen sequitur articulum, non præcedit.

550. Hunc versum ita interpolavit Tzetzes Chil. V. 994. *Νοῦς μὲν ἀκόμπαστος, χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον.*

ὃς οὐκ ἐάσει γλῶσσαν, ἐργμάτων ἄτερ,
εἴσω πυλῶν ῥέουσαν, ἀλδαίνειν κακά·
οὐδ' εἰσαμεῖψαι θηρὸς ἐχθίστου δάκους
εἰκὼ φέροντα πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος·
ἢ 'ξωθεν εἴσω τῷ φέροντι μέμψεται,
πυκνοῦ κροτησμοῦ τυγχάνουσ' ὑπὸ πτόλιν.
θεῶν θελόντων τάδ' ἂν ἀληθεύσαιμ' ἐγώ.

ΧΟ. ἱκνεῖται λόγος διὰ στηθέων, στρ. γ'.
τριχὸς δ' ὄρθιος πλόκαμος ἵσταται,
μεγάλα μεγαληγόρων κλυούσᾳ
ἀνοσίων ἀνδρῶν.
εἴθε γὰρ θεοὶ

552. ἄτερ Ald. Mox ἔξω πυλῶν Rob. K. Colb. 2. Ven. 2.

553. An legendum ῥέπουσαν?

554. ἀδίκου δάκους Rob.

556. Ita Porsonus, quum olim legeretur ἔξωθεν. "*Similiter* 'Ἠ'μπειρία *legendum pro* 'Εμπειρία *in Eurip. Peleo apud Stobæum* 126." R. P. ἔξωθε δ' Musgrav.

557. πικροῦ Colb. 1. L. Guelph. Dein κροτισμοῦ Ald. Turn. Steph.

558. θελόντων ἂν Ald. Barocc. Colb. 2. δ' ἂν ceteri. †δ' ἂν Porsonus. τάδ' ἂν Arnaldus Anim. p. 295. Magis placet Viro docto, qui Promethei nostri crisin egit in Censura Trimestri, (*Quarterly Review* IX. p. 221.) τἂν, pro τοι ἂν: sed τοι post θεῶν proxime sequi deberet. Confer v. 716. Θεῶν διδόντων, οὐκ ἂν ἐκφύγοι κακά.

560. ὀρθίας edd. et MSS. ὄρθιος Wakefieldius; recte: vide Glossarium. Malim tamen καὶ τριχὸς ὄρθιος πλόκαμος ἵσταται, qui versus antistrophico suo magis ad amussim responderet.

561. κλύων edd. κλύουσ' Colb. 1. κλυούσᾳ Hermann.

563. εἴθε οἱ θεοὶ Ald. Rob. Turn. Barocc. εἴθε γὰρ θεοὶ Seld. A. B. G. H. K. L. M. 1. Colb. 2. Mosq. 1. Ven. 2. Verum εἴθε γάρ, nisi fallor, vix satis Græce dicitur. *Utinam* exprimitur per εἰ, vel εἰ γάρ, vel εἴθε, nunquam autem, si bene memini, per εἴθε γάρ. Mœris; Εἰ γάρ· 'Αττικῶς. Εἴθε γάρ· 'Ελληνικῶς. Vid. 246. 546. Prometh. 158.

τούσδ' ὀλέσειαν ἐν γᾳ.
ΑΓ. ἕκτον λέγοιμ' ἂν ἄνδρα σωφρονέστατον,
ἀλκήν τ' ἄριστον, μάντιν, Ἀμφιάρεω βίαν·
Ὁμολωΐσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος,
κακοῖσι βάζει πολλὰ Τυδέως βίαν,
τὸν ἀνδροφόντην, τὸν πόλεως ταράκτορα,
μέγιστον Ἄργει τῶν κακῶν διδάσκαλον,
Ἐρινύος κλητῆρα, πρόσπολον φόνου,
κακῶν τ' Ἀδράστῳ τῶνδε βουλευτήριον.
καὶ τὸν σὸν αὖθις προσμολὼν ὁμόσπορον,

Sophocl. Œd. T. 80. 1068. Œd. Col. 1082. Trachin. 955. Ajac. 1265. Eurip. Hecub. 830. 1057. Orest. 1098. 1207. Phœniss. 165. Hippol. 232. 1088. 1127. 1404. Alcest. 91. 1105. Androm. 522. Suppl. 371. 373. 1008. 1144. Iph. Taur. 440. 1221. Troad. 1113. Cycl. 436. Heracl. 52. 740. Helen. 174. 1495. Ion. 151. 410. Electr. 663. Olim reposueram *εἰ γὰρ οἱ θεοί*, sed articulus contra tragicorum consuetudinem peccat: quare adhuc dubito.

564. *γῇ* Ald. Rob.

565. *σωφρονέστερον* Ald. Rob. Turn. Steph. Barocc. et alii quidam; minus bene: *σωφρονέστατον* Med. Seld. vide infra 595.

566. *μάντιν τ'* Ald. Rob.

567. 8. Hos versus omittunt Ald. Barocc.

569. *σπαράκτορα* A.

571. *Ἐριννύος* edd. et MSS. præter Med. qui *Ἐρινύος*.

573. *πρὸς μόρον* Ald. *πρόσμορον* Rob. Turn. *πρόσπορον* v. l. in Brunckii MSS. *προσμόραν* Med. *πρόσμορον ἐς ἀδ.* Schutz. *προσμολόντ'* proponit Butlerus. *προσμολὼν* marg. Ald. Heath. quod firmat aliquatenus Sophocl. Ajac. 721. *μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον, Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.* Fateor tamen locum mihi ne sic quidem persanatum videri. *πρόσμορος* autem vox nihili est. *ἀδελφεὸν* omnes. Ex varietate *πρόσπορον* Brunckius extudit *ὁμόσπορον κακοῤῥοθῶν*, quod merito improbat Butlerus. G. Burges. in Append. ad Eurip. Troad. p. 134. D. conjicit, *Καὶ τὸν σὸν αὐτάδελφον εἰς ὁμόσπορον Ἐξυπτιάζων ὄμμα.* Et pro *ἀδελφεὸν* quidem hodie legendum puto *ὁμόσπορον*, quum *ἀδελ-*

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ἐξυπτιάζων ὄμμα, Πολυνείκους βίαν,
δὶς ἐν τελευτῇ τοὔνομ' ἐνδατούμενος,
καλεῖ· λέγει δὲ τοῦτ' ἔπος διὰ στόμα·
Ἦ θεῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλές,
καλόν τ' ἀκοῦσαι καὶ λέγειν μεθυστέροις,
πόλιν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς
πορθεῖν, στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβεβληκότα.
μητρὸς δὲ πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη;

φεὸς nusquam apud Tragicos compareat nisi forte in cantibus Choricis, quod monuit me doctissimus Elmsleius.

574. *ὄνομα* edd. et MSS. *ὄμμα* Schutzio debetur. *ἐξυπτιάζω* nihil aliud significare potest quam *resupino*. Oculos autem resupinabant, qui admiratione quavis vel iracundia commovebantur. Minime in hoc loco superbiæ indicium, quod putat Schutzius. *ὄνομα* vero et *ὄμμα* quoties confusa sint, docet Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 415. Mox *δίς τ'* omnes edd. MSS.

576. *τοὖπος* Ald. *ὁ* ante *διὰ* Turn.

577. Sic Robortellus. *ἦ τοῖον* edd. ceteræ et MSS. præter Colb. 2. N. qui *ποῖον*. † *τοῖον* Porson. Verum ni fallor, necessarium est epitheton; alioqui parum accurata foret constructio; vix Græce dicitur ΚΑΙ *θεοῖσι προσφιλὲς* Καλόν Τ' *ἀκοῦσαι*, pro *θεοῖς* ΤΕ *προσφιλὲς* ΚΑΙ *καλὸν ἀκοῦσαι*. Scholiast. A. *θεῖον*, vel tale aliquid legerat; *ἦ τοῖον ἔργον. καθ' ὑπόκρισιν.* Intellige autem, *Scilicet hoc facinus vere divinum est, ideoque diis jucundum.* Sed forsan legendum *Ἤτοι σὸν ἔργον.*

579. Eundem fere versum habet Sophocl. Antig. 199. *Ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς κ.τ.λ.* quod notavit Abreschius.

580. Confer v. 1018.

581. *τε* pro *δὲ* Ald. Rob. Turn. et, credo, MSS. *δὲ* Grotius, Porson. Turnebus voces *μητρός τε πηγὴν* cum superiore versu connectit. *πηγὰς* Guelph. Schutzii emendationem, *Μητρὸς δὲ πηγή τις κατασβέσει δίκην;* elegantem vocat Butlerus. Sed cui unquam dictum est, *δίκην κατασβεννύναι*? *πηγὴν* certum reddunt Agam. 888. *Ἔμοίγε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι Πηγαὶ κατεσβήκασιν.* ibid. 960. *Ἔστιν θάλασσα· τίς δέ νιν κατασβέσει;* Patria dicitur *μητὴρ* supra v. 16. In fine versus legendum

πατρὶς δὲ γαῖα, σῆς ὑπὸ σπουδῆς δορὶ
ἁλοῦσα, πῶς σοι ξύμμαχος γενήσεται;
ἔγωγε μὲν δὴ τήνδε πιανῶ χθόνα,
μάντις κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός.
μαχώμεθ', οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον.
τοιαῦθ' ὁ μάντις, ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων
πάγχαλκον, ηὔδα. σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ·

videtur δίκῃ, quod probat Hermannus; nihil tamen mutavi: vid. ad v. 411.

582. πατρός Ald. Turn. τε pro δὲ edd. omnes. δὲ habent Med. A. B. G. K. Colb. 1. 2. M. 1. 2. Non est cur offendat particula intra tantillum spatium repetita: vid. 337. seq. 459. seq.

584. δὴ omittit Ald.

585. ἐπὶ χθονὸς Rob. MSS. nonnulli. Hic versus Schutzio suspectus est, primum, quod genus mortis Amphiarao subeundum nimis clare adumbretur; dein ob tautologiam. Atqui voces, κεκευθὼς ὑπὸ χθονός, nihil aliud quam *sepultus* significant, ut in Prometh. 587. Pers. 647. Eurip. Hecub. 329. et centenis Anthologiæ locis: et hoc quidem clarum ex versu præcedente. Repetitio vero vocis χθὼν non magis displicet, quam θεὸς vv. 261. 2. πύλη vv. 453. 456. 458. Quod si mortis genus Amphiaraus indicasse putetur, id tantum indicavit quod probe cognitum habuit; in hoc similis Megistiæ cujusdam, Μάντιος, ὃς τότε κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδώς, Οὐκ ἔτλην Σπάρτης ἡγέμονας προλιπεῖν, ut ait Simonides, Brunck. Anal. I. p. 131. Quod autem dicit οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον, eo aperte significat se certo periturum, sperare tamen se aliquid præclari ante facturum esse, sicut Orestes in Eurip. Iph. Taur. 321. Πυλάδη, θανούμεθ'· ἀλλ' ὅπως θανούμεθα Κάλλισθ', ἑποῦ μοι, φάσγανον σπάσας χερί. ita enim distinguendus est iste locus. Cycl. 200. Ἀλλ', εἰ θανεῖν δεῖ, κατθανούμεθ' εὐκλεῶς. Cf. Agam. 1281. Aristoph. Equit. 80. His vero perlectis, sententiam, credo, mutabit Butlerus, qui Schutzio nimium tribuens, a vero aberravit.

587. εὔκηλον v. l. in Steph. et in pulcherrima hujus fabulæ editione, quæ Parisiis anno 1587. prodiit cum Florentis Christiani versione, ex officina Morelliana. Liber perquam rarus est.

Ibid. ἔχων pro νέμων Ald. Rob. codices quidam, et Schol. in Eurip. Phœn. 1118. qui in proximo versu ἕρπε pro ηὔδα.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλει,
βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος,
ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα.
τούτῳ σοφούς τε κἀγαθοὺς ἀντηρέτας

589. Ita Porsonus: ceteri omnes δοκεῖν ἄριστος. "*δίκαιος Plato Pol. II. p. 362. A. Plutarch. Aristid. p. 320. C. Damasc. apud Photium p. 1032, 55. ubi adde κατὰ τὸν Αἰσχύλον ex Suida, qui locum exscripsit v. δίκαιος. ἄριστος tamen habet Plutarchus Apophth. p. 186. B. etiam respicit Basilius de leg. Græcor. libr. p. 92. ed. Grot. Cl. Alexandrinus Strom. I. p. 319, 21. δίκαιος Suidas v. δοκιμάσας. in edd. Med. Ald. et, alludens, Sopater in Hermog. inter Aldi Rhett. T. II. p. 30.*" R. P. Platonis et Plutarchi locos indicaverat Abresch. Damascium addidit Ruhnken. ad Timæum p. 58. sed omnes jamdudum cum Æschylo contulerat Gatakerus ad M. Antonin. VIII. 1. p. 294. ἄριστος etiam Plutarch. de Aud. Poet. p. 56. et Tzetz. Chil. V. 995. δίκαιος Schol. Platon. p. 149. At vero Platonis, Basilii, Damascii, Suidæ auctoritates unam tantum valent; Plutarchus autem Æschyli verba pro more suo leviter in rem suam detorsisse potuit. Visum est tamen Porsonum sequi: quippe Polynicis signum erat Δίκη, quod ei salsa quadam ironia objecit Amphiaraus, cujus alba erat parma; iste enim non justitiam præ se ferebat, sed, ut Cato, esse quam videri malebat. ἄριστος forsan irrepsit e v. 566. δίκαιος firmatur a v. 594. Eumen. 429. Κλύειν δικαίως μᾶλλον ἢ πρᾶξαι θέλεις. Philemonis fragm. 45. (vel, ut alii, Euripidis) Εἶναι δίκαιος, κοὐ δοκεῖν εἶναι θέλει. Eurip. Ixion. ap. Plutarch. de Aud. Poet. p. 31. Stob. p. 11. Τοῦ μὲν δικαίου τὴν δόκησιν ἄρνυσο, Τὰ δ' ἔργα τοῦ πᾶν δρῶντος. Ceterum huc respiciunt, præter auctores supra laudatos, Libanius Epist. 579. οὗτος γάρ, κατ' Αἰσχύλον, εἶναι θέλων ἢ δοκεῖν, τούτοις ἀντ' ἐκείνων χρῆται. Choricius apud Villoison. Anecd. Græc. T. II. p. 22. ἐβούλετο γὰρ οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι χρηστή. Xenoph. Mem. I. vii. 1. Sallust. Catil. 57. Cicer. Off. I. 19. Confer etiam Agam. 789.

590. "*αὔλακα Plutarch. Op. Mor. p. 88. B. Damasc. pp. 1032, 56. 1056, 40. ἄλοκα Plato, Plutarchus bis. φρενὸς Plato, Plutarchus ter. Φρενῶν Damascius priore loco.*" R. P. Plutarchi loca sunt T. I. pp. 56. 152. T. V. p. 586. HSt. αὖλαξ βαθεῖα Eustath. ad Iliad. B. p. 360, 37. qui posteriorem versus partem citat ad Iliad. Θ. p. 720, 7. αὔλακα etiam Suidas.

591. ἐξ ἧς MSS. et edd. præter

πέμπειν ἐπαινῶ. δεινός, ὃς θεοὺς σέβει.
ΕΤ. φεῦ τοῦ ξυναλλάσσοντος ὄρνιθος βροτοῖς
δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστέροις.
ἐν παντὶ πράγει δ' ἔσθ' ὁμιλίας κακῆς
κάκιον οὐδέν, καρπὸς οὐ κομιστέος.
ἢ γὰρ ξυνεισβὰς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ
ναύταισι θερμοῖς καὶ πανουργίᾳ τινι,

Porson. qui laudat ἀφ' ἧς ex Plutarch. Aristid. l. c. Addo eundem de Aud. Poet. p. 56. Schol. Venet. ad Iliad Λ. 404. ἀφ' ἧς πολλὰ πάθη βλαστάνειν. Aristoph. Lysistr. 407. Τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῆς βλαστάνει βουλεύματα. Sed ἐξ ἧς tuetur Plato l. c. a Schol. A. excitatus, et Schol. ejus p. 149. Et hoc verum est. Agam. 756. Ἐκ δ' ἀγαθᾶς τύχας γένει Βλαστάνειν ἀκόρεστον οἰζύν. ἐξ οὗ Eustath. ad Iliad. Λ. qua pagina non memini.

593. θεὸν habet Collectio Sententiarum ex Æschylo MS. Barocc. 68. cujus notitiam Gaisfordii humanitati debeo.

594. ξυναλάσσοντος Ald. συναλλάσαντος MS. Th. Magistri v. ὄρνιθες. unde conjiciat quis ξυναλλάξαντος. In fine versus utinam codex aliquis præberet βροτούς, quam quidem lectionem e Barocciano enotavit Burtonus, sed errore, ut opinor.

595. δυσσεβεστάτοις Rob. G. K. L. vid. vv. 565. 654. Perpetua est hujusmodi confusio: in Pers. 184. Μεγέθει δὲ τῶν νῦν ἐκπρεπεστέρα πολὺ vulgato melius videtur.

597. οὐδὲν κάκιον G. Post h. v. olim sequebatur, Ἄτης ἄρουρα θάνατος ἐκκαρπίζεται, quod uncinulis incluserunt Schutz. Porson. Videtur senarius proverbialis fuisse, qui a lectore quodam diligente margini appictus, ita in textum irrepsit: vid. Pers. 822. Adde quod καρπίζομαι nusquam a Tragicis in hoc sensu ponitur, sed καρποῦμαι, præterquam in Eurip. Hippol. 437. ubi recte Aldus κομίζεται.

599. ναύτῃσι edd. ἐν pro καὶ K. L. κἀν π. τ. Stanl. καὶ πανούργοισίν τισιν Arnaldus, male, quum idem significent vulgata. Nihil notius quam res pro personis usurpari; vid. Bentl. ad Horat. Carm. I. xxxvii. 9. Valcken. in Adoniaz. p. 357. ad Eurip. Phœniss. 1498. Sophocl. Œd. T. 1343. τὸν ὄλεθρον μέγαν. Plato Legg. VI. p. 623. F. dixit δούλεια pro οἱ δοῦλοι, de quo loco vid. Ruhnken. ad Timæum p. 215. Eurip. Phœniss. 298. Polynices compellatur, Ὦ ξυγγένεια

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ὄλωλεν ἀνδρῶν ξὺν θεοπτύστῳ γένει·
ἢ ξὺν πολίταις ἀνδράσιν, δίκαιος ὢν,
ἐχθροξένοις τε καὶ θεῶν ἀμνήμοσι,
ταὐτοῦ κυρήσας ἐνδίκως ἀγρεύματος,
πληγεὶς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ 'δάμη.
οὗτος δ' ὁ μάντις, υἱὸν Οἰκλέους λέγω,
σώφρων, δίκαιος, ἀγαθὸς, εὐσεβὴς ἀνὴρ,
μέγας προφήτης, ἀνοσίοισι συμμιγεὶς
θρασυστόμοισιν ἀνδράσιν, φρενῶν βίᾳ,
τείνουσι πομπὴν τὴν μακρὰν, πάλιν μολεῖν,

τῶν Ἀγήνορος τέκνων. Lucianus dixit alicubi in Dial. Deor. τὰ ἀρχαῖα κάλλη, *the ancient beauties*, ut frustra θάλλος reponant nonnulli in Philoxeno Athenæi XIII. p. 564. E. χρυσεοβόστρυχε Γαλάτεια, χαριτόφωνε, κάλλος ἐρώτων. Demosth. Olynth. III. 9. κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατεσκεύασαν ἡμῖν ἱερῶν. pro καλὰ ἱερά. Sic apud Latinos *operæ* pro *operarii*. Tacit. Hist. I. 2. *plenum exsiliis mare*. Juvenal. III. 84. *Usque adeo nihil est quod nostra infantia cœlum Hausit*. Inscriptio apud Gruter. et Castell. et Spon. p. 37. *Hujus Nympha loci, sacri custodia fontis*. Horum ratio paullum diversa est ac eorum quæ protulit Brunckius ad Sophocl. Antig. 756. Unum tantum addam, Hesiod. Op. I. 189. κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν. ubi Proclus citat ex Euripidis Thyesta πόλεμον, ἀντὶ τοῦ ἐριστικὸν καὶ πολέμιον. quod prætervidit Musgravius.

600. θεομίσω Ald. Barocc.

601. ξυμπολίταις Ald. Rob. Seld. G. Colb. 2. ξὺν πολίταις Turn. Steph. Stanl. Colb. 1. H. K. L.

603. τ' αὐτὸν Ald. Mox ἐκδίκως Ald. Turn. Seld. A. B. fortassis alii. ἐνδίκως Rob. Med. (ni fallor.) Barocc. Schol. A. Steph. Brunck. † ἐνδίκως Porson. Suspicor veram lectionem esse ἐκ Δίκης. Eurip. Iph. Aul. 75. ὁποίας ἐκ θεῶν μοίρας κυρεῖ.

604. Forsan legendum πληχθείς. vide Porson. ad Eurip. Hippol. 1315. δάμη omnes ante Pauwium.

605. οὕτως δ' Colb. 2. M. 2.

606. εὐγενὴς Seld. G. v. l. in Colb. 1. M. 1.

608. βίᾳ φρενῶν Med. Seld. C. Colb. 1. 2. Guelph.

609. πόλιν Ald. Rob. Seld. Ba-

Διὸς θέλοντος, ξυγκαθελκυσθήσεται.
δοκῶ μὲν οὖν σφε μηδὲ προσβαλεῖν πύλαις,
οὐχ ὡς ἄθυμος, οὐδὲ λήματος κάκῃ·
ἀλλ' οἶδεν ὥς σφε χρὴ τελευτῆσαι μάχῃ,
εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου.
φιλεῖ δὲ σιγᾷν, ἢ λέγειν τὰ καίρια.
ὅμως δ' ἐπ' αὐτῷ φῶτα, Λασθένους βίαν,
ἐχθρόξενον πυλωρὸν ἀντιτάξομεν,
γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡβῶσαν φύσει,
ποδῶκες ὄμμα, χεῖρα δ' οὐ βραδύνεται
παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἁρπάσαι δόρυ.
θεοῦ δὲ δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν βροτούς.

ΧΟ. κλύοντες θεοὶ δικαίας λιτὰς ἀντ. γ'.

rocc. A. B. C. N. Colb. 2. Vid. Eurip. Iph. Aul. 778. Si quis πόλιν mavult, jungere potest τὴν μακρὰν πόλιν μολεῖν, *ad distantem urbem*, ut in Prometh. 839. μακρὰν ἀποικίαν. [Hanc explicationem, quasi suam proposuit Wellauer.] G. Burges. ad Troad. 468. legit, τὴν νεκρῶν πόλιν.

611. μὴ δὲ Ald. Rob. πύλας Seld.

612. ἄθυμον Turn. et post eum ceteri. ἄθυμος Ald. Rob. Barocc. G. K. L. N. Colb. 1. M. 1. 2. Guelph. quod magis Atticum est: vide supra ad 243.

614. ἔστι Colb. 1, 2. N. Schol. A. Dein θεσφάτοις τοῦ Λ. Rob. Seld. G.

615. "*Vide Choeph.* 580. *Eumen.* 277. *Julian. Cæsar.* p. 328. *D.*" R. P. Adde Prometh. Ignif. apud A. Gell. XIII. 18. Σιγῶν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγων τὰ καίρια. Eurip. ibid. Σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν ἵν' ἀσφαλές. Cf. Valckenaer. Diatrib. in Eurip. Fragm. p. 175. Gataker. A. M. P. X. p. 508.

617. ἀντιτάξομαι Rob.

618. Ita Rob. Med. Seld. Colb. 2. M. 2. ἡβῶσαν φέρει ceteri. φύσει vix e glossemate irrepsisse potuit. Pers. 441. ὅσοιπερ ἦσαν ἀκμαῖοι φύσιν, Ψυχήν τ' ἄριστοι. Brunckius τρέφει, quod Sophocleum est.

620. δορὶ E.

622. δικαίους λόγους Rob. M. 2. v. l. apud Turn.

[illegible]

[illegible]

ἐμάς, εὖ τελοῖθ᾽ ὡς πόλις εὐτυχῇ,
δορίπονα κάκ᾽ ἐκτρέποντες ἐς γᾶς
ἐπιμόλους· πύργων δ᾽
ἔκτοθεν βαλὼν
Ζεύς σφε κάνοι κεραυνῷ.
ΑΓ. τὸν ἕβδομον δὴ τόν τ᾽ ἐφ᾽ ἑβδόμαις πύλαις
λέξω, τὸν αὐτοῦ σοῦ κασίγνητον, πόλει
οἵας γ᾽ ἀρᾶται καὶ κατεύχεται τύχας·
πύργοις ἐπεμβὰς κἀπικηρυχθεὶς χθονί,
ἁλώσιμον παιᾶν᾽ ἐπεξιακχάσας,
σοὶ ξυμφέρεσθαι, καὶ κτανὼν θανεῖν πέλας·
ἢ ζῶντ᾽ ἀτιμαστῆρά θ᾽ ὧς σ᾽ ἀνδρηλάτην

623. Robortelli lectionem secutus sum, (nisi quod ἐμὰς pro ἐμοὺς et τελοῖθ᾽ pro τελεῖθ᾽ dedi,) quia strophicis aptius quam vulgata respondeat. Ceteri ἡμετέρας τελεῖθ᾽ ὡς πόλις εὐτυχῇ. Sed τελοῖθ᾽ Seld. quod verum esse liquet ex vv. 628. 414. 448. 479. 562. Recte vero εὖ τελοῖτε. Supra 35. εὖ τελεῖ θεός. Pers. 225. Εὖ δὲ πανταχῇ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι. Quod si cui minus placeat εὖ τελοῖτε—εὐτυχεῖν, is legat ἐκτελοῖθ᾽. Pers. 228. Ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστά.

625. τῶνδ᾽ ἐπιμόλους Rob. πρὸς ἐπιμ. Ald. Turn. † πρὸς ἐπιμ. Porson. πρὸς omittunt Seld. A. C. E. G. K. L. Colb. 2. M. 1. Ven. 2. Brunck. ἐς γᾶς ἐπιμόλους optime correxit Hermann. vid. ad strophicum. Mox in Ald. deest δ᾽. Dein ἔκτοσθεν Ald. Rob. Turn.

627. κονοῖ Rob. καίνοι Med.

628. τόνδ᾽ ἐφ᾽ edd. et MSS. Brunckius conjicit νῦν. Melius judicavi τόν τ᾽.

629. τὸν αὐτοῦ σὸν Th. Burgessius; de qua structura cf. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 1518. Sophocl. Electr. 252. Καὶ τοὐμὸν αὐτῆς. Sed nihil opus: vid. 647. 649

630. οἷα Ald. οἵας γ᾽ ceteri præter C. Turn. et Burton. qui γ᾽ omittunt. οἵας τ᾽ Casaub. Mox πύλας pro τύχας Ald.

631. χθονὸς L.

632. ἐξιακχάσας Ald. Turn. ἐξιακχεύσας Rob.

634. τ᾽ ὡς Rob. τώς ceteri: (vid. Elmsl. ad Med. 313.) sed θ᾽ ὧς

φυγῇ τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον.
τοιαῦτ᾽ ἀϋτεῖ, καὶ θεοὺς γενεθλίους
καλεῖ πατρῴας γῆς ἐποπτῆρας λιτῶν
τῶν ὧν γενέσθαι πάγχυ Πολυνείκους βία.
ἔχει δὲ καινοπηγὲς εὔθετον σάκος,
διπλοῦν τε σῆμα προσμεμηχανημένον·
χρυσήλατον γὰρ ἄνδρα, τευχηστὴν ἰδεῖν,
ἄγει γυνή τις σωφρόνως ἡγουμένη.
Δίκη δ᾽ ἄρ᾽ εἶναί φησιν, ὡς τὰ γράμματα
λέγει, ΚΑΤΑΞΩ Τ᾽ ΑΝΔΡΑ ΤΟΝΔΕ, ΚΑΙ ΠΟΛΙΝ
ΕΞΕΙ ΠΑΤΡΩΙΑΝ, ΔΩΜΑΤΩΝ Τ᾽ ΕΠΙΣΤΡΟΦΑΣ.
τοιαῦτ᾽ ἐκείνων ἐστὶ τἀξευρήματα·
σὺ δ᾽ αὐτὸς ἤδη γνῶθι τίνα πέμπειν δοκεῖς·
ὡς οὔποτ᾽ ἀνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων

Guelph. σ᾽ omittit Rob. Forsan ἀνδρηλάτῃ. Malim autem ἀνδρηλατῶν: vide Glossarium.

636. γενεθλίους θεοὺς Colb. 1. Mox γᾶς Rob. Turn.

638. Alibine apud Tragicos occurrat vox Homerica, πάγχυ, haud memini.

639. καινοπληγὲς L. Dein εὔκυκλον Ald. Turn. Steph. Barocc. et, credo, MSS. plerique. εὔθετον Rob. Seld. A. B. G. Colb. 2. v. l. in M. 2. Haud facile est eligere. Stephanus priorem tuetur ex vv. 492. 537. et 587. unde in h. l. irrepsit.

640. προσμεμηχανευμένον edd. Veram formam conservarunt Med. Seld. G. L. Colb. 1. Mosq. 1. Vid. supra 537.

641. τευχιστὴν Ald. Rob. Turn. MSS. quidam.

642. ἄγοι Ald. Pro ἡγουμένη Butlerus conjicit ἠσκημένη.

644. δ᾽ pro τ᾽ omnes ante Brunck.

645. ἕξει, πατρῴων omnes præter Porsonum, qui πατρῴαν, quod habet Seld. et legerat Schol. A. Supra 579. Πόλιν πατρῴαν. Cf. 665. Conjungit vero Noster πατρῷα δώματα Choeph. 124. Suppl. 321. Ceterum confer Agam. 1610.

647. δοκεῖ σοι Ald. Colb. 1. N. δοκεῖ Med. H. Guelph.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

μέμψει, σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν.
ET. ὦ θεομανές τε καὶ θεῶν μέγα στύγος,
ὦ πανδάκρυτον ἀμὸν Οἰδίπου γένος·
ὤμοι, πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι.
ἀλλ' οὔτε κλάειν, οὔτε δύρεσθαι πρέπει,
μὴ καὶ τεκνωθῇ δυσφορώτερος γόος.
ἐπωνύμῳ δὲ κάρτα Πολυνείκει λέγω,
τάχ' εἰσόμεσθα τἀπίσημ' ὅποι τελεῖ·
εἴ νιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα,
ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα σὺν φοίτῳ φρενῶν.
εἰ δ' ἡ Διὸς παῖς παρθένος Δίκη παρῆν
ἔργοις ἐκείνου καὶ φρεσίν, τάχ' ἂν τόδ' ἦν·
ἀλλ' οὔτε νιν φυγόντα μητρόθεν σκότον,
οὔτ' ἐν τροφαῖσιν, οὔτ' ἐφηβήσαντά πω,
οὔτ' ἐν γενείου ξυλλογῇ τριχώματος,

651. πολυδάκρυτον Schol. A. B. vid. supra v. 363. not. ἐμὸν Rob. ὠμόν Ald. Barocc. male. Vide Glossar. in v. 413.

652. δὴ ἀραὶ νῦν Ald. Rob. Mox κλαίειν Ald. Rob. Turn.

653. οὔτ' ὀδύρεσθαι edd. MSS. Vid. ad Prometh. 279. Pers. 534.

654. τεκνοθῇ Ald. δυσφορώτατος K. L. Colb. 1. N. M. 2. Ven. 2.

655. Πολυνείκῃ edd. ante Brunck. Πολυνείκει L. et Schol. A.

656. εἰσόμεθα Ald. οἰσόμεσθα M. 1. τοὐπίσημ' Ald. Rob. Turn. Med. Seld. Barocc. C. G. M. 1. Ven. 1. Guelph. Viteb. Dein ὅποι Rob. Steph. ὅπῃ ceteri; quod demum mutavi. Vid. ad Choeph. 1008.

658. Ita Seld. Barocc. Voss. A. B. C. E. F. G. H. K. L. Colb. 1. 2. Ven. 1. Guelph. Brunck. Pors. σὺν τύφῳ Ald. Turn. Steph. συμφοίτω Rob. συμφοίτῳ Med. M. 1. φοῖτος rarior vox est.

659. παρθένου δίκην Ald.

661. Mallem φεύγοντα.

662. οὔτε φηβήσαν τά Ald.

Δίκη προσεῖδε καὶ κατηξιώσατο·
οὐδ' ἐν πατρῴας μὴν χθονὸς κακουχίᾳ
οἶμαί νιν αὐτῷ νῦν παραστατεῖν πέλας.
ἦ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος
Δίκη, ξυνοῦσα φωτὶ παντόλμῳ φρένας.
τούτοις πεποιθὼς εἶμι, καὶ ξυστήσομαι
αὐτός· τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώτερος;

664. προσεῖπε MSS. et edd. vet. †προσεῖπε Porson. προσεῖδε B. Martin. V. L. IV. 19. quod in Scholiastæ exemplari exstitisse monet Markland. ad Eurip. Suppl. 958. quodque Brunckius, quo solet candore, pro suo venditat. Firmatur autem a Prometh. 223. Οὐκ ἠξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν. Viri docti citant Callimach. H. Apoll. 51. Dian. 129. Epigr. 22. Theocrit. IX. 35. Hesiod. Theog. 91. Horat. C. IV. 2. Addo Nostri Agam. 953. τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς Θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέρκεται. Callimach. ap. Etymol. M. p. 572, 36. (θεὸς) ὅστις ἀλίτρους Αὐγάζειν καθαραῖς οὐ δύναται λοχάσιν. Lege λογάσιν. Alciphron. Ep. I. 36. ubi vid. Bergler. Id. III. 44. Virg. Georg. I. 96. Horat. C. II. xvii. 17. Cf. Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 1339. Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 146. Attamen defendi possit lectio vulgata: vid. Markland. l. c. et adjice Thucyd. VI. 16. Theodect. ap. Aristot. Pol. I. 4. Τίς ἂν προσειπεῖν ἀξιώσειεν λάτριν; Vide tamen an legendum προσειπεῖν οὐ κατηξιώσατο.

665. οὔτ' edd. ante Brunck. qui οὐδ', quod habent A. B. Barocc. Colb. 2. Schol. A. Dein μὲν legisse videtur Schol. A. Cf. v. 808. Mox pene suspicor legendum κληρουχίᾳ.

666. νῦν συμπαραστατεῖν Ald. Ita, omisso νῦν, Turn. Steph. Seld. alii forsan. Sed νῦν π. Rob. Med. Barocc. H. Colb. 1. Guelph. Hodie malim συμπαραστατεῖν. Prometh. 226. Ἑκόνθ' ἑκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν.

667. ἦ τἄρ' ἂν εἴη Elmsleius ad Heracl. 651.

668. φρενὸς Guelph. Sophocl. Ajac. 445. φωτὶ παντούργῳ φρένας.

670. Apollonius Alexandrinus Synt. I. 28. a Berglero ad Alciphr. p. 218. citatus; ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς συγκριτικοῖς ἐγκεῖται τὸ μᾶλλον· καὶ πολλάκις συμπαραλαμβάνεται ἡ τοῦ μᾶλλον σύνταξις· Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε. (Iliad. Ω. 243.) Noster Suppl. 287. μᾶλλον ἐμφερέστεραι. Sophocl. Antig. 1210. μᾶλλον ἆσσον. Eurip.

ἄρχοντί τ' ἄρχων, καὶ κασιγνήτῳ κάσις,
ἐχθρὸς ξὺν ἐχθρῷ στήσομαι. φέρ' ὡς τάχος
κνημῖδας, αἰχμῆς καὶ πετρῶν προβλήματα.
ΧΟ. μή, φίλτατ' ἀνδρῶν, Οἰδίπου τέκος, γένῃ
ὀργὴν ὁμοῖος τῷ κάκιστ' αὐδωμένῳ·
ἀλλ' ἄνδρας Ἀργείοισι Καδμείους ἅλις
εἰς χεῖρας ἐλθεῖν· αἷμα γὰρ καθάρσιον.
ἀνδροῖν δ' ὁμαίμοιν θάνατος ὧδ' αὐτόκτονος,
οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος.
ΕΤ. εἴπερ κακὸν φέρει τις, αἰσχύνης ἄτερ

Hecub. 381. μᾶλλον εὐτυχέστερος. Hippol. 486. (487. ed. Monk. cujus notam adeas.) Mire dixit Iophon ap. Stob. Ecl. p. 173. μᾶλλον ἧσσον. Has tamen voces conjunxit etiam Thucyd. VII. 29. fin. ubi vid. Duker. Cf. Thom. Magist. p. 596. Porson. ad Eurip. Hecub. 624.

673. κνημίδας Ald. Rob. κνημῖδας ceteri. Mox αἰχμὴν edd. et plerique MSS. αἰχμῆς Seld. Colb. 1. H. Schol. B. et, ni fallor, Schol. A. Recte sine dubio. Alcæus ap. Athen. XIV. p. 627. B. λαμπραὶ κναμίδες ἄρκος ἰσχυρῶ βέλευς. (forsan ἰσχυρὸν, vid. Valcken. ad Phœniss. 786.) Eurip. Suppl. 208. χείματος προβλήματ'. Pro πετρῶν v. l. in Seld. πτερῶν. i. e. *sagittarum*, quod habent Rob. M. 1.

675. ὀρμὴν Colb. 1. N. Dein ὁμοίως Ald.

678. ὁμοίως Barocc. Elmsleius ad Sophocl. Œd. T. 60. conjicit θάνατος ὢν αὐτοκτόνος, quod meo quidem judicio friget. Voculam ὧδε sic interpositam amat Æschylus. Supra 209. πόλιν ὧδ' ὠγυγίαν. Suppl. 340. πρύμναν πόλεος ὧδ' ἐστεμμέναν. Choeph. 698. ξένοισιν ὧδ' εὐδαίμοσιν.

679. πέρας pro γῆρας Ald. codd. nonnulli. Exempla nominativi pendentis suppeditant post alios Monk. ad Eurip. Hippol. 22. Elmsleius l. c. Addo Agam. 424.

680. φέρει Ald. Rob. Turn. male a Stephano in φέροι mutatum, quem secuti sunt ceteri, prava distinctione inducti: editiones enim post ἄτερ interpungunt. φέρει M. 1. 2. Ven. 2. forsan alii, et, ut videtur, Schol. A. qui recte explicat, εἰ ὅλως τις ἀτυχεῖ, καλὸν τὸ δίχα αἰσχύνης. Mox pro ἐν quod habent edd. omnes, Barocc. et Schol. A. ἓν. Musgravius στόνοι γὰρ κέρδος ἓν τ. Schol. τοῦτό φησι, τὸ εὐ-

ἔστω· μόνον γὰρ κέρδος ἐν τεθνηκόσι.
κακῶν δὲ καἰσχρῶν οὔ τιν᾽ εὐκλείαν ἐρεῖς.
ΧΟ. καὶ μέμονας, τέκνον; μήτι σε θυμοπλη- στρ. δ΄.
θὴς δορίμαργος ἄτα φερέτω· κακοῦ δ᾽
ἔκβαλ᾽ ἔρωτος ἀρχάν.
ΕΤ. ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα κάρτ᾽ ἐπισπέρχει θεός,
ἴτω κατ᾽ οὖρον, κῦμα Κωκυτοῦ λαχόν,
Φοίβῳ στυγηθὲν πᾶν τὸ Λαΐου γένος.
ΧΟ. ὠμοδακής σ᾽ ἄγαν ἵμερος ἐξοτρύ- ἀντ. δ΄.
νει πικρόκαρπον ἀνδροκτασίαν τελεῖν
αἵματος οὐ θεμιστοῦ.
ΕΤ. φίλου γὰρ ἐχθρά μοι πατρὸς τελεῖν ᾽Αρὰ

κλεῶς ἀποθανεῖν διὰ τὸ τιμωρῆσαι τοὺς ἐχθρούς. ὁ γὰρ ἀντικρὺ καὶ ἀντιπρόσωπον τῶν πολεμίων ἀνθιστάμενος καὶ ἀντιπαλαμώμενος, και μὴ ἀντιστρέψας τὰ νῶτα διδοὺς τοῖς ἐχθροῖς, ἐκεῖνος, φημί, τὸν θάνατον ἐπιδέχεται ἐντίμως καὶ εὐκλεῶς, καὶ ἀεὶ ἐπαινεῖται καὶ μακαρίζεται. Hinc olim suspicatus sum nonnulla post v. 680. intercidisse.

682. καἰσχρῶς Rob. οὔτιν᾽ edd. ante Brunck.

683. τί pro καὶ Ald. Turn. Steph. Seld. Barocc. et plerique codices. τί καὶ Rob. καὶ Porson. v. l. apud Schol. B. μέμηνας Ald. Turn. μέμηνας Steph. μέμονας Rob. Med. Seld. L. Dein τέκος H. θυμοπλήθυς Rob.

684. ἄτη Ald. Rob. Turn.

687. Non displiceret Ἴτω κατ᾽ οὖρον. κῦμα Κωκυτοῦ ᾽λαχεν Φοίβῳ στυγηθὲν π. τ. Λ. γ.

689. θυμὸς ἐποτρύνει Rob. Brunck. Mox πικρόκακον Rob.

691. θεμιτοῦ edd. vett. θεμιστοῦ Pauwius; atque ita Med. ἀθεμίστου B.

692. καὶ post γὰρ inserit Rob. Dein αἰσχρά Ald. Turn. Steph. Pors. ἐχθρά Rob. Seld. Voss. A. E. F. Colb. I. 2. M. 1. 2. Ven. 2. Mosq. 1. Quoties hæ voces permutentur, nemo est qui nesciat. Vid. Eurip. Phœniss. 594. Alcest. 1058. Sophocl. Ajac. 1059. Pierson. ad Mœrin p. 135. In fine versus τελεῖν ἀρὰ Turn. τέλει᾽ ἀρὰ ceteri, quam elisionem fieri non posse recte judicavit Hermannus: quare recepi Turnebi lectionem, ut sit

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ξηροῖς ἀκλαύτοις ὄμμασιν προσιζάνει,
λέγουσα κέρδος πρότερον ὑστέρου μόρου.
ΧΟ. ἀλλὰ σὺ μὴ 'ποτρύνου, κακὸς οὐ κεκλή- στρ. ε΄.
σει, βίον εὖ κυρήσας· μελαναιγὶς οὐκ 696
εἶσι δόμους Ἐρινύς, ὅταν ἐκ χερῶν
θεοὶ θυσίαν δέχωνται.
ΕΤ. θεοῖς μὲν ἤδη πως παρημελήμεθα,
χάρις δ' ἀφ' ἡμῶν ὀλομένων θαυμάζεται· 700
τί νυν ἔτ' ἂν σαίνοιμεν ὀλέθριον μόρον;

constructio προσιζάνει τελεῖν. Eum. 674. 730. μένω δ' ἀκοῦσαι. Sophocl. Œd. C. 12. μανθάνειν ἥκομεν. Homer. Iliad. I. 442. Τοὔνεκά με προέηκε, διδασκεμέναι τάδε πάντα. Sic apud Latinos Virgil. Æn. I. 527. *Non nos aut ferro Libycos populare Penates venimus, aut raptas ad litora vertere prædas.* Horatius, *non ego te frangere persequor.*

693. ἀκλαύστοις edd.

694. μόρον Ald. Turn. Colb. 1. Guelph. Si versus recte se habet, constructio erit, λέγουσα κέρδος εἶναι μᾶλλον τὸν πρότερον τοῦ ὑστέρου μόρου. Si μόρον legas, tantundem erit. Musgravius, ψέγουσα κέρδος τρόμερον.

695. δειλὸς pro κακὸς Rob. MSS. nonnulli.

696. μελαναιγὶς δ' οὐκ edd. vet. Particulam ejecit Pauwius.

697. δόμον edd. ante Brunckium, qui δόμους. Ego malim δόμων. Ἐρινὺς omnes. Dein οὔτ' ἂν Ald. οὐθ' ἂν Rob. οὔτ' ἂν Turn. Steph. ἐκ χερῶν ὅταν Porson. ὅταν ἐκ χ. Seld. M. 1. 2. Burneius.

698. δέχονται Rob. Mox παιρημελήμεθα Ald.

701. τί οὖν libri omnes tum scripti, tum impressi, præter M. 1. qui τί γ' οὖν. Neutrum tamen stare potest. De hiatu supra egi: particula autem γε nunquam, credo, τίς interrogativum sequitur. In Suppl. 20. pro Τίνα γοῦν χώραν εὔφρονα μᾶλλον Τῆσδ' ἀφικοίμεθα, syntaxis postulat, Τίν' ἂν οὖν χ. Dedi igitur meo periculo τί νυν. Homer. Iliad. X. 431. Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα. Choeph. 223. Αὐτὸν μὲν νῦν ὁρῶσα δυσμαθεῖς ἐμέ. Ita edd. vet. Turnebus vero αὐτὸν μὲν οὖν, quod verumne sit, an potius αὐτόν με νῦν, haud scio. In Eurip. Hippol. 20. variatur inter μέν γ' οὖν, μὲν οὖν, et μέν νυν. Quod dedi, firmatur a Chori responsione. Fateor tamen me etiamnum dubitare.

ΧΟ. νῦν, ὅτε σοι παρέστακεν· ἐπεὶ δαίμων
λήματος ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ μετάλ-
λακτος ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρῳ
πνεύματι· νῦν δ' ἔτι ζεῖ.
ΕΤ. ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα·
ἄγαν δ' ἀληθεῖς φασμάτων ἐνυπνίων
ὄψεις, πατρῴων χρημάτων δατήριοι.
ΧΟ. πιθοῦ γυναιξί, καίπερ οὐ στέργων ὅμως·
ΕΤ. λέγοιτ' ἂν ὧν ἄνῃ τις· οὐ δὲ χρὴ μακράν.
ΧΟ. μὴ ἔλθῃς ὁδοὺς σὺ τάσδ' ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις.

702. *ὅτε* Ald. Turn. ceteri, præter Rob. Pauw.

703. Ita Ald. Turn. *ἐν* pro *σὺν* posito: de quo vid. ad Prometh. 432. *ἀντροπαίᾳ* ceteri. *ἂν τροπαίᾳ*—*ἀνέλθοι* Heath. Haud male. Agam. 220. *Φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν.* *ἀντροπαῖος*, si exstaret, foret *qui subvertit*. Dein *χρόνια* Ald. Turn. Steph. Vocem *δαίμων* non agnoscit Scholiasta. Equidem legendum suspicor, *ἐπεὶ δαμὲν Λῆμα τὸ σὸν τροπαίᾳ χρονίᾳ μετάλ-λακτον ἴσως.* *κ. τ. λ.* Eurip. Heraclid. 702. *Λῆμα μὲν οὔπω στόρνυσι χρόνος Τὸ σόν, ἀλλ' ἡβᾷ.* Eurip. Hecub. 1046. *Θυμῷ ζέοντι.* Vid. Glossar. in Prometh. 378. Quod si *δαίμων* sanum est, mallem *νῦν δ' ἐπιζεῖ.* Eurip. Hecub. 581. *Δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε.* Pro *ζεῖ* Robortellus *ζῇ*.

706. *ἐξέζεσαν* Ald. Rob. Turn. Vid. Porson. ad Eurip. Hecub. 1149. Addend.

707. Ita Rob. Seld. A. M. 1. v. l. in B. Brunck. Ceteri *ἐνυπνίων φαντασμάτων*, probante Porsono ad Eurip. Orest. 401. Atqui vox, qua in his rebus utitur noster, *φάσμα* est. Agam. 146. *Δεξιὰ μέν, κατάμομφα δὲ φάσματα.* Ibid. 275. *ὀνείρων φάσματ'.* Ibid. 416. *φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν.* Secundam vero producit *ἐνυπνίων* Pers. 226. 524.

708. *δατήριον* Ald. *δοτήριοι* Med.

709. *πείθου* edd. et MSS. Vide ad Prometh. 282. *καίπερ μὴ* Rob.

710. *ἄνυτις* Ald. Rob. Turn. Steph. *ἄνυσις* MSS. nonnulli. *ἄνη τις* Med. Seld. v. l. apud Steph. Voce *ἄνη* utitur Callimachus H. Jov. 90. sensu ab hoc loco alieno. Butlerus conjicit *ὄνησις.* Olim dedi *ὧν ἀνῇ τις.* Sed verum est *ἄνῃ*, subj. ab *ἄνω* *perficio:* vid. Dobræum ad Aristophan. Vesp. 968. Add. Dein *οὐδὲ* omnes præter Rob. qui *οὐ δὲ*, et *μακρά*.

711. *μήλθῃς* Ald. *μῆλθῃς* Rob.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ET. τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ.
ΧΟ. νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμᾷ θεός.
ET. οὐκ ἄνδρ' ὁπλίτην τοῦτο χρὴ στέργειν ἔπος.
ΧΟ. ἀλλ' αὐτάδελφον αἷμα δρέψασθαι θέλεις;
ET. θεῶν διδόντων, οὐκ ἂν ἐκφύγοι κακά.
ΧΟ. πέφρικα τὰν ὠλεσίοι- στρ. ά.
κον θεόν, οὐ θεοῖς ὁμοί-
αν, παναληθῆ, κακόμαν-
τιν, πατρὸς εὐκταίαν Ἐρι-
νὺν τελέσαι τὰς περιθύμους κατάρας
Οἰδιπόδα βλαψίφρονος·
παιδολέτωρ ἔρις ἅδ' ὀτρύνει.
ξένος δὲ κλήρους ἐπινω- ἀντ. ά.
μᾷ Χάλυβος Σκυθῶν ἄποι-

Turn. μὴ ῎λθῃς ceteri. De ἐπὶ cum tertio casu consule Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 292.

713. δίκην v. l. apud Schol. A. quæ mihi quidem præ vulgata placet. Hunc versum ne interrogative cum Butlero legas, obstant tum particulæ γε μέντοι, quæ locum in interrogatione non habent, tum Eteoclis responsio.

714. στέγειν Ald. et mox ἐκφύγῃ. De formula θεῶν διδόντων confer Valckenaer. ad Euripid. Hippolyt. 1435.

717. ὀλεσίοικον Ald. Rob. Mox θεὰν Seld. Barocc. G. M. 1.

718. Post ὁμοίαν legitur in Ald. οὐ γὰρ παρελεύσατο, καὶ γέγονε. et sic Rob. nisi quod ἃ γὰρ—γέγωνε. et Turn. qui ἃ γὰρ παρεκελεύσατο, ut MSS. quidam.

720. Ita Ald. Seld. Ceteri Ἐριννύν. Mox ὑπερθύμους e glossa F. G. K.

721. Aliter distribuit Gaisfordius ad Hephæst. p. 294.

722. Vulgatum ordinem βλαψίφρονος Οἰδιπόδα mutavi. Οἰδίποδος Ald. Rob. Οἰδιπόδᾳ Turn.

723. παιδολέτω Ald. δ' ante ἔρις male inseruit Stephanus; pejus vero fecit quod τάδ' pro ἅδ' dederit. Forsan legendum ὧδ'.

724. ξενοὺς δὲ κλήροις Ald. Barocc. κλήροις etiam Turn. κλῆρος Rob.

κος, κτεάνων χρηματοδαί-
τας πικρός, ὠμόφρων σίδα-
ρος, χθόνα ναίειν διαπήλας, ὁπόσαν
καὶ φθιμένους ἂν κατέχειν,
τῶν μεγάλων πεδίων ἀμοίρους.
ἐπεὶ δ' ἂν αὐτοκτόνως στρ. β'.
αὐτοδάϊκτοι θάνωσι,
καὶ χθονία κόνις πίῃ
μελαμπαγὲς αἷμα φοίνιον,
τίς ἂν καθαρμοὺς πόροι;
τίς ἄν σφε λούσειεν; ὦ
πόνοι δόμων νέοι παλαι-
οῖσι συμμιγεῖς κακοῖς·
παλαιγενῆ γὰρ λέγω ἀντ. β'.
παρβασίαν ὠκύποινον·

727. σίδηρος Ald. Turn.

729. ἂν prorsus omittunt Rob. Med. Seld. F. K. Colb. 1. M. 2. Inserunt post ὁπόσαν ceteri. ὁπόσοις Med. φθιμένοις, quod habent edd. vet. mutavit Brunckius: rectene, dubito. φθιμένους legisse videtur Schol. A. φθιμένους γε Bigot.

731. ἐπεὶ δ' ἂν Guelph. Mosq. 2. ἐπειδὰν δ' Voss. ἐπειδὰν ceteri αὐτοὶ κτάνωσιν Ald. Turn. Steph. Barocc. Guelph. Ven. 1. Stephanus confert vv. 678. 801. Dein αὐτοδαΐκτως G.

734. φόνιον MSS. nonnulli.

735. κάθαρμα Med. καθαρμὸν Barocc. Guelph. Mosq. 2.

736. λαίσειεν Ald.

737. 8. παλαιοῖς ξυμμιγεῖς Ald. Rob. Turn.

740 παραιβασίαν edd. vet. παραβασίαν Seld. παρβασίαν Porsonus quod quasi de suo protulit Hermannus El. Doctr. Metr. p. 431. In Suppl. 1043. optime correxit Burneius πάρβατος pro παράβατος. In Eumen. 548. τὸν ἀντίτολμον δέ φαμι παραιβάδαν. manifesto legendum παρβάταν, quum in antistropha respondeat, τὸν οὔποτ' αὐχοῦντ' ἰδὼν ἀμαχάνοις. Atticos καφθίμενος vel καπφθίμενος dixisse satis constare ex Eurip. Suppl. 984.

αἰῶνα δ' εἰς τρίτον μένει·
Ἀπόλλωνος εὖτε Λάϊος
βίᾳ, τρὶς εἰπόντος ἐν
μεσομφάλοις Πυθικοῖς
χρηστηρίοις, θνάσκοντα γέν-
νας ἄτερ, σώζειν πόλιν,
κρατηθεὶς ἐκ φίλων, ἀβουλίαις στρ. γ'.
ἐγείνατο μὲν μόρον αὐτῷ,
πατροκτόνον Οἰδιπόδαν,
ὅστε μὴ πρὸς ἁγνὰν

Electr. 1299. Rhes. 378. monet Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 733. Dicebant, credo, καπφθίμενος cum Æolensibus. Trypho MS. Περὶ Παθῶν. Αἰολέων δὲ τὸ πάθος (συγκοπή)· οἷον κακόμορος κάμμορος· δασύσκιος δάσκιος. ὡς παρ' Ἐπιχάρμῳ τὸ κατθεῖναι ἀντὶ τοῦ καταθεῖναι. διὰ τὸ κακόφωνον οὐκ ἤλλακται τὸ τ. καὶ τὸ καπφάλαρα ἀντὶ τοῦ καταφάλαρα. Cf. Lex. Bibl. Coislin. p. 235. κατθεῖσα calculo suo comprobat Porsonus ad Eurip. Hecub. 559. In Eurip. Electr. 887. pro Δέξαι κόμης σῆς βοστρύχων ἀναδήματα, Burneius ἀγάλματα. Lege ἀνδήματα. In v. 860. ejusdem fabulæ metrum postulat ἀμπτυχαί, et in v. 319. nostri Suppl. ἀνστήσῃς. In Hecub. 1245. ἀμβήσει omnes. Lex. Sangerm. apud Brunck. Lex. Sophocl. Ἄγχαζε, ἀντὶ τοῦ ἀναχώρει. οὕτω Σοφοκλῆς. Vide etiam hujus fabulæ vv. 462. 531. 703. Prometh. 466. 732. (et plura loca ubi ἀντολὴ scribitur.) Pers. 168. 578. Agam. 306. 1603. Choeph. 32. 278. 379. Eum. 364. Sophocl. Antig. 1275. Eurip. Troad. 1277. Bacch. 1105. Heraclid. 271. Helen. 1313. In Choeph. 839. pro ἀμφέρειν legendum est ἂν φέρειν. Cf. Hermann. de Em. Gr. Gr. p. 59.

741. μὲν pro μένει Ald.

744. μεσομφάλοιν Rob. Mox θνήσκοντα Ald. Rob. Turn. ἅτερ Ald. Turn.

747. κρατηθεὶς δ' edd. ante Porsonum, qui copulam ejecit. ἀβουλίᾳ G. K. L. Viteb. Ven. 2. v. l. in Steph. Vid. infra 803. Malim tamen ἐκ φίλων ἀβουλίας. Sophocl. El. 400. Καλόν γε μέντοι μὴ ἐξ ἀβουλίας πεσεῖν. Mox γείνατο Ald. Rob. Turn.

749. Οἰδίποδα edd. vet. Mutavit Brunckius.

750. Ita Ald. Rob. Seld. Barocc.

σπείρας ἄρουραν, ἵν' ἐτράφη,
ῥίζαν αἱματόεσσαν
ἔτλα. παράνοια συνᾶγε
νυμφίους φρενώλεις.
κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει, ἀντ. γ΄.
τὸ μὲν πιτνόν, ἄλλο δ' ἀείρει
τρίχαλον, ὃ καὶ περὶ πρύ-
μναν πόλεως καχλάζει.
μεταξὺ δ' ἀλκὰ δι' ὀλίγου
τείνει πύργος ἐν εὔρει.
δέδοικα δὲ σὺν βασιλεῦσι
μὴ πόλις δαμασθῇ.
τέλειαι γὰρ παλαίφατοι στρ. δ΄.
ἀραί, βαρεῖαι καταλλαγαί,
τὰ δ' ὀλοὰ τε-
λούμεν' οὐ παρέρχεται.
πρόπρυμνον ἐκβολὰν φέρει

G. M. 1. 2. Mosq. 2. Viteb. Guelph. Schol. A. Brunck. Porson. *μητρὸς* Turn. Steph. *ματρὸς* Med. L. G. qui supra *ὃς*. Vid. varias lectiones ad Hephæst. p. 35. ed. Gaisford.

753. *παράνοια δὲ συνάγαγε* Rob. *σύν γε* Ald. *συνάγαγε* Seld. et alii quidam.

754. *φρενώλης* Med. suprascripto.

757. *τροχαλὸν* E. G. Viteb.

759. *ἀλκὰν* Mosq. 2. quod conjecerat Burgessius. Si quid mutandum, mallem *ἄλκαρ*.

762. *μὴ καὶ πόλις* G. K. M. 1.

763. *τέλεια* Turn. Steph. Schol. A. *παλαιφάτων* Ald. Barocc.

765. 6. *τελόμεν'* Ald. Barocc. E. Colb. 1. *τελλόμεν'* Rob. Turn. Steph. Med. Seld. N. *τελούμεν'* M. 1. Mosq. 1. Schol. A. quod firmat *τέλειαι* v. 763. *πελόμεν'* v. l. in M. 2.

767. *πρόπρυμναν δ'* Ald. Rob. Barocc. *πρόπρυμνον δ'* Turn. *πρό-*

ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν
ὄλβος ἄγαν παχυνθείς.
τίν᾽ ἀνδρῶν γὰρ τοσόνδ᾽ ἐθαύ- ἀντ. δ'.
μασαν θεοὶ καὶ ξυνέστιοι
τᾶς πόλεως,
πολύβοτός τ᾽ αἰὼν βροτῶν,
ὅσον τότ᾽ Οἰδίπουν τίον,
ἀναρπάξανδρον
κῆρ᾽ ἀφελόντα χώρας;
ἐπεὶ δ᾽ ἀρτίφρων στρ. ἑ.
ἐγένετο μέλεος ἀθλίων·
γάμων, ἐπ᾽ ἄλγει δυσφορῶν,
μαινομένᾳ κραδίᾳ
δίδυμα κάκ᾽ ἐτέλεσεν·
πατροφόνῳ χερὶ τῶν
κρεισσοτέκνων

πρυμνα δ' Steph. Schol. A. ἐκβολῶν v. l. in Schol. A.

768. ἀλφηστῶν Ald. Rob. Turn. —στᾶν Med. B. Brunck. Porson. Mox ὄλβον G.

770. τόσον Rob. τόσονδέ γ' Seld.

771. θεοὶ δὲ καὶ Ald. Barocc.

772. τᾶς ob metrum inserui. Mox πουλύβοτός edd. recentiores. πολύβατος v. l. apud Schol. A.

774. Vid. infra ad 978.

775. ἀναρπάξανδρα Ald. -δραν Rob. Turn. Utrumque barbarum est. Hujusmodi composita duorum generum sunt: vid. Pers. 74. 294. Agam. 689.

776. Stanleius conjicit θῆρ', citans v. 556. de Sphinge, θηρὸς ἐχθίστου δάκους. Nessus Centaurus dicitur θὴρ Sophocl. Trachin. 555. 568. Satyri θῆρες sunt Eurip. Cycl. 620. Hoc tamen in κῆρ' mutasse librarios vix crediderim.

780. μαινομένη Ald. Rob. -νῃ Turn. καρδία Ald. -δίᾳ Rob.

783. κρείσσω τέκνων Ald. Barocc. E. κρεισσόνων τέκνων Rob. G. K. F. κρεισσοτέκνων Turn. Steph.

ὀμμάτων ἐπλάγχθη.
τέκνοις δ' ἀραίας   ἀντ. έ.
ἐφῆκεν ἐπίκοτος τροφᾶς,
αἴ, αἴ, πικρογλώσσους ἀράς,
καί σφε σιδαρονόμῳ
διὰ χερί ποτε λαχεῖν
κτήματα· νῦν δὲ τρέω
μὴ τελέσῃ
καμψίπους Ἐρινύς.

ΑΓ. θαρσεῖτε, παῖδες μητέρων τεθραμμέναι.
πόλις πέφευγεν ἥδε δούλιον ζυγόν·
πέπτωκεν ἀνδρῶν ὀβρίμων κομπάσματα·
πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ τε, καὶ κλυδωνίου
πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο.
στέγει δὲ πύργος, καὶ πύλας φερεγγύοις

784. *δ' ἀπ' ὀμμάτων* Ald. Turn. Seld. Med. H. L. Colb. 1. *ἀπ' ὀμμάτων* Rob. Deest *ἀπ'* in Colb. 2. *δ'* in F. G. K. Utrumque tollunt Burton. Porson.

786. *ἀφῆκεν* G. *ἐπικότας* Ald. *ἐπικότους* Rob. Turn. qui omnes *τροφάς*. *ἐπιτρόπους* E. *ἐπίκοτος* Heath. Brunck. Porson.

787. *πικρογλώσσου ἀρᾶς* Ald. Barocc. Mox *σιδηρονόμῳ* Turn.

788. Ita Porsonus, sequente Schutzio. Ceteri *διαχειρίᾳ*. "*Photius v.* *λῆξιν. τὸ διανείμασθαι χρήματα, διαλαχεῖν.*" R. P. Eurip. Phœniss. 66. *Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε.* Cf. 816.

792. *Ἐριννὺς* edd.

793. "i. e. non orphanæ: sed l. *τεθρυμμέναι*, *luxu fractæ*, molliter educatæ." Musgr. Prius hemistichium hujus versus iterum occurrit Suppl. 595

794. *δούλειον* edd. Vide ad v. 75.

795. *πέπτωκε δ'* Med. Lud. Theobald. *ὀμβρίμων* Ald. Turn. Vid. Glossarium.

796. Malim *ἐν εὐδίᾳ 'στι*, vel *ἐν εὐδίᾳ 'τι*.

798. *στένει* Rob. Stanl. hic vero

[illegible]

[illegible]

ἐφραξάμεσθα μονομάχοισι προστάταις.
καλῶς ἔχει τὰ πλεῖστ᾽ ἐν ἓξ πυλώμασι·
τὰς δ᾽ ἑβδόμας ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτης
ἄναξ Ἀπόλλων εἵλετ᾽, Οἰδίπου γένει
κραίνων παλαιὰς Λαΐου δυσβουλίας.
ΧΟ. τί δ᾽ ἐστὶ πρᾶγος νεόκοτον πόλει παρόν;
ΑΓ. ἄνδρες τεθνᾶσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων—
ΧΟ. τίνες; τί δ᾽ εἶπας; παραφρονῶ φόβῳ λόγου.
ΑΓ. φρονοῦσα νῦν ἄκουσον, Οἰδίπου γένος.
ΧΟ. οἳ ἐγὼ τάλαινα, μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν.
ΑΓ. οὐδ᾽ ἀμφιλέκτως μὴν κατεσποδημένοι.
ΧΟ. ἐκεῖθι κῆλθον; βαρέα γ᾽ οὖν, ὅμως φράσον.

typorum vitio. στέργει B. Colb. 1. Mox φερεγγύους Rob.

799. ἐφραξάμεθα Ald. Rob. Mox καλῶς δ᾽ Med.

801. ἑβδομαγέτας edd. -της Mosq. 1. Vid. ad v. 42. Plutarch. Sympos. VIII. i. p. 1277. a Meursio indicatus, Denar. Pythag. p. 83. de Apolline, ἑβδόμῃ δὲ ἀμφοτέρας ἑορτάζουσι, καὶ τὸν θεόν, ὡς ταυτῇ γενόμενον, ὑμεῖς οἱ προφῆται καὶ οἱ ἱερεῖς Ἑβδομαγένην καλεῖτε. unde Procli loco in Glossario citato Meursius restituit ἑβδομαγένην. Scholiasta, ut videtur, legerat ἑβδομαγένης, quod vitiosum esse judicat Valckenaerius Diss. de Aristobulo Jud.

804. πρᾶγμα Ald. Turn. Steph. Barocc. alii quidam. Male. καὶ πλέον pro παρόν Rob. πλέον Med. Colb. 1. N. Supra νεοτόκον Colb. 1. H. N. Post h. v. sequitur in edd. et MSS. Πόλις σέσωται, βασιλέες δ᾽ ὁμοσπόροι. quem versum, ex v. 820. manifesto natum, uncinulis inclusit Porsonus. Et præterea hujusmodi dialogi singulis versibus haberi solent.

805. χειρῶν Ald. Rob. In proximo versu λόγον Ald. Barocc.

808. Ita Ald. Rob. Turn. Steph. οἳ 'γὼ recentiores.

809. Sic οὐκ ἀμφιβόλως infra 861.

810. κῆλθον Ald. Turn. κεῖλθον Rob. κεῖσθον Med. suprascripto ηλ. Mox μὲν pro γ᾽ οὖν Rob. M. 1. 2. μέν, ἀλλ᾽ C. F. G. K. L. Ven. 2. δ᾽ οὖν ceteri: quod mihi quidem vix Græce dictum videtur. Dedi igitur γ᾽ οὖν. Agam. 1427.

ΑΓ. οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγαν.
ΧΟ. οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἅμα.
ΑΓ. αὐτὸς δ' ἀναλοῖ δῆτα δύσποτμον γένος.
ΧΟ. τοιαῦτα χαίρειν καὶ δακρύεσθαι πάρα·
πόλιν μὲν εὖ πράσσουσαν, οἱ δ' ἐπιστάται,
δισσὼ στρατηγώ, διέλαχον σφυρηλάτῳ
Σκύθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν.
ἕξουσι δ' ἣν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθόνα,
πατρὸς κατ' εὐχὰς δυσπότμους φορούμενοι.
ΑΓ. πόλις σέσωσται· βασιλέοιν δ' ὁμοσπόροιν
πέπωκεν αἷμα γαῖ' ὑπ' ἀλλήλων φόνῳ.
ΧΟ. ὦ μεγάλε Ζεῦ, καὶ πολιοῦχοι
δαίμονες, οἳ δὴ Κάδμου πύργους
τούσδε † ῥύεσθε,

Γνώσει διδαχθείς, ὀψέ γ' οὖν, τὸ σωφρονεῖν. Eurip. Orest. 771. 'Αλλὰ δῆτ' ἔλθω; θανών γ' οὖν ὧδε κάλλιον θανεῖν. Cf. ibid. 778. Forsan suspicetur aliquis, βαρὺ μὲν οὖν ὅμως φράσον. In fine versus φράσω E.

811. ἠνήροντ' Turn. οὗτος hic et in v. 812. Guelph.

814. δακρυσάσθαι Turn. Hunc versum et sequentes cum codice Viteb. Choro tribui. Ceteri Nuntio adsignant.

818. τάφῳ Rob. F. G. K. L. χθονὸς edd. et MSS. χθόνα conjecit Brunckius, quod firmat v. 728. Sophocl. Œd. Col. 789. Ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς Χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτό γ', ἐνθανεῖν μόνον.

820. βασιλείοιν Ald.

821. πέπτωκεν Ald. πέπωκται Rob.

822. πολισοῦχοι Ald. πολισσοῦχοι Rob. Turn. Tzetz. ad Hesiod. Op. 128. qui et θεοὶ pro δαίμονες.

823. Ultima syllaba hujus versus corripitur contra συναφείας legem. τούσδε φυλάσσετε Hermannus, quæ est glossa in Mosq. 2. suprascripta. Exempla similis licentiæ quæ protulit Seidlerus de Dochm. p. 80. hunc locum, ubi minus plene interpungitur, non omnino tuentur.

πότερον χαίρω, κἀπολολύξω
πόλεως ἀσίνει σωτῆρι,
ἢ τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας
ἀτέκνους κλαύσω πολεμάρχους;
οἳ δῆτ' ὀρθῶς, καὶ πολυνεικεῖς
κατ' ἐπωνυμίαν,
ὤλοντ' ἀσεβεῖ διανοίᾳ.
ὦ μέλαινα καὶ τελεία στροφή.
γένεος Οἰδίπου τ' Ἀρά,
κακόν με καρδίαν τι περιπίτνει κρύος.
ἔτευξα τύμβῳ μέλος
Θυιάς, αἱματοσταγεῖς
νεκροὺς κλύουσα δυσμόρως

826. *σωτηρίᾳ* E. G. N. Colb. 1. Schol. A.

828. *πολεμάρχας* Seld. Brunck. Atticos vero hujusmodi composita per *χος* extulisse colligo ex propriis nominibus *Ἵππαρχος, Νέαρχος, Κλέαρχος*. In Choeph. 1070. *πολέμαρχος ἀνὴρ* basis anapæstica est. Rhes. 381. *Σκύμνον ἔθρεψας πολίαρχον ἰδεῖν*. Vid. Pers. 314. Suppl. 12. 967. Choeph. 662. et veteres lectiones reponas in Sophocl. Œd. Col. 1085. Ajac. 390.

829. Vulgo legitur, *Οἳ δῆτ' ὀρθῶς, κατ' ἐπωνυμίαν, Καὶ πολυνεικεῖς*, quæ jure, ut mihi quidem videtur, transposui, faventibus aliquatenus Ald. Rob. qui *καὶ κατ' ἐπωνυμίαν*. Turnebus *ἐπωνυμίην*.

833. *τ'* deest in Rob.

834. *μου* Ald. Turn. *κραδίᾳ* Turn. *καρδίᾳ* ceteri. *καρδίαν* Seld. M. 1. 2. Atque ita Brunckius. Vid. Valcken. ad Eurip. Hippol. 571. et ad Theocrit. I. 55. Porson. ad Hecub. 800. Adjice Nostri Suppl. 375. *φόβος μ' ἔχει φρένας*.

836. *ὡς Θυὰς* Rob. *ὡς* omittunt Ald. Turn. Med. Barocc. E. G. N. Colb. 1. Guelph. Burneius. *Θυὰς* omnes præter Med. Brunck. Schutz. Vide supra ad v. 494. Dein *αἱματοστυγεῖς* Ald. Rob.

837. *δυσφόρους* Ald. Barocc. L. N. Colb. 1. Mosq. 1. *δυσφόρως* Med. *δυσμόρους* Rob. Turn. Steph. *δυσμόρως* Seld. Schol. A.

θανόντας· ἦ δύσορνις ἅ-
δε ξυναυλία δορός.
ἐξέπραξεν, οὐδ' ἀπεῖπε ἀντιστρ.
πατρόθεν εὐκταία φάτις·
βουλαὶ δ' ἄπιστοι Λαΐου διήρκεσαν.
μέριμνα δ' ἀμφὶ πτόλιν·
θέσφατ' οὐκ ἀμβλύνεται.
ἰὼ πολύστονοι, τόδ' εἰρ-
γάσασθ' ἄπιστον· ἦλθε δ' αἰ-
ακτὰ πήματ' οὐ λόγῳ.
τάδ' αὐτόδηλα, προῦπτος ἀγγέλου λόγος. ἐπῳδός.
διπλαῖ μέριμναι, διδυμάνορα
κάκ' αὐτοφόνα, δίμοιρα τέλεια τάδε πάθη.
τί φῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ πόνοι
πόνων, δόμων ἐφέστιοι;
ἀλλά γόων, ὦ φίλαι, κατ' οὖρον
ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν
πίτυλον, ὃς ἀεὶ δι' Ἀχέροντ' ἀμείβεται

838. *θανόντα* Rob. Mox *ξυναυλίᾳ* Ald.

842. *ἄπιστα* Rob. In proximo versu *μέριμναι* Ald.

843. *πόλιν* Ald. Rob. *καὶ θέσφατ'* edd. *καὶ* omittunt Med. Seld. Colb. 1. Burneius.

845. *εἰργάσασθε* Ald. Turn.

847. *τρεπτὸς* Seld.

849. *δίδυμ' ἀνορέα* Ald. Turn. Barocc. *διδυμανόρεα* Rob. Seld. *διδυμανόρια* v. l. in Turn. *διδυμάνορα* A. *δίδυμ' ἄνορα* M. 1. Colb. 2.

850. *τὰ* pro *τάδε* Turn. Steph. Omitt. Ald. Barocc. *τάδε* Rob. Seld. A. K. *δὲ τὰ* Colb. 2.

852. *δομάτων* Rob.

853. *γόον* Ald. Turn. Steph. Barocc. *γόων* Rob. Seld. B. M. 1.

855. *αἰὲν* edd. Forsan legendum *ἀμείβει τὰν μελάγκροκον.*

[τὰν ἄστονον,] μελάγκροκον νεκροστόλον θεωρίδα,
τὰν ἀστιβῆ 'πόλλωνι, τὰν [ἀνάλιον]
πάνδοκον, εἰς ἀφανῆ τε χέρσον.

ἀλλὰ γὰρ ἥκουσ' αἵδ' ἐπὶ πρᾶγος
πικρὸν Ἀντιγόνη τ' ἠδ' Ἰσμήνη,
θρῆνον ἀδελφοῖν· οὐκ ἀμφιβόλως
οἶμαί σφ' ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων
στηθέων ἥσειν ἄλγος ἐπάξιον.
ἡμᾶς δὲ δίκη πρότερον φήμης
τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐρινύος
ἰαχεῖν, Ἀΐδῃ τ'

856. ἄστολον v. l. in Schol. B. quam probat Valckenaerius in Theocrit. Adoniaz. p. 229. B. Ego vero hanc vocem corruptam esse puto ex νεκροστόλον, nec in exemplari Thomæ Magistri fuisse, qui in v. Θεωρὸς citat has voces, ναύστολον μελάγκρ. θ. Dein μελάγκαρον Ald. νεκυοστόλον præclara est Butleri emendatio pro vulgato ναύστολον, quod obelo fixit Porsonus, ejecit Burneius, e Stanleii monitu. Scholiasta explicat τὴν διάγουσαν τοὺς νεκροὺς, "unde clarissime patet legendum νεκυόστολον, quam vocem habes in Antholog. III. 7. de Charonte." Butlerus. Sed præstat νεκροστόλον quod a Scholiasta lectum fuisse suspicatus est Is. Vossius.

857. Ἀπόλλωνι Ald. Rob. Turn. Parum interest. Ante πάνδοκον inserunt ἀνάλιον omnes; quæ vox merum glossema fuit istarum, τὰν ἀστιβῆ Ἀπόλλωνι. Contra in Prometh. 816. loci per quos sol incedit, vocantur ἡλιοστιβεῖς.

860. θ' ἡδ' Ald. θ' ἦδ' Rob. θ' ἠδ' Turn.

862. καὶ pro ἐκ Colb. 2. Vide supra ad v. 214.

865. θ' omittit Rob. Ἐριννύος omnes.

866. ἠχεῖν Elmsleius ad Heracl. 752. qui ἰαχεῖν secundam semper producere contendit; quod miror. ἀΐδα Ald. Rob. Turn. Ἀΐδᾳ Porson. Eurip. Alcest. 424. ἀντηχήσατε Παιᾶνα τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ. Forsan tamen genitivum Ἀΐδα preferat aliquis, ob ea quæ præiverant, ὕμνον Ἐρινύος. Ego mallem Ἀΐδου.

ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν.
ἰώ. δυσαδελφόταται πασῶν, ὁπόσαι
στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται,
κλάω, στένομαι, καὶ δόλος οὐδεὶς
μὴ ἐκ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν.
ΗΜΙΧ. ἰώ, ἰώ, στροφὴ ά.
δύσφρονες φίλων ἄπειστοι,
καὶ κακῶν ἀτρύμονες,
δόμους πατρῴους ἑλόν-
τες μέλεοι σὺν αἰχμᾷ.
ΗΜΙΧ. μέλεοι δῆθ', οἳ μελέους θανάτους
εὕροντο δόμων ἐπὶ λύμῃ.
ΗΜΙΧ. ἰώ, ἰώ ἀντιστρ. ά.
δωμάτων ἐρειψίτοιχοι,
καὶ πικρὰς μοναρχίας
ἰδόντες, ἤδη διήλ-
λαχθε σὺν σιδάρῳ.

869. ἐσθῆτα Rob. M. 2. forsan pro ἐσθῆτας.

870. κλαίω edd. vet. Mox μὴ 'κ omnes præter Ald.

871. Hodie legendum puto μὴ ἐκ φρενὸς ὀρθῆς. Vide Sophoclis locum in Glossario citatum. Vulgatum tamen firmat v. 914. ἐτύμως δακρυχέων ἐκ φρενός.

873. φίλον Ald. Dein scripsi ἄπειστοι pro vulgato ἄπιστοι.

875. Vulgo πατρῴους δόμους, quæ antistrophicis minus apte respondent.

876. σὺν ἀλκᾷ Ald. Rob. Turn. αἰχμᾷ Seld. Barocc. B. E. v. l. in Turn. Brunck. Schutz.

878. εὕραντο Ald. Rob.

880. δόμων Ald. δομάτων Rob. et ἐριψίτοιχοι cum Ald.

881. πικρᾶς Ald. Rob.

883. σὺν deest in Rob. διηλλάχθητε Burneius; nescio quare, quum μέλεοι in stropha sit disyllabum.

ΗΜΙΧ. κάρτα δ' ἀληθῆ πατρὸς Οἰδιπόδα
πότνι' Ἐρινὺς ἐπέκρανεν.

ΗΜΙΧ. δι' εὐωνύμων τετυμμένοι. στροφὴ β'.
ΗΜ. τετυμμένοι δῆθ', ὁμοσπλάγχνων τε πλευρωμάτων.
ΗΜΙΧ. αἲ αἲ δαιμόνιοι,
αἲ αἲ δ' ἀντιφόνων θανόντων ἀραί.

ΗΜΙΧ. διανταίαν λέγεις πλαγάν. ἀντ. β'.
ΗΜΙΧ. δόμοισι καὶ σώμασιν πεπλαγμένους ἐννέπω.
ΗΜΙΧ. ἀναύδῳ μένει,
ἀραίῳ τ' ἐκ πατρὸς διχόφρονι πότμῳ.

ΧΟ. διήκει δὲ καὶ πόλιν στόνος, ἐπῳδός.
στένουσι πύργοι, στένει πέδον

Post hunc versum vulgo sequuntur οὐκ ἔτ' ἐπὶ φιλίᾳ, ἀλλ' ἐπὶ φόνῳ διεκρίθητε, quæ delenda esse jure statuunt Stanleius, Hermannus, et Butlerus, nec agnoscit cod. Seld. et sic Triclinius in MS. Neapolitano. Manifesto nata sunt e Scholio, διήλλαχθε. ἡ διαλλαγὴ ὑμῶν οὐκ ἐπὶ φιλίᾳ γέγονεν, ἀλλ' ἐπ' ἀναιρέσει τοῦ σιδήρου.

884. Hemichorii persona ob v. 877. præposui. Οἰδιπόδα κατεύγματα Rob. Steph. MSS. quidam.

885. πόντι' Rob. 'Ερινννὺς omnes.

886. δι' omittit Burneius; et tum sensus est, *lævis percussi*, (vid. Porson. ad Eurip. Orest. 491.) quod nemini, credo, placebit. Verum διὰ abesse nequit, ob v. 887. Hos autem versus 886—904. in antistrophica distribuit Elmsleius in Mus. Crit. cant. II. p. 458. Conf. Hermann. El. Metr. p. 257.

887. δῆτα θ' Rob. τε deest in E.

889. θανάτῳ Ald. θανάτων Rob. ceteri, præter Turn. qui θανόντων, probantibus Stanleio et Burneio. Forsan ἀντιφοντῶν θανάτων.

890. δι' ἀνταίαν Ald. et mox πεπληγμένους.

892. ἀναυδάτῳ edd. MSS. "Forsan ἀναύδῳ μένει· ut in Agam. 238. ἄναυδος legitur etiam in hac fabula 82. et in Agam. 496." Burneius. Secundum Elmsleii dispositionem recte se habebit ἀναυδάτῳ.

894. Epodum Choro adsignavi. Vulgo inter Hemichoria distribuitur.

895. δὲ post στένει Turn. Steph.

φίλανδρον. μενεῖ κτέανά τ' ἐπιγόνοις,
δι' ὧν αἰνομόροις, δι' ὧν νεῖκος ἔβα,
καὶ θανάτου τέλος·
ἐμοιράσαντο δ'
ὀξυκάρδιοι
κτήμαθ', ὥστ' ἴσον λαχεῖν·
διαλλακτῆρι δ'
οὐκ ἀμεμφία φίλοις,
οὐδ' ἐπίχαρις Ἄρης.

ΗΜΙΧ. σιδαρόπλακτοι μὲν ὧδ' ἔχουσιν. στροφὴ γ'.
σιδαρόπλακτοι δὲ τοὺς μένουσιν —
τάχ' ἂν τις εἴποι, τίνες;
τάφων πατρῴων λαχαί.

ΗΜΙΧ. δόμων μάλ' ἀχὼ 'π' αὐτοὺς προπέμπει
δαϊκτὴρ γόος, αὐ-
τόστονος, αὐτοπήμων,
δαϊόφρων, οὐ φιλογα-

899. ἐμοίρασαν ποδ' Ald.

901. ἴσαν Ald. ἶσα Colb. 1. N. Schol. A.

904. ἐπιχάρης G.

905. σιδηρόπλακτα Ald. σιδηρόπλακτοι Turn. Mox σιδηρόπλακσοι Ald.

906. Post h. v. in Med. L. inseritur τετυμμένοι δηθ' ὁμοῦ, ex v. 887.

907. τάχα δ' ἄν Ald. Colb. 1. N.

909. ἀχὴν Rob. Seld. ἀχὰ Med. ἐπ' Ald. Turn. ἐs Rob. Med. K. Colb. 2. εἰs C. ἀχὰν ἐs οὖs Elmsleius ad Eurip. Med. 147.

910. γόος τ' Rob.

912. δαΐφρων omnes. Burneius, ut strophico respondeat, conjicit *δάϊος, οὐχὶ φ. δαΐφρων hostilis* est; δαϊόφρων, quod ex Hermanni conjectura reposui, *luctifica*. δ' οὐ Med. E. C. L. Colb. 1. 2. Dein φιλαγαθὴs edd. vet. quod barbarum est. Composita ex ἀγαθὸs desinunt in os. Burneius penultimam in φιλογα-

[illegible]

[illegible]

[illegible]

θής, ἐτύμως δακρυχέων
ἐκ φρενός, ἃ κλαομένας
μου μινύθει,
τοῖνδε δυοῖν ἀνάκτοιν.

ΗΜΙΧ. πάρεστι δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀθλίοισιν, ἀντ. γ'.
ὡς ἐρξάτην πολλὰ μὲν πολίτας,
ξένων τε πάντων στίχας
πολυφθόρους ἐν δαΐ.

ΗΜΙΧ. δυσδαίμων σφιν ἁ τεκοῦσα πρὸ πασᾶν
γυναικῶν, ὁπόσαι
τεκνογόνοι κέκληνται.
παῖδα τὸν αὑτᾶς πόσιν αὑ-
τᾷ θεμένα, τούσδ' ἔτεχ', οἱ δ'
ὧδ' ἐτελεύτασαν ὑπ' ἀλ-

θὴς corripit; quod fieri nequit. In Choeph. 799. manifesto legendum cum Turnebo, *πλουτογαθῆ μυχόν*, cui respondet *πημάτων ἐν δρόμῳ*. *φιλογαθὴς* Seld. M. 2. Brunck. Porson.

913. *δάκρυ χέων* Ald. Rob. *δακρυχέων δ'* E. Colb. 1. M. 1. 2. *δακρυχέω δ'* C.

914. *κλαιομένας* omnes ante Porsonum.

916. *τοῖν δὲ* Rob. *δυεῖν* Brunck. Porson. quod recentioris Atticismi est. Vid. ad Prometh. 803.

918. *πολίταις* edd. vet. Recte Brunckius *πολίτας*. Pers. 241. *Καὶ στρατὸς τοσοῦτος ἔρξας πολλὰ δὴ Μήδους κακά*. Ita quoque M. 2.

919. *ξένων τ' ἐς* Rob. MSS. nonnulli.

920. *δαΐδι* edd. *δᾴδι* Burneius, quod non nisi de *face* usurpatur. *δαΐ* Med. H. L. v. l. apud Steph. *δαΐσι* K. Æschylus, ut solet, Homericam vocem adhibet.

921. *πρὸ πασῶν* omnes ante Porsonum; qui *προπασῶν*. Atque ita Seld. Sed illud præstat. 998. *δώμασι καὶ χθονί, πρὸ πάντων δ' ἐμοί*. Deest *πρὸ* in G. Mox *κέκλυνται* Ald.

924. *αὑτᾶς* Ald. Rob. Mox *αὐτὴ* Ald. *αὐτῇ* Rob. *αὐτὰ* Turn. *θεμένη* Ald. Rob.

926. *ᾧδ'* Turn. ut solet. *ἐτελεύτησαν* Ald. *ἐτέλεσαν* Rob. *ἐτέλεσεν*

λαλοφόνοις
χερσὶν ὁμοσπόροισιν.
ΗΜΙΧ. ὁμόσποροι στροφὴ δ΄. 929
δῆτα, καὶ πανώλεθροι
διατομαῖς οὐ φίλαις, ἔριδι
μαινομένᾳ,
νείκεος ἐν τελευτᾷ.
πέπαυται δ᾽ ἔχθος· ἐν δὲ γαίᾳ
ζόα φονορύτῳ
μέμικται· κάρτα δ᾽ εἴσ᾽ ὅμαιμοι.
πικρὸς λυτὴρ
νεικέων, ὁ πόντιος
ξεῖνος, ἐκ πυρὸς συθείς,
θηκτὸς σίδαρος·
πικρὸς δὲ χρημάτων κακὸς
δατητὰς Ἄρης,
ἀρὰν πατρῴαν τιθεὶς ἀληθῆ.

Seld. ἀλληλοφόνοις Ald. Turn. ἀλληλοφόνοισι Rob.

930. πανόλεθροι Ald.

931. Mallem διατομαῖσιν οὐ φίλαις=ἔριδι μαινομένα, et in antistropha τῶν διοσδότων ἀχέων.=ὑπὸ δὲ χ. γ. vel ἀλγέων διοσδότων.

935. ζωὰ vel ζωὴ et φονοῤῥύτῳ omnes. Numeros restitui. De ζοὰ tragicis usurpata vide Porson. ad Eurip. Hecub. 1090. Med. 972. In Sophocl. Antig. 950. metrum postulat χρυσορύτους, quod dedit Brunckius. Ajac. 134. τῆς ἀμφιρύτου. In Prometh. 443. utinam dedissem ἀγνορύτων. Eurip. Bacch. 154. Τμώλου χρυσορόου.

936. εἴσιν Ald. Turn. Steph. εἴσ᾽ Rob. Med. Seld. A. B. N. M. 1. 2. Guelph. Brunck. Porson.

942. διαιτητὴς Ald. δαητὰς Rob. Seld. δατητὴς Turn.

943. πατρὸς edd. πατρῴαν probabiliter reposuit Burneius.

ἔχουσι μοῖ- ἀντ. δ'.
ραν λαχόντες, ὦ μέλεοι
διοσδότων ἀχέων·
ὑπὸ δὲ χώματι γᾶς
πλοῦτος ἄβυσσος ἔσται.
ἰὼ πολλοῖς ἐπανθίσαντες
πόνοισί γε δόμους·
τελευτᾷ δ' αἵδ' ἐπηλάλαξαν
ἀραὶ τὸν ὀ-
ξὺν νόμον, τετραμμένου
παντρόπῳ φυγᾷ γένους.
ἕστακε δ' Ἄτας
τρόπαιον ἐν πύλαις, ἐν αἷς
ἐθείναντο, καὶ

945. *μέλεοι* et *ἀχέων* disyllaba esse monet Burneius. Fortasse *μέλεοι* in vocativo apud Atticos poetas semper disyllabum est, sicut *μέλε* in singulari.

947. *σώματος* Ald. Turn. *σώμασι* K. *σώματι* ceteri, quod mirum in modum interpretes cruciavit. Dedi *χώματι* ex ingenio. Tumulus vocatur *χῶμα* Choeph. 721. Sophocl. Antig. 1216. Eurip. Suppl. 54. *Οὔτε τάφων χώματα γαίας ἐσορῶ*. Cf. Alcest. 996. Herodot. I. 93. de Alyattei tumulo, *τοῦ ἡ κρηπὶς μέν ἐστι λίθων μεγάλων, τὸ δέ ἄλλο σῆμα, χῶμα γῆς.* Pausanias supra citatus ad v. 524. *ἐν κοινῷ γῆς χώματι.*

948. *ἔστι* Toup. in Suid. III. p. 12. minus recte.

949. *ἐπανθήσαντες* edd. MSS. *ἐπανθίσαντες* Butlerus, recte quidem, si *δόμους* recepisset; *ἐπανθίζω* enim vim habet transitivam.

950. *δόμοις* Ald. *δόμοι* ceteri. *δόμους* Med. qui *πόνοισι γενέαν πόνοισι γε δόμους.* Hermannus *πόνοισι γενέαν.*

951. *ἅδ'* et *ἀρὰ* E. *αἵδ'* deest in F. K. Seld.

953. *τετραμμένον* Rob. et mox *τοῦ γένους. παντρόφῳ* C.

956. *ἐν πύλαις* omittit C. Mallem *ἐν πύλαισιν, αἷς.*

957. *ἐθείνοντο* omnes præter Vi-

δυοῖν κρατήσας ἔληξ᾽ ὁ δαίμων

ΑΝΤΙΓΟΝΗ. ΙΣΜΗΝΗ.

ΑΝ. *παισθεὶς ἔπαισας.* ΙΣ. *σὺ δ᾽ ἔθανες κατακτανών.*
ΑΝ. *δορὶ δ᾽ ἔκανες.* ΙΣ. *δορὶ δ᾽ ἔθανες.*
ΑΝ. *μελεόπονος.* ΙΣ. *μελεοπαθής.*
ΑΝ. *ἴτω γόος.* ΙΣ. *ἴτω δάκρυα.*
ΑΝ. *πρόκεισαι.* ΙΣ. *κατακτάς.*
ΑΝ. *ἠέ, ἠέ,*
μαίνεται γόοισι φρήν.
ΙΣ. *ἐν δὲ καρδία στένει.*
ΑΝ. *ἰὼ πανδάκρυτε σύ.*
ΙΣ. *σὺ δ᾽ αὖ καὶ πανάθλιε.*
ΑΝ. *πρὸς φίλου ἔφθισο.* ΙΣ. *καὶ φίλον ἔκτανες.*
ΑΝ. *διπλᾶ λέγειν.* ΙΣ. *διπλᾶ δ᾽ ὁρᾷν.*

teb. Præstat aoristus ob sequens *ἔληξε.*

958. *ἔληξε δαίμων* edd. ante Brunck. Ita etiam Porson. *ἔληξ᾽ ὁ* . B. H. Colb. 2. M. 1. 2. Guelph. Mosqq. Cf. v. 812.

959. *ἔταισας* Rob.

960. *δορὺ* Ald. *ἔκτανες* edd. MSS. *ἔκανες* Burneius. Vide supra v. 627.

962. edd. vet. A. *ἴτω δάκρυα.* I. *ἴτω γόος.* Ordinem mutavit Brunckius; consentientibus Seld. A. B. E. G. K. N. Colb. 1. 2. *ἴτω* † *δάκρυα. ἴτω γόος.* Porson.

963. ΙΣ. post *κατακτάς* Rob. K. In ceteris deest Ismenæ persona. *προκείσεται* libri. *πρόκεισαι* Hermannus, ut Antigonæ et Ismenæ verba eodem metro decurrant, quod per totum carmen fieri notandum est.

965. *ἐντὸς δὲ* edd. *ἐν δὲ* Burneius. *δὲ* omittit K.

966. *ἰὼ* bis edd. *πολυδάκρυτε* e *πανδάκρυτε* Med. Seld. K. L. Colb. 1. 2. M. 1. quod a nemine repositum fuisse miror, quum mox respondeat *πανάθλιε.* Vide supra 651. *ἰὼ* semel E. omisso *σύ.*

967. *σὺ δ᾽ αὖτε* edd. *σὺ δ᾽ αὖ* E. Guelph. quod admisi, quum levis sit mutatio, atque exinde congruant inter se vv. 966. 967.

968. *πρὸς φίλου γ᾽* Ald. Rob. ceteri præter Turn. qui *τ᾽* pro *γ᾽*. *πρὸς* omittit Burneius.

ΑΝ. ἀχέων τοίων τάδ' ἐγγύθεν.
ΙΣ. πέλας αἵδ' ἀδελφαὶ ἀδελφῶν.
ΧΟ. ἰώ, ἰώ, μοῖρα
βαρυδότειρα, μογερά,
πότνιά τ' Οἰδίπου σκιά,
μέλαιν' Ἐρινύς,
ἦ μεγασθενής τις εἶ.
ΑΝ. ἠέ, ἠέ,
δυσθέατα πήματα
ΙΣ. δείξατ' ἐκ φυγᾶς ἐμοί.
ΑΝ. οὐδ' ἵκεθ' ὡς κατέκτανεν.
ΙΣ. σωθεὶς δὲ πνεῦμ' ἀπώλεσεν.
ΑΝ. ἀπώλεσε δῆτα. ΙΣ. καὶ τὸ τοῦδ' ἐνόσφισεν.
ΑΝ. τάλαν γένος. ΙΣ. τάλανα παθόν.

970. γόων pro ἀχέων Rob. Seld. F. G. K. Colb. 2. Schol. B. testatur se in antiquo libro reperisse ἀχέω τάδ' ἐγγύθεν. quod melius judicat.

971. πέλαδ' Rob. πέλας δ' αἵδ' Med. Seld. A. B. F. Colb. 2. Burneius vero Ἀδελφαὶ πέλας ἀδελφεῶν. Subest aliqua corruptela vel huic versui vel proxime præeunti, qui sibi invicem respondere debent.

972. Ita Rob. ἰὼ semel tantum ceteri. Hanc ῥῆσιν choro vindicavit Schutzius: ceteri Antigonæ tribuunt. Burneius μογερὰ βαρυδότειρα μοῖρα.

975. μέλαινά τ' Ἐριννὺς Ald. Rob. Turn. Mutavit Porsonus.

976. Deest τις in Ald.

977. ἠὲ semel Ald. Rob. Barocc. Hunc versum, et duos proxime sequentes Ismenæ tribuunt edd.

978. πήματ' ἐ = δείξατ' edd. "Augmentum sæpe omittitur in Choricis Cantibus. Agam. 218. φράσεν." Burneius. Supra 774. τίον.

979. Post φυγᾶς Antigonæ personam inserit Ald. ἐμοὶ om. Rob.

982. καὶ τόνδ' Ald. Turn. Seld. Barocc. C. F. G. N. Colb. 1. 2. Ven. 1. Guelph. Locus est corruptus.

983. Ita A. probante Brunckio. τάλαιναν Ald. τάλαινα Rob. καὶ πάθον Ald. Turn. καὶ πάθεν Rob.

ΑΝ. δύστανα κήδε' ὁμώνυμα.
ΙΣ. δίυγρα τριπάλτων πημάτων.
ΑΝ. ὀλοὰ λέγειν. ΙΣ. ὀλοὰ δ' ὁρᾷν.
ΧΟ. ἰώ, ἰώ, μοῖρα
βαρυδότειρα, μογερά,
πότνιά τ' Οἰδίπου σκιά,
μέλαιν' Ἐρινύς,
ἦ μεγασθενής τις εἶ.
ΑΝ. σὺ τοίνυν οἶσθα διαπερῶν.
ΙΣ. σὺ δ' οὐδὲν ὕστερον μαθών.
ΑΝ. ἐπεὶ κατῆλθες εἰς πόλιν.
ΙΣ. δορός γε τῷδ' ἀντηρέτας.
ΑΝ. ὀλοὰ λέγειν. ΙΣ. ὀλοὰ δ' ὁρᾷν.
ΑΝ. ἰὼ πόνος. ΙΣ. ἰὼ κακά.
ΑΝ. δώμασι καὶ χθονί. ΙΣ. πρὸ πάντων δ' ἐμοί.
ΑΝ. ἰώ, ἰώ, καὶ πρόσω γ' ἐμοί.

Steph. Porson. τάλανα πάθη B. πάθη etiam Colb. 1. N. παθὸν vero Med. Seld. Barocc. C. E. Colb. 2. ἔπαθον F. K.

984. Antigonæ personam cum Schutzio præfixi. δύστονα edd. δύστηνα v. l. apud Steph. Burneius. Cf. v. 1000. καὶ κήδε' Turn. C. Burneius.

987. ἰὼ deest in Med. Seld. C. F. G. N. Colb. 1. 2. Burneius ut supra 972. Mox μέλαινά τ' edd. ante Porsonum: sed μέλαιν τ' Ald. Ἐριννὺς omnes.

993. ὕστερος Ald. Rob. Med. Seld. H. L. N. Colb. 1. Guelph.

995. τῷ γ' Seld. Canter. errore, ni fallor, operarum; qui tamen Stanleium induxit.

996. Omittit Burneius.

997. δώμασιν huic versui adjiciunt Ald. Turn. C. Burneius. ἰὼ ἰὼ πόνος ὁ ἐφ' ἡμῖν ἐξημμένος Rob. Seld. alii quidam. ἰὼ πόνος οὐ' φ' ἡμῖν Steph.

998. καὶ τῇ χθονὶ Rob.

999. τὰ pro καὶ Rob. E. καὶ τὸ Ald. Turn. Barocc. Seld. F. G. K.

ΙΣ. *ἰώ, ἰώ, δυστόνων κακῶν—*
ΑΝ. *ἄναξ Ἐτεόκλεις ἀρχαγέτα.*
ΙΣ. *ἰὼ πάντων πολυπονώτατοι.*
ΑΝ. *ἰώ, ἰώ, δαιμονῶντες ἐν ἄτᾳ.*
ΙΣ. *ἰώ, ἰώ, ποῦ σφε θήσομεν χθονός;*
ΑΝ. *ἰώ, ἰώ, ὅπου τιμιώτατον.*
ΙΣ. *ἰώ, ἰώ, πῆμα πατρὶ πάρευνον.*

ΚΗΡΥΞ.

δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρὴ
δήμου προβούλοις τῆσδε Καδμείας πόλεως
Ἐτεοκλέα μὲν τόνδ', ἐπ' εὐνοίᾳ χθονός,

L. N. Colb. 1. 2. forsan pro *κἄτι*. Dein *πρόσωτ'* Rob. *πρὸ σοῦ γ'* conjicit Ioannes Young, apud Burneium.

1000. *ἰὼ* semel tantum Ald. Barocc. Seld. Guelph. Burneius. *δυστόνων* Turn. Steph. † *δυστόνων* Porson. *δυστάνων* Ald. cum Med. B. E. *δυστήνων* M. 2. Viteb. *δυσπότμων* Rob. Seld. Barocc. F. G. K. Colb. 2. M. 1. Ven. 2. Guelph. *πημάτων* pro *κακῶν* C. M. 2.

1001. *ἀρχηγέτα* edd. Voces *Ἐτεόκλεις ἀρχ.* desunt in Med. B. C. G. H. L. Totum versum spurium censeo.

1002. Ita Ald. Turn. Med. Seld. Barocc. A. B. C. E. F. N. Colb. 1. Viteb. *πολυπονώτατε* Guelph. *πολυστονώτατοι πάντων* Rob. † *πολυστονώτατοι* Porson.

1003. *ἰὼ καὶ* Burneius. *ἰὼ* semel tantum ceteri, præter Rob. qui *ἰὼ, ἰὼ, δαιμονῶντος.* Dein *ἐν ἄτᾳ* edd. *ἐν* omittunt Seld. F. G. Colb. 2. Guelph. Sed retinendum esse recte monuit Wellauerus; huic versui antitheticus est v. 1006.

1004. *ἰὼ* bis edd. semel M. 2. Burneius. *σφετήσομεν* Ald. *ἐν χθονὶ* Seld.

1005. *ἰὼ* bis Rob. F. Colb. 2. M. 1. Guelph. semel tantum ceteri.

1006. *ἰὼ* semel F. M. 1. 2. *πάτριον* Colb. 2.

1007. *μέλλοντα* pro *δόξαντα* Colb. 2. qui idem MS. ac A, unde *μέλοντα* dedit Brunckius. Atqui hæc correctio videtur esse librarii cujusdam, cui jure displicuit ejusdem verbi repetitio.

1008. Malim transponere *πόλεως* et *χθονός*. *Καδμείας χθόνος* M. 1.

1009. *εὐναίᾳ* Ald.

θάπτειν ἔδοξε γῆς φίλαις κατασκαφαῖς·
εἴργων γὰρ ἐχθρούς, θάνατον εἵλετ' ἐν πόλει·
ἱερῶν πατρῴων δ' ὅσιος ὤν, μομφῆς ἄτερ
τέθνηκεν, οὗπερ τοῖς νέοις θνήσκειν καλόν.
οὕτως μὲν ἀμφὶ τοῦδ' ἐπέσταλται λέγειν.
τούτου δ' ἀδελφὸν τόνδε Πολυνείκους νεκρὸν
ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον, ἁρπαγὴν κυσίν,
ὡς ὄντ' ἀναστατῆρα Καδμείας χθονός,
εἰ μὴ θεῶν τις ἐμποδὼν ἔστη δορὶ
τῷ τοῦδ'· ἄγος δὲ καὶ θανὼν κεκτήσεται
θεῶν πατρῴων, οὓς ἀτιμάσας ὅδε,
στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβαλὼν ἥρει πόλιν.
οὕτως πετεινῶν τόνδ' ὑπ' οἰωνῶν δοκεῖ
ταφέντ' ἀτίμως, τοὐπιτίμιον λαβεῖν·
καὶ μήθ' ὁμαρτεῖν τυμβοχόα χειρώματα,
μήτ' ὀξυμόλποις προσσέβειν οἰμώγμασιν,
ἀτίμον εἶναι δ' ἐκφορᾶς φίλων ὕπο.

1010. Forsan γῆς φίλης κατασκαφαῖς. Cf. Sophocl. Œd. Tyr. 694. Philoct. 242. Sed in Agam. 510. μεθέξειν φιλτάτου τάφου μέρος.

1011. στυγῶν Ald. Turn. Barocc. E. (N.) v. l. in Colb. 2.

1012. δ' alia manu intrusum in Med.

1013. οὔπερ Ald. Forsan ὥσπερ.

1014. οὕτω edd. hic et infra 1022. Vid. ad v. 522.

1017. ὡς ὄτ' Rob. Καδμείων edd. vet. Καδμείας Brunck. e Cod. A. Καδμείων tamen legerat Schol. A. Supra 47. ἄστυ Καδμείων. Infra 1078. Ὅδε Καδμείων ἤρυξε πόλιν. ubi tamen legerim Καδμεῖον et Καδμείαν. Vid. 1008.

1021. ἡροπόλιν Ald.

1024. τυμβόα Ald. Barocc. Mox προσέβειν Ald.

1026. ἄτιμον δ' εἶναι Ald. Barocc. ἄτιμον εἶναι δ' Rob. Turn.

τοιαῦτ' ἔδοξε τῷ γε Καδμείων τέλει.
ΑΝ. ἐγὼ δὲ Καδμείων γε προστάταις λέγω,
ἢν μήτις ἄλλος τόνδε συνθάπτειν θέλῃ,
ἐγώ σφε θάψω, κἀμὲ κινδύνῳ βαλῶ
θάψασ' ἀδελφὸν τὸν ἐμόν· οὐδ' αἰσχύνομαι
ἔχουσ' ἄπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει.
δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχνον, οὗ πεφύκαμεν,
μητρὸς ταλαίνης, κἀπὸ δυστήνου πατρός.

Steph. εἶναι δ' ἄτιμον Brunck. Porson.

1027. τῷδε edd. τῷ γε F. quod malim.

1028. γε abest ab Ald. Rob. Barocc. Forsan προστάταισι Καδμείων.

1029. εἰ pro ἢν Ald. Turn.

1030. κἀνὰ ἀκίνδυνον Ald. κἂν εἰς κίνδυνον Rob. κἀνὰ κίνδυνον Turn. ceteri. † κἀνὰ κίνδυνον Porson. "*Vide infra* 1050, *Sophocl. Ajac.* 452. *Aristoph. Ran.* 1079. *Aristophont. Athenæi* XIII. *p.* 563. B. *Cic. Tusc.* IV. 32." R. P. Ex hac nota colligo Porsonum legisse κἀμὲ κινδύνῳ βαλῶ. Quod firmat Schol. A. καὶ εἰς κίνδυνον ἐμβαλῶ ἐμαυτήν. Toto autem cœlo aberrat Stanleius, qui interpretatur, *postponam vel negligam periculum*; dicitque ἀμβολίεργον idem valere ac ῥιψοκίνδυνον, quo nihil magis a vero alienum excogitari potest. ἀμβολίεργος enim est *dilator piger*; ῥιψοκίνδυνος vero *audax, acer, temerarius.* Vid. Hesych. in v. Porro nemo unquam dixit ἀναβαλεῖν κίνδυνον pro ἀναῤῥίπτειν vel παραβάλλειν. Conf. Phot. et Suid. v. κίνδυνον ἀναῤῥίψαι. Herodot. VIII. 50. Thucyd. V. 103. VI. 17. Polyb. ap. Suid. v. Ἀλογιστία. Lucian. Hermot. 28. Harmonid. 3. Heliodor. Æth. VI. 13. Gataker. ad M. Antonin. 8. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 205. Markland. ad Eurip. Suppl. 330. Valckenaer. ad Phœniss. 1235. Dorvill. ad Chariton. p. 88.

1031. ἐμὸν δ' οὐκ αἰσχύνομεν Rob.

1033. δεινὸν γὰρ τὸ Rob. K. L. Ven. 2.

1034. καὶ τὸ Pauwius, quod mihi quidem præ vulgato placet. κἀπὸ præter edd. et MSS. agnoscunt Sententiæ MSS. Baroccianæ. De constructione, quæ est ἀπὸ μητρὸς ταλ. καὶ δ. π. vid. Bentl. ad Horat. Carm. III. xxv. 9. Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 130. Hermann. ad Viger. 363. Sophocl. Œd. Tyr. 761. † κἀπὸ Porson. Sed forsan obelus

τοιγὰρ θέλουσ' ἄκοντι κοινωνεῖ κακῶν
ψυχή, θανόντι ζῶσα, συγγόνῳ φρενί.
τούτου δὲ σάρκας οὐδὲ κοιλογάστορες
λύκοι σπάσονται· μὴ δοκησάτω τινί·
τάφον γὰρ αὐτὴ καὶ κατασκαφὰς ἐγώ,
γυνή περ οὖσα, τῷδε μηχανήσομαι,
κόλπῳ φέρουσα βυσσίνου πεπλώματος·
καὐτὴ καλύψω· μηδέ τῳ δόξῃ πάλιν·
θάρσει παρέσται μηχανὴ δραστήριος.

prave a typotheta positus est, et debuerat ante κακῶν appictus fuisse.

1035. κακῷ Ald. Turn. Steph. Porson. κακῶν Rob. Seld. Barocc. G. H. K. N. Colb. 2. M. 1. Ven. 2. Guelph. Si vulgatum retineatur, interpretandum erit cum Schol. A. de Polynice, qui invitus peccavit. κοινωνεῖ G. ceteri κοινώνει.

1037. Mallem οὔτι κοιλογάστορες.

1038. πάσονται edd. ante Brunck. † πάσονται Porson. σπάσονται Seld. Barocc. Voss. A. B. E. F. Viteb. Mosqq. M. 1. 2. v. l. in Turn. Recte. Notum est compositum λυκοσπάς. Hesychius. Λυκοσπάδες ἵπποι. ὑπὸ λύκων διεσπασμένοι. Eurip. Hecub. 1115. ἵν' ἁρπάσας χεροῖν Διασπάσωμαι. Bacch. 338. Ὃν ὠμόσιτοι σκύλακες, ἃς ἐθρέψατο, Διεσπάσαντο. Aristoph. Ran. 475. τὼ νεφρὼ δέ σου—Διασπάσονται Γοργόνες Τιθραύσιαι. Eurip. Herc. Fur. 568. Ῥίψω, κυνῶν ἕλκημα. Diotogenes ap. Stob. CXXIII. p. 614. ἂν μὲν κύνες αὐτὸν σπαράξωσιν. Sophocl. Antig. 257. Σημεῖα δ' οὔτε θηρός, οὔτε τοῦ κυνῶν Ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἐξεφαίνετο. Horat. Epod. V. 99. *Post insepulta membra* DIFFERENT *lupi.* πάσονται vero simplicitati pastoritiæ magis convenit. Theocrit. III. 53. Κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἐδοῦνται. Vide var. lectt. in Theocrit. Adoniaz. 90.

1039. αὐτῷ edd. vet. αὐτὴ correctio est Piersoni Verisim. I. 3. p. 41. Mox οὖσα deest in Rob.

1042. καὐτῇ Rob. μὴ δέτω Ald. Rob. μηδέ σοι Brunck. Male: conf. v. 1038.

1043. θάρσει, παρ. μ. δ. Turn. Steph. Brunck. ut Antigone animam compellet: cui interpunctioni nonnihil accedit coloris ex vulgata lectione in v. 1035. Xenoph. Sympos. I. fin. καὶ τῇ ψυχῇ παρακελευσάμενος θαῤῥεῖν. Cyrop. I. 4. διακε-

ΚΗ. αὐδῶ πόλιν σε μὴ βιάζεσθαι τόδε.
ΑΝ. αὐδῶ σε μὴ περισσὰ κηρύσσειν ἐμοί.
ΚΗ. τραχύς γε μέντοι δῆμος ἐκφυγὼν κακά.
ΑΝ. τραχύς γ'· ἄθαπτος δ' οὗτος οὐ γενήσεται.
ΚΗ. ἀλλ' ὃν πόλις στυγεῖ, σὺ τιμήσεις τάφῳ;
ΑΝ. ἤδη τὰ τοῦδ' οὐ διατετίμηται θεοῖς.
ΚΗ. οὔ, πρίν γε χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν.
ΑΝ. παθὼν κακῶς, κακοῖσιν ἀντημείβετο.
ΚΗ. ἀλλ' εἰς ἅπαντας ἀνθ' ἑνὸς τόδ' ἔργον ἦν.
[ἔρις περαίνει μῦθον ὑστάτη θεῶν.]
ΑΝ. ἐγὼ δὲ θάψω τόνδε· μὴ μακρηγόρει.
ΚΗ. ἀλλ' αὐτόβουλος ἴσθ', ἀπεννέπω δ' ἐγώ.

λευσάμενος ἑαυτῷ τολμᾷν. Archiloch. ap. Stob. XX. p. 105. Grot. Θυμέ, θῦμ', ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε, Ἄνεχε.

1044. τόδε Ald. Turn. Steph. Pors. τάδε Rob. et MSS. haud pauci. Vid. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 430.

1046. κανά Ald.

1047. τραχύνεσθ' Ald. τραχὺς Rob. τράχυν' ceteri. Dedi τραχύς γ'· ex Burgessii emendatione. *Imo, asper quidem.* Mox δ' minus bene, meo quidem judicio, omisere Schutz. Porson.

1049. διαδετίμητος Seld. οὐκ ἠτετίμηται conjiciunt nonnulli, quod barbarum est. Locus peritiorem manum exspectat.

1051. ἀντιμείβετο Ald. ἀντημείψατο M. 1. ἀνταμείβεται E.

1053. περαίνοι Ald. Hunc versum Præconi adsignant Ald. Turn. Steph. Antigonæ ceteri. Fateor vero me nihil addubitare, quin hic versus, a lectore quodam diligente ad voces μὴ μακρηγόρει in margine adscriptus, postea in textum irrepserit. Est nimirum στίχος παροιμιώδης, cui similis ille apud Suid. Ἔρις δ' ἔριν τίκτουσα προμνᾶται λόγον. Quod si omnino retinendus sit, Choro potius quam Antigonæ tribuatur, ut contentio, pro more tragicorum, singulis versibus procedat.

1054. θάψων Ald.

1055. ἦσθ' Rob. Seld. K. Colb. 2.

ΧΟ. φεῦ, φεῦ·
ὦ μεγάλαυχοι καὶ φθερσιγενεῖς
κῆρες Ἐρινύες, αἵτ' Οἰδιπόδου
γένος ὠλέσατε πρέμνοθεν οὕτως.
τί πάθω; τί δὲ δρῶ; τί δὲ μήσωμαι;
πῶς τολμήσω μήτε σὲ κλάειν,
μήτε προπέμπειν ἐπὶ τύμβον;
ἀλλὰ φοβοῦμαι, κἀποτρέπομαι
δεῖμα πολιτῶν.
σύ γε μὴν πολλῶν πενθητήρων
τεύξει· κεῖνος δ', ὁ τάλας, ἄγοος,
μονόκλαυτον ἔχων θρῆνον ἀδελφῆς,
εἶσι. τίς ἂν ταῦτα πίθοιτο;

ΗΜΙΧ. δράτω τε πόλις καὶ μὴ δράτω

1056. Hemichorio adsignant edd. usque ad v. 1060. cui Antigonæ personam præponunt; et Hemichorio dant 1065. 6. 7. 8. Schutzius inter Hemichoria distribuit.

1058. θαρσιγενεῖς Rob. Mox Ἐρινύες omnes.

1059. Ultima in ὠλέσατε producitur contra Dawesii placitum M. C. p. 197. et Porsoni sententiam ad Eurip. Orest 64. vid. Erfurdt. ad Sophocl. Aj. p. 631. Dein πρύμνοθεν omnes. πρέμνοθεν ex MS. correxit Is. Vossius ad Hesych. vv. αὐτόπρεμνος. πρύμναδε. merito probante Albertio, qui citat αὐτόπρεμνον ex Eumen. 404. Sophocl. Antig. 714. Eadem medela indiget Apollonius Rhodius IV. 1658. de pinu, ὕστερον αὖτε Πρυμνόθεν ἐξεαγεῖσα κατήριπεν.

1061. πῶς bis Ald. Rob. μήποτέ σε Ald. μήποτε Turn. omisso σε.

1062. μήποτε σε Ald. Rob. Turn. τύμβῳ Ald. Turn. Steph. Pors. τύμβων Rob. τύμβον Seld. K. L. Colb. 2. Mosq. 2. Brunck.

1067. θρῆνον ἔχων Ald. Rob.

1068. Ita Porsonus. τίς οὖν ταῦτα πείθοιτο Ald. Rob. τίς ἂν οὖν τὰ πίθοιτο Turn. εἶσιν· τίς ἂν οὖν ταῦτα πίθοιτο Brunck. Inter hæc variant codices.

1069. δράτω πόλις Ald. Rob.

τοὺς κλάοντας Πολυνείκην.
ἡμεῖς μὲν ἴμεν, καὶ ξυνθάψομεν
αἵδε προπομποί· καὶ γὰρ γενεᾷ
κοινὸν τόδ' ἄχος, καὶ πόλις ἄλλως
ἄλλοτ' ἐπαινεῖ τὰ δίκαια.

ΗΜΙΧ. ἡμεῖς δ' ἅμα τῷδ', ὥσπερ τε πόλις
καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ.
μετὰ γὰρ μάκαρας καὶ Διὸς ἰσχύν,
ὅδε Καδμείων ἤρυξε πόλιν
μὴ ἀνατραπῆναι,
μηδ' ἀλλοδαπῶν κύματι φωτῶν
κατακλυσθῆναι ταμάλιστα.

Steph. δράτω δὲ Turn. δράτω τε Canter. Brunck. τε ob syllabam præeuntem τω, facile excidere potuit. δράτω † πόλις Porson. Idem est ac si dictum fuisset δράτω ἢ μὴ δράτω. Olim conjeceram δράτω γε.

1070. κλαίοντας Ald. Rob. Turn.

1071. γὰρ pro μὲν Ald. Turn. μὲν γὰρ Rob. Seld. Colb. 2. μὲν Steph.

1073. ἄχθος Rob. qui mox οὐκ ἄλλως.

1075. ὥσπερ τις Ald. † ὥσπερ τε Porson. Deest τε in Guelph. Equidem prætulerim ὡς ἥ τε πόλις.

1078. Forsan legendum Καδμείαν.

1079. Ita Rob. μὴ 'νατραπῆναι ceteri. Parum interest. μὴ ἀνατροπῆναι Ald. In editionibus Μὴ 'νατραπῆναι, μηδ' ἀλλοδαπῶν dimeter est, et dein κύματι φωτῶν basis anapæstica.

1081. τὰ μάλιστα Ald.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ.

GLOSSARIUM

IN

SEPTEM CONTRA THEBAS.

GLOSSARIUM

IN

SEPTEM CONTRA THEBAS.

Voces, quæ asterisco notantur, non nisi apud Æschylum reperire potui

v. 1. Καιριος. *Opportunus. Commodus.* Καίρια· ὠφέλιμα. Hesych. Infra 615. Φιλεῖ δὲ σιγᾷν, ἢ λέγειν τὰ καίρια. Ubi vide not. Sophocl. Philoct. 862. *καίρια φθέγγου.*

2. Πρᾶγος. *Res.* Vox τραγικωτέρα quam πρᾶγμα. Occurrit infra 596. 859. Pers. 248. Suppl. 232. Sophocl. Ajac. 21. 347. Œd. Col. 1153. Accurate verterimus nos Angli, *who takes care of affairs.* Thucyd. III. 72. οἱ ἔχοντες τὰ πράγματα. Herodot. VI. 39. καταλαμψόμενον τὰ πρήγματα. ibid. 83. οἱ δοῦλοι ἔσχον τὰ πρήγματα.

Ibid. Πρύμνη. *Puppis.* Demetr. de Eloc. 78. Ἀσφαλῶς οὖν ἐρεῖ καὶ ὁ τὸν στρατηγὸν κυβερνήτην λέγων τῆς πόλεως, καὶ ἀνάπαλιν ὁ τὸν κυβερνήτην ἄρχοντα τῆς νηός. Quorum utrumque fecit Æschylus. Cf. v. 62. Prometh. 153. Pers. 383. Pindar. Pyth. I. 166. Sophocl. Polyx. fr. 3. Diotogen. Stobæi p. 295. ed. Trincav. κυβερνάτα μὲν γὰρ ἔργον ἐντί, τὰν ναῦν σώζεν· ἀνιόχω δέ, τὸ ἅρμα· ἰατρῶ δέ, τὼς νοσεῦντας, βασιλέως δὲ καὶ στραταγῶ, τὼς ἐν πολέμῳ κινδυνεύοντας. Templum Deorum indigetum dicitur πρύμνη πόλεος Suppl. 340. Vid. Lobeck. ad Sophocl. Aj. 1072.

3. **Νωμάω.** *Huc illuc moveo.* Hesych. Νωμῆσαι· κυβερνῆσαι. De motatione scuti usurpatur infra 538. Homer. Il. H. 238. Pindar. Pyth. VIII. 64. Apoll. Rhod. III. 1230. hastæ, Pers. 326. alarum, Sophocl. ap. Stob. LXIII. p. 239. pedum, Œd. Tyr. 468. Vid. infra 25. Agam. 783.

6. **Πολύς.** *Multus.* pro πλεῖστον. Callimach. H. Dian. 134. ἐν δὲ σὺ πολλή. Similem fere usum hujus vocis tetigere Marklandus ad Eurip. Iph. Taur. 363. Toup. ad Longin. 3. Bastius Ep. Crit. p. 263. Cf. Agam. 702. Paullo aliter Eurip. Orest. 1198. τὸ πρῶτον ἢν πολὺς παρῇ, Χρόνος μαλάξει σπλάγχνον. de quo usu vid. Bentl. ad Horat. S. I. vii. 28. Ceterum similiter adhibetur εἰς Pers. 333. Sophocl. Œd. Tyr. 1380. Eurip. Heraclid. 6.

7. **Ὑμνέω.** *Celebro.* In malam partem; ut Eurip. Med. 423. Sophocl. Electr. 382. ubi vid. Brunck. Suidas, Ὑμνεῖν. ὀδύρεσθαι, μέμφεσθαι, λοιδορεῖν. κατ' εὐφημισμόν· ὡς ἐν πρώτῳ Πολιτείας Πλάτων, (p. 410. D.) καὶ Σοφοκλῆς, καὶ Αἰσχύλος φασί. Exscripsit Platonis Scholiastam, qui sequitur Timæum p. 263. ubi vid. Ruhnken. Eadem habet Etymologus p. 777, 12.

Ibid. **Φροίμιον.** *Procemium. Antecantamentum.* Contracte pro προοίμιον, quæ vox occurrit Prometh. 766. Hesych. Οἴμη. ᾠδή. ὅθεν προοίμιον, τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς. Agam. 30. φροίμιον χορεύσομαι. ibid. 1218. Suppl. 137.

Ibid. ***Πολύῤῥοθος.** *Multiloquax.* A ῥόθος, ὁ ἀπὸ τῶν κυμάτων ψόφος. Hesych. (vid. Glossar. in Prometh. 1084.) quæ vox de clamore adhibetur Pers. 406. Composita ex ea amat Noster. Infra 271. λόγους ταχυῤῥόθους. 364. ἐπίῤῥοθον. Pers. 373. πόρους ἁλιῤῥόθους. Agam. 191. παλιῤῥόθος. Choeph. 425. 456. ἐπιῤῥοθέω. Infra 176. διαῤῥοθέω. Sophocl. Trachin. 263. πολλὰ μὲν λόγοις Ἐπεῤῥόθησε. *conviciatus est.* Antig. 413. ἐπιῤῥόθοις κακοῖσιν.

8. **Οἴμωγμα.** *Lamentum.* ab οἰμώζω, quod ab οἴμοι; sicut μυγμὸς a μύζω, quod a μῦ; ὠγμὸς ab ὤζω, quod ab ὦ, (σπίζειν a σπῖ, sono ab avicula σπῖνος edito: vid. Buhl. ad Arat. Dios. 292.) Frequentior est οἰμωγή. Vid. Etymol. M. p. 618, 17. Valcken. Diatr. p. 20. C.

Ibid. **Ἀλεξητήριος.** *Averruncus.* Onomast. Vet. Ἀλεξητήριος, *Opitulus.* Erotian. Ἀλέξασθαι· βοηθῆσαι. unde Galenus ducit ἀλεξητήριος. Vid. Foesii Œconom. Hippocr. in voce. Qui ad mala propulsanda invocabantur dii, θεοὶ ἀλεξητήριοι vel ἀλεξικάκοι audiebant; sæpius vero ἀποτρόπαιοι, de quo titulo vid. Pausan. II. 11. p. 117. ed. Fac. Foes. Œconom. p. 86. b. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 353. Varro de L. L. VI. p. 81. "A vertendo averruncare; ut deus qui iis rebus præest, averruncus. Itaque ab eo precari solent ut pericula avertat." Sophocl. Œd. Tyr. 163. Τρίσσοι ἀλεξίμοροι, προφάνητέ μοι. Œd. Col. 143. Ζεῦ ἀλεξῆτορ. Homerus Iliad. K. 20. consilium vocat ἀλεξίκακον. Hercules ἀλεξίκακος colebatur Melitæ, pagi Attici, teste Schol. in Aristoph. Ran. 504. Vid. etiam ad Pac. 421. Ἄλεξις dicebatur Cois, ut Aristid. I. p. 62.

10. **Ἐλλείπω.** *Deficio. Absum.* quo sensu secundum casum postulat, ut in Prometh. 997. 1092. sed quum *omitto* significat, quartum; ut Sophocl. Ajac. 1379. Philoct. 88.

11. ***Ἔξηβος.** *Qui e juventute excessit.* ἔξω τῆς ἥβης. τριάκοντα πέντε ἐτῶν. Hesych. Eustath. ad Odyss. A. p. 1428, 20. τὸ δὲ πρώθηβος ὅμοιον τῷ ἔφηβος, ἄκρηβος παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ, (VIII. 93.) καὶ ἔξηβος παρὰ Αἰσχύλῳ. Post annum ætatis vigesimum erant ἐξέφηβοι, teste Polluce VIII. 9. Eodem sensu ἐκτεθραμμένοι dixit Euripides Suppl. 1222. Intelligo igitur de iis, qui ætatem virilem attigerunt; Scholiasta vero de senibus.

12. ***Βλαστημός.** *Germen. Flos. Vigor.* De prole Suppl. 313.

Ibid. **Ἀλδαίνω.** *Augeo. Reficio.* Infra 553. ἀλδαίνειν κακά. Prometh. 550. θυμὸν ἀλδαίνοντ' ἐν εὐφροσύναις. quo sensu hic quoque sumendum est.

13. **Ὥρα.** *Ætas.* Male interpretes, *Cura.* Recte Schol. A. ἡλικία. *Et unumquemque, secundum ætatem quam habet, modis ætati consentaneis, opitulari.*

14. **Ἐγχώριοι θεοί.** *Dii indigetes,* vel *indigenæ.* Vett. Gloss. Ἐγχώριος. *Gentilis. Indigena.* Vid. Heyn. ad Virgil. Georg. I. 498.

15. **Ἐξαλείφω.** *Abstergo. Deleo.* Hesych. Ἐξηλείφθησαν. *ἀπώλοντο.* Choeph. 496. *Καὶ μὴ 'ξαλείψῃς σπέρμα Πελοπιδῶν τόδε.* Eurip. Hippol. 1241. *Στῆτ', ὦ φάτναισι ταῖς ἐμαῖς τεθραμμέναι, Μή μ' ἐξαλείψητ'.* ubi vid. Valckenaer. Thucyd. III. 57. *πόλιν ἐξαλεῖψαι.* Conf. Herodot. VII. 220. Constructio est, *ἀρήγειν βωμοῖσι, ὥστε τιμὰς κ.τ.λ.* ut in Eurip. Suppl. 377. *Ἄμυνε ματρὶ—νομοὺς βροτῶν μὴ μιαίνειν,* ubi vide Marklandum.

18. ***Πανδοκέω.** *Omnem recipio.* Satis bene Schol. A. *πάντα τὸν πόνον τῆς παιδικῆς ἡλικίας* (imo *τῆς παιδεύσεως*) *ὑποδεχομένη.* Infra 858. Charontis cymba *πάνδοκος* vocatur. *πανδοκεὺς* vero est *diversorii magister.* unde *πανδοκεύω.* Vid. Salmas. de Usur. p. 351.

Ibid. **Ὄτλος.** *Labor. μόχθος.* Hesych. unde *ὀτλέω* et *ὀτλεύω.* Ita grammatici. Equidem suspicor *ὄτλος* ab *ὀτλάω* profluxisse, quod pro *τλάω* dicebant, prosthesi *τοῦ ὀ,* de qua dixi ad Prometh. v. 191. Vid. Arnald. L. G. p. 158. Sophocl. Trachin. 7. et Schol.

20. **Χρέος.** *Negotium.* Confer Pers. 783. Agam. 85. Sophocl. Œd. Tyr. 155.

21. **Ῥέπω.** *Vergo. Inclino.* Proprie de statera dicitur, ut in Iliad. X. 212.

22. **Πυργηρέω.** *Obsideo.* (*πυργήρη ποιεῖσθαι,* sicut *τειχήρης qui intra muros concluditur,* Thucyd. IV. 25.) Hesych. *Πυργηρούμεθα· ἐντὸς ἐσμὲν τῶν πύργων· οὐ τολμῶμεν ἐξιέναι. γράφεται δὲ καὶ πυργιούμεθα.* (Valckenaer. *γρ. δ. κ. πυργυρούμεθα*) quæ desumta sunt a Scholiasta quodam deperdito in Eurip. Orest. 751. Cf. ibid. 1590. Phœniss. 1103.

24. **Βοτήρ.** *Pastor.* Hesych. Βοτῆρα. *ποιμένα.* Lege *-ρας. -νας.* ex Homer. Odyss. O. 503. Etymol. M. p. 205, 51. *βοτὴρ, ὁ ποιμήν. καὶ διὰ τοῦ ω̄.* Accuratius Suidas, *βοτὴρ καὶ δοτήρ· δώτωρ δὲ καὶ βώτωρ.* Vid. Iliad. M. 303. Sophocl. Œd. T. 837. 1069. Apollon. Rhod. III. 592. *Οἰωνῶν βοτὴρ* Latinis dictus fuit *Pullarius.* De Tiresia augure vid. Sophocl. Œd. T. 488. Eurip. Phœniss. 779. 852. Pausanias locum Thebarum memorat *οἰωνοσκοπεῖον Τειρεσίου,* de quo Sophocl. Antig. 999.

25. **Νωμάω.** *Mente volvo.* Supra v. 3. Sophocl. Œd. Tyr. 300. *Ὦ πάντα νωμῶν, Τειρεσία, διδακτά τε, Ἄῤῥητά τ', οὐράνιά τε, καὶ χθονοστιβῆ.* De Tiresia Spanhem. ad Callim. Lav. Pall. 121.

Ibid. **Πυρὸς δίχα.** Non ignispicio aut extispicio usus: cf. Sophocl. Antig. 998. Euripides tamen Phœniss. 998. Tiresiam usum esse ait *ἐμπύρῳ τέχνῃ.* Auguria sumebat sive a vocibus et alarum clangore, sive ex filiæ descriptione, quod ait Schol. B.

26. **Χρηστήριος.** *Auguralis.* Rarius adjectivum. Herodot. VI. 80. *ὦ Ἄπολλον χρηστήριε.* Eurip. Hel. 829.

28. **Προσβολή.** *Aggressio.* *ὁρμή.* Hesych. Stanleius male vertit *agmen.* Choeph. 281. *προσβολὰς Ἐρινύων.* Eumen. 597. *προσβολὰς μιασμάτων.* Eurip. Med. 1070. de amplexu, *ὦ γλυκεῖα προσβολή.* Recte interpretatur Schol. B. *ἐπήλυσιν τοῦ τῶν Ἀργείων στρατοῦ.* Onomast. Labbæi, *Προσβολή, Offensio.*

29. **Νυκτηγορέω.** *Noctu proclamo.* Incredibili stupore vertunt interpretes *contraho,* quasi foret ex *ἀγείρω.* Incert. Rhes. 88. *Ἕκτορ, τί χρῆμα νύκτεροι κατὰ στρατόν, Τὰς σὰς πρὸς εὐνὰς φύλακες ἐλθόντες φόβῳ Νυκτηγοροῦσι, καὶ κεκίνηται στρατός:*

30. **Ἔπαλξις.** *Propugnaculum.* *ὁ προμαχὼν τοῦ τείχεος. ἐκ τοῦ ἄλκω τὸ βοηθῶ.* Etymol. M. p. 353, 50. consentiente Hesychio: qui etiam in v. *κόρσαι,* quasi idem significantes recenset *κεφαλὰς ἐπάλξεις, προμαχῶνας, στεφάνας πύργων.* (Eurip. Hecub. 898.)

Ibid. **Πύργωμα.** *Munimentum.* Coacervatio *πύργων,* sicut infra *χαίτωμα* et *τρίχωμα* coacervatio *χαιτῶν* seu *τριχῶν.* Eurip. Phœniss. 294. *Ἑπτάστομον πύργωμα Θηβαίας χθονός.*

31. **Σόομαι.** *Ruo.* *Σοῦσθε. ἴτε, ὁρμᾶσθε.* Hesych. "Verbum," inquit Valckenaer. in Theocrit. Adoniaz. p. 265. "per quatuor de quinque vocalibus variatum, *σάω, σέω, σόω, σύω. σούειν,* ex *σόω* ortum, Atticis jam fuit in usu: *σοῦσθαι* nostris in libris reperitur. Sophocleum *σούσθω* memorat Eustath. in Iliad. A. p. 47, 17. et in Odyss. Π. p. 590, 36. ex Ajacis v. 1414. adnotatum ab H. Stephano Thes. L. G. III. p. 1226. E. Quod ex duobus Lexicis prostat apud Hesychium, *σοῦσο,* alibi non memini me legere. *σοῦται,* quod habet,

est in Æschyli Choeph. 638. *σοῦνται* Pers. 25. *σοῦσθε* Suppl. 833, 839. Sept. c. Theb. 31. In Euripideis nusquam, quod quidem meminerim, a me repertum, mirabar legens in Aristoph. Vesp. 456. *οὐχὶ σοῦσθ' ἐς κόρακας;* Schol. *ὁρμᾶσθε, πορεύεσθε.*" Hactenus vir egregius; qui tamen fallitur de verbo *σούειν*, quod apud Atticos nunquam exstabat. Callimach. H. Lav. Pall. 4. *Σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαί, σοῦσθε Πελασγιάδες.* Valckenaerius notavit rarissimum *σοῦς*, Laconicum pro *ταχεῖα ὁρμή*, teste Platone Cratyl. p. 412. B. quod restituendum Hesychio pro *σοῦσις*, ex Schowii collatione. In Sophocl. Trachin. 647. *σοῦται* legendum pro *σεῦται*.

Ibid. **Παντευχία.** *Totius corporis armatura. πανοπλία.* Hesych. Sophocli *πανσαγία*. In fragm. de Upupa apud Aristot. N. A. IX. 49. avis plumas *παντευχίαν* vocat Æschylus.

32. **Θωρακεῖον.** *Propugnaculum ad altitudinem pectoris exstructum.* Anglice, *a Breastwork.* Perspicue, ut solent, interpretes, *thoracea.* Hesych. et Etymol. M. *Θώραξ. ὁ πύργος.* unde alia nascitur explicatio.

Ibid. **Σελμα.** *Tabulatum.* Hesych. *Σέλματα· τὰ ζυγὰ τῆς νεώς. αἱ κάθεδραι τῶν ἐρετῶν· καὶ συναρμογαὶ τῶν σανίδων.* Schol. A. *μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν νηῶν.* Hesychio accuratior Scholiasta Apollonii Rhod. I. 528. *καθόλον δὲ τὸ πλατὺ ξύλον σέλμα λέγεται, καὶ σελίδωμα.* Legitur Pers. 366. Agam. 184. 1444. Sophocl. Antig. 717.

34. **Ἔπηλυς.** *Advena. ξένος. νεωστὶ ἐλθών. ἄλλοθεν ἐλθών.* Hesych. et, *Ἐπήλυδας· οὐκ ἰθαγενεῖς.* Pers. 248. Suppl. 194. 606. Sophocl. Philoct. 1190. Herodot. V. 65. Vid. Æ. P. Lex. Ionic. Demosth. p. 152. C. a Valckenaerio emendatus ad Ammon. p. 28. Schol. Apollon. Rhod. III. 934.

36. **Κατοπτήρ.** *Speculator.* Nescio an alibi usurpetur pro *κατόπτης*, quæ vox occurrit infra 41. Homerid. H. Merc. 372. Herodot. III. 17. 20.

37. **Ματάω.** *Moror.* *Ματᾷ· διατρίβει. χρονίζει.* Hesych. Prometh. 57. *Περαίνεται δή, κοὐ ματᾷ τοὔργον τόδε.*

39. **Φέριστος.** *Optimus.* Hesych. *Φέριστε· βέλτιστε : κράτιστε.* Frequens est apud Homerum. Sophocl. Œd. T. 1149. *ὦ φέριστε δεσποτῶν.* Dixit *φέρτιστον* Pindarus apud Athen. XII. p. 512. D. *φίλιστος* Sophocl. Ajac. 842. de qua forma vid. Valckenaer. Ep. ad Rover. p. 52. Pierson. ad Mœrin p. 135. *τέρπνιστος* Callimach. ap. Etymol. M. p. 19. *ὄλβιστος* idem Lav. Pall. 117. *πρέσβιστος* infra 386. Cf. Brunck. ad Sophocl. Philoct. 984.

42. **Θούριος.** *Acer.* idem quod *θοῦρος* in Prometh. 362. Agam. 112. *θούριος ὄρνις.* Pers. 73. *'Ασίας θούριος ἄρχων.* Eumen. 624. *θουρίοις τόξοις.* Cf. Sophocl. Ajac. 212. Aristoph. Equit. 757.

43. **Ταυροσφαγέω.** *Taurum cædo.* Quod Eurip. Electr. 627. *βουσφαγεῖν* dicit. Sophocl. Trachin. 609. *ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ.*

Ibid. **Μελάνδετος.** *Nigro* (sc. *ferro*) *vinctus.* Hesychius explicat, *τὸ μέλαιναν ἔχον λαβήν.* Schol. A. observat, *τὸ μελάνδετον δὲ καλῶς (ἂν) ἐπὶ ξίφους ῥηθείη, ἐπὶ δὲ σάκους παρέλκει τὸ δέτον.* Schol. Victor. in Iliad. O. 713. *μελάνδετα : μελαίνας λαβὰς ἔχοντα. τὴν δὲ λαβὴν δεσμὸν καλεῖ Σιμωνίδης.* Vox, sæpius de ense posita, haud alibi de clypeo adhibetur.

44. **Θιγγάνω.** *Tango.* Infra 246. Etymol. M. p. 450, 11. *Θιγγάνει καὶ ἐπιθιγγάνει, τὸ ἐφάπτεται καὶ προσεγγίζει. ἐκ τοῦ θίγω γίνεται θιγγάνω, ὡς παρὰ τὸ ἥδω ἁνδάνω, πήθω πανθάνω, μήθω μανθάνω, καὶ τὸ δήκω δαγκάνω.* Docte hæc et vere. *πανθάνω* recentiorum vox est, qua sæpius utitur Euripidis Scholiasta : vid. Barnes. ad Hecub. 1114. *ἐρυγγάνω,* ab *ἐρεύγω* similiter formatum, adhibet Cratinus apud Athen. VIII. p. 344. F. Etymol. p. 771, 35. ubi notantur *τυγχάνω* a *τεύχω, φυγγάνω* a *φεύγω, λαγχάνω* a *λήχω.* *Κιγχάνω* Æschylo restituit Porsonus Choeph. 612. Euripidi Gaisfordius ad Alcest. 492. ubi insignem Eustathii locum protulit. Male Hermannus de Emend. Gr. Gramm. p. 60. scribi jubet *κικχάνω.* Photius, *Κιγχάνειν τὸ ἐπεξιέναι. οὕτως Σόλων.* Cf. Suid. in v. Ceterum de hujusmodi vocibus omnino consulendus Monk. ad Eurip. Hippol. 1442.

Ibid. Locis in nota citatis adde Polemona apud Macrob. Sat. V. 19. *ἐφαπτόμενος τοῦ κρατῆρος, ἐξ ὑποβολῆς δίεισι τὸν ὅρκον.* Quod tamen in re alia factum.

Ibid. **Φόνος.** *Cruor.* Sic infra 48. Prometh. 363. ubi vid. Glossar. Eumen. 184.

45. **Ἐνυώ.** Bellorum Dea, quam *Bellonam* dicebant Latini. Philoxeni Glossæ, Ἐνυώ. *Bellona.* Etymol. M. p. 345, pen. Ἐνυάλιος, πολεμικός. παρὰ τὴν Ἐνυὼ δαίμονα, ἥτις ἐστὶ προστάτις τοῦ πολέμου. Vocem ducit idem ab ἔνω, τὸ φονεύω. Aptior est Hesychii glossa Ἐνυώ: πολεμικὴ θεά. ἡ μάχη. ἐστὶ δὲ πλαστὸν πρόσωπον, ὡς Φόβος, καὶ Ἔρις καὶ Κυδοιμός. Cornut. de Nat. Deor. p. 56. Ἐνυὼ οἱ μὲν τροφόν, οἱ δὲ μητέρα, οἱ δὲ θυγατέρα Ἄρεως παρέδωκαν. Ἐνυὼ δέ ἐστιν ἡ ἐνιοῦσα θυμὸν καὶ ἀλκὴν τοῖς μαχομένοις. Facete, ut solent Etymologi veteres, consentiente Etym. M. p. 347, 53. Schol. in Iliad. E. 333. Ἐνυώ, ἧς οἱ νεώτεροι ποιηταὶ υἱὸν εἶναί φασι τὸν Ἄρεα. Ab ἔνω ducit Schol. Venet. in Iliad. P. 211.

46. **Ὁρκωμοτέω.** *Juro,* seu potius *in jusjurandum adhibeo.* Photius. Ὁρκωμοτεῖν. τὸ ὀμνύναι. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις. Vid. Eumen. 761. Sophocl. Antig. 265. θεοὺς ὁρκωμοτεῖν Τὸ μήτε δρᾶσαι. κ. τ. λ. Eurip. Suppl. 1200. Πάσης ὑπὲρ γῆς Δαναΐδων ὁρκωμοτεῖν. Hujusmodi sacrificia ὁρκωμόσια dicebantur. Hesych. Ὁρκωμόσια· θύματα ἐφ' ὧν οἱ ὅρκοι γίνονται.

Ibid. **Κατασκαφή.** *Suffossio.* Sophocl. Œd. Col. 1318. ὁ πέμπτος δ' εὔχεται κατασκαφῇ Καπανεὺς τὸ Θήβης ἄστυ δῃώσειν τάχα. Eurip. Phœniss. 1170. βοᾷ Πῦρ καὶ δικέλλας, ὡς κατασκάψων πόλιν. Noster Agam. 527. Τροίαν κατασκάψαντα τοῦ δικηφόρου Διὸς μακέλλῃ, τῇ κατείργασται πέδον. Choeph. 46. ἰὼ κατασκαφαὶ δόμων. Vid. Eurip. Hecub. 22. Apud Thucyd. VI. 16. Argivi, κατασκάψαντες τὰς Ὀρνεάς, ἀνεχώρησαν. Alio sensu infra 1010. Quod ad θέντες attinet, confer v. 175.

47. **Λαπάζω,** seu **Λαπάσσω,** *Inanio, Spolio.* Hesych. Λαπάζειν· ἐκκενοῦν. Athen. VIII. p. 362. F. λαφύττειν γὰρ καὶ λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν. ὅθεν καὶ ἐπὶ τοῦ πορθεῖν τὸ ἀλαπάζειν οἱ ποιηταὶ τάττουσι, καὶ τὰ διαρπαζόμενα κατὰ τὴν λάφυξιν λάφυρα. Quem exscribit Eustath. ad Odyss. A. p. 1413, 3. Erotian. Λαπάσσονσαι. μαλάττουσαι, κενοῦσαι. εἰκὸς δὲ ἀπὸ τοῦ λαπάθου εἰρῆσθαι τὴν λέξιν, ὅπερ ἐστι τῆς κοιλίας μαλακτικόν. quicum consentiunt Photius et

Suidas vv. λάπαθον. ἀλαπάξαι. Etymol. M. p. 526, 48. Tzetzes in Hesiod. Op. I. 187. Galenus Exeges. Vocab. Hippocrat. Λαπαχθῆναι. κυρίως μὲν τὸ κενωθῆναι. διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ μαλαχθῆναι. Vid. Foes' Œconom. p. 174. Homerica forma est ἀλαπάζω, α præfixa, ut in ἀβληχρός, ἀσπαίρω, ἀσφαραγῶ, et multis aliis, de quibus Valckenaer. ad Theocrit. Adoniaz. p. 220. Schol. Venet. in Iliad. Θ. 178. Etymol. M. p. 117, 14. Eustath. ad Iliad. A. p. 65, 28. παρὰ γοῦν τῷ Αἰσχύλῳ, εὕρηται τὸ ῥῆμα (ἀλαπάζω) χωρὶς τοῦ ᾱ. Agam. 128. Μοῖρα λαπάξει. Sic recte Elmsleius pro Μοῖρ' ἀλαπάξει. Infra 527. Ἦ μὴν λαπάξειν ἄστυ. 452. Δορί ποτ' ἐκλαπάξαι. Pers. 228. pro κάτοχ' ἀμαυροῦσθαι σκότῳ, lege κάτοχα μαυροῦσθαι. Eumen. 358. ὅμως μαυροῦμεν ὑφ' αἵματος νέου. Cf. Agam. 287. In Pers. 970. forsan legendum τλάμονες σπαίρουσι χέρσῳ, pro ἀσπαίρουσι.

48. **Φυράω.** *Misceo. Inquino.* Antiquior forma φύρω occurrit Prometh. 459. ubi vide Glossarium.

49. **Μνημεῖον.** *Monumentum.* Μνημεῖα. τὰ οἰκάδε πεμπόμενα ὑπὸ τῶν ἐν πολέμῳ τετελευτηκότων τοῖς οἰκείοις. Hesychius, hunc locum respiciens, Schol. A. hæc ait fuisse, περόνας, ἢ τρίχας, ἤ τι τοιοῦτον. ἔθος γὰρ ἦν τοὺς ἐν πολέμῳ (τελευτῶντας) τοῖς οἰκείοις πέμπειν σημεῖα, περόνας, ἢ ταινίας, ἢ βοστρύχους, ἤ τι τοιοῦτον. Forsan supplendum τελευτῶντας. Vulgo σημεῖα, ἢ περόνας. Ad rem Eurip. Iph. Taur. 820. Τί γάρ; κόμας σὰς μητρὶ δοῦσα σῇ φέρειν; Μνημεῖά γ' ἀντὶ σώματος τοὐμοῦ τάφῳ.

50. **Στέφω.** *Suspendo quasi corollam.* Vid. ad v. 264.

51. **Οἶκτος.** *Lamentatio.* Vid. Glossar. in Choeph. 405. Sophocl. Œd. Col. 1636.

52. **Σιδηρόφρων.** *Ferreo animo.* Plura dabit Glossarium in Prometh. 250.

53. **Ἄρην δεδορκότων.** *Martem tuentium.* i. e. *bellicose.* φονικὸν καὶ πολεμικὸν ὁρώντων ut recte Schol. A. Timocles ap. Athen. VI. p. 224. B. οὐδὲ πώποτε Ἀντίθετον εἰπὼν οὐδέν, ἀλλ' Ἄρην βλέπων. Homer. Odyss. 445. πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς. Iliad. X. 95. Hesiod. Scut. 145. Σμερδάλεον δὲ δέδορκε. Aristoph. Ran. 1336. φόνια δερκό-

μενος. Noster Pers. 82. Κυανοῦν δ' ὄμμασι λεύσσων Φονίου δέργμα δράκοντος. Eurip. Med. 190. τοκάδος δέργμα λεαίνας. Ibycus ap. Schol. in Platon. p. 40. ed. Ruhnken. Ursin. p. 215. τακερὰ δερκόμενος. quod Alciphron. I. 28. dixit τακερὸν βλέπειν. et Antipater in Anthol. I. xxix. 1. τακερὸν λεύσσειν. Idem Antipater apud Kuster. in Suid. v. Ἄρης. Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 69. Δερκομένα λοξαῖς, οἷα λέαινα, κόραις. Cum his confer quæ dicam ad v. 494. Valckenaer. ad Act. Apost. IX. 1.

54. Πύστις. *Auditus.* Hesych. Πύστις· ἐρώτησις, πεῦσις, ἀγγελία, ἀκοή. Rarior vox est. Thucyd. I. 5. τὰς πύστεις τῶν καταπλεόντων, *interrogationes.* Philippus Thessalonicensis apud Suid. v. Πύστεις. Πύστιν κατ' ἐσθλὴν ὕδατος παιωνίου Ἦλθέν ποθ' ἑρπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλῳ. *ob famam aquæ medicinalis.* Vid. Aristoph. Plut. 328. et Schol.

Ibid. Ὄκνος. *Metus. Pigritia.* Ὀκνεῖν τὸ φοβεῖσθαι δηλοῖ παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Photius. Ὄκνος autem dicebatur avis quædam, ex ardeolarum genere, ab auguribus observata, testibus Aristot. H. A. IX. 18. Pausan. X. 29. Hesych. in v. ut non absurde conjiciat quis, vel hanc volucrem male ominatam fuisse, ideoque ὄκνον procedente tempore *metum* significasse, vel avem, ob metum quem incutiebat, ὄκνον nomen habuisse. Ceterum vid. Iliad. E. 817. K. 122. N. 224. Timæi Lex. Platon. p. 190.

55. Πάλος. *Sors.* Sensu primario *Quassatio,* galeæ scilicet, in quam sortes, seu tesseras, singulorum nominibus inscriptas, demiserant. Hesych. Πάλος· κλῆρος. ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι πρὸς τὴν αἵρεσιν τοῦ λαγχάνοντος. καὶ τὸ (l. κατὰ τὸ) Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες. (Iliad. Ψ. 861.) Consentit Etymologus p. 661, 3. ἐπειδὴ, ἥνικα ἂν κληθῶσιν (f. βληθῶσιν) οἱ κλῆροι, πάλλονται· οἷον, Πάλλεν δὲ γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης (Iliad. H. 182.) Sophocl. Electr. 709. Στάντες δ' ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβεῖς Κλήροις ἔπηλον. Noster Eumen. 740. Ἐκβάλλεθ' ὡς τάχιστα τευχέων πάλους. Confer ibid. 32. Pers. 780. Agam. 334. Sophocl. Antig. 274. Alcman. ap. Schol. Venet. in Iliad. A. 22. Ὃς θεῶν πάλους ἔπαλε, δαίμονάς τ' ἐδάσσατο. Callimach. Jov. 63. Herodot. III. 80. de

magistratu populari, *πάλῳ μὲν ἀρχὰς ἄρχει.* Id. IV. 153. *ἀδελφεὸν πέμπειν πάλῳ λαχόντα.* Confer infra 119. Stanleius comparat Virgil. Æn. IX. 194.

57. **Πρὸς ταῦτα.** *Hac propter.* De hac formula plura videas in Glossar. ad Prometh. 1065. Cf. Scaliger. in Virgil. Cul. p. 267.

58. **Ταγεύω.** *Ordino.* Sensu rariori. Analogia postulat ut significet *dux sum.* Est enim a *ταγὸς*, ut *δουλεύω* a *δοῦλος.*

60. **Κονίω.** *Festino.* Proprie vero *pulvere illino,* ut in Pers. 168. *Μὴ μέγας πλοῦτος κονίσας οὖδας ἀντρέψῃ ποδὶ Ὄλβον.* Theocrit. I. 30. *Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος* (vel potius *κεκονιμένος.*) ubi vid. Valckenaer. Hesych. *Κονίσαι· ἀνύσαι.* Homer. Iliad. N. 820. Hesiod. Scut. 342. *κονίοντες πεδίοιο.* Vid. Glossar. in Prometh. 998. Apprime huc facit Hygini locus in Astron. III. 2. a Wesselingio citatus, Obs. II. 23. *Ætoli enim cum volunt aliquem decurrere significare, ἀποκονῖσαι dicunt.* Plura dabit Wesselingius l. c.

Ibid. **Ἀργηστής.** *Albus.* Eumen. 181. *ἀργηστην ὄφιν.* idem ac *ἀργέστης*, Noti epitheton. In Eumen. 45. dixit *ἀργής.* Vid. infra ad v. 641.

61. **Χραίνω.** *Inquino.* Sensu primario *leviter attingo.* Confer Ruhnken. ad Timæum p. 276. Porson. ad Eurip. Orest. 909.

62. **Κεδνός.** *Prudens. συνετός, σώφρων, τίμιος.* Etymol. M. p. 498, 51. Posteriore sensu Sophocl. Ajac. 663. priore Noster infra 403. 500. 591. Pers. 142. 172. Pro *ἀγαθός* Agam. 262. 624. 652. Choeph. 152. 699. Vox est Homerica, formata a *κέδω*, veteri forma *τοῦ κήδω*, sicut a *κύδω κυδνός*, a *μέρδω σμερδνός.*

Ibid. **Οἰακοστρόφος.** *Qui clavum vertit.* idem ac *οἰακονόμος* in Prometh. 153. et *οἴακα νωμῶν* supra v. 3.

63. **Καταιγίζω.** *Irruo* vel *everto, more turbinis.* Erotian. p. 33, 7. *Καταιγίζωσι. τρέπωσι.* Hippocratis locus quem respicit est *περὶ γυναικ.* 2. *ἢν ὀδύναι καταιγίζωσιν ἐξαπιναῖοι.* Addit vero Erotianus,

μήποτε δὲ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ ὁρμῆσαι τακτέον τὴν λέξιν, παρὰ τὸν αἰγίοχον. Jovem scil. Vide Etymol. p. 27, 35. Erotian. p. 40. Foesii Œconom. p. 313. Hering. Obs. p. 57. Suidas, Αἰγίζειν. διασπᾷν. ἐκ μεταφορᾶς ... ἀπὸ τῶν καταιγίδων. Αἰσχύλος. Noster Prometh. Soluto, ἵν' εὐλαβοῦ Βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ. Alexidi ap. Athen. VII. p. 338. E. dicitur Phayllus venti instar καταιγίσαι. Vid. Spanhem. ad Callim. H. Dian. 114.

64. **Κῦμα.** *Fluctus.* Vid. infra 80. 107. 1080. Sophocl. Antig. 130. Πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους. Eurip. Iph. Taur. 1437. Παῦσαι διώκων, ῥεῦμά τ' ἐξορμῶν στρατοῦ. Ion. 61. πολέμιος κλυδών. Incert. Rhes. 290. ῥέων στρατός. Tyrtæus ap. Stob. LI. p. 195. Αἶψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας Τρηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης. Lucret. V. 1288. *ære que belli Miscebant fluctus.* quod bene tuetur Wakefieldius, sed diu post P. Victor. V. L. XXXVII. 7. qui confert Theopompi dictum apud Plutarchum, ῥεῦμα καὶ κλυδῶνα πολέμου. Hegemonis Epigramma ex Cod. Vaticano dedit Huschkius Anal. p. 199. optimeque restituit, Σπάρτας χίλιοι ἄνδρες ἔπεσχον ῥεῦμα τὸ Περσῶν, pro αἷμα τὸ Π. Cf. Horat. Carm. II. vii. 15. Valckenaer. in Theocrit. Adoniaz. p. 365.

Ibid. **Χερσαῖος.** *Terrestris.* A χέρσος. ἡ ἔρημος γῆ καὶ τραχεῖα. Hesych. Lex. MS. Bibl. Coislin. p. 454. Χέρσα· τὰ μὴ γεωργούμενα. Αἰσχύλος Προμηθεῖ, *Soluto* scilicet, vel *Ignifero.* Eratosthenes apud Achill. Tat. in Arat. p. 46. Heraclid. Pont. p. 476. Ἀλλὰ τὰ μὲν χερσαῖα καὶ ἄμβατα ἀνθρώποισιν. Opponuntur χέρσος et θάλασσα Pers. 706. χερσαῖος et ναύτης Eurip. Androm. 457. Nequeo non tentare Simonidis Epigramma Brunckii Anal. I. p. 134. μέγα δ' ἔστενεν Ἐννοσίγαιος Πληγεὶς ἀμφοτέρως χερσοκρατεῖ πολέμῳ. Vulgo, ἀμφοτέραις χερσὶ κράτει πολέμου.

66. **Ἡμεροσκόπος.** *Qui die speculatur.* Aristoph. Av. 1174. Λαθὼν κολοιούς, φύλακας ἡμεροσκόπους. Ubi Schol. τοὺς ἐν ἡμέρᾳ φρουροῦντας. Vid. Sophocl. Antig. 253. Herodot. VII. 182. Turneb. Adv. XXVII. 7.

67. **Σαφήνεια.** *Perspicuitas.* Vox rarior, ut et σαφήνης Choeph. 195. Sophocl. Trachin. 894. et σαφηνίζω Prometh. 235. 642.

69. **Πολισσοῦχοι θεοί.** *Dii urbem tuentes.* Πολιοῦχοι θεοί. οἱ τὴν πόλιν σώζοντες. Hesych. Ἔχειν πόλεις dicebantur Dii tutelares. Suppl. 699. Θεοὺς δ', οἳ γᾶν ἔχουσιν, ἀεὶ Τίοιεν ἐγχωρίους. Thucyd. II. 74. θεοὶ, ὅσοι γῆν τὴν Πλαταΐδα ἔχετε. quæ citat Spanhem. ad Callimach. H. Lav. Pall. 53. τὰν Παλλάδα, τὰν πολιοῦχον. Aristoph. Equit. 581. Ὦ πολιοῦχε Παλλάς. Vid. infra 105. 257. 300. 822. Eumen. 882. Herodot. I. 160. Schol. Od. Λ. 270. Inscriptio ap. Gruter. V. p. 68. Gualther. N. 1. ΑСΚΛΗΠΙω ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ СΩΤΗΡСΙΝ ΠΟΛΙΟΥΧΟΙС. Cf. Eumen. 181. 1008.

70. **Μεγασθενής.** *Præpotens.* Occurrit infra 976. Choeph. 267. Eumen. 61. Pindar Fragm. inc. 19. μεγαλοσθενής dixit Corinna in Apollon. Dyscol. Exc. p. 425. Koen. ad Gregor. p. 179.

71. **Πρέμνοθεν.** *A Stirpe.* ἀπὸ βάθους ἐσχάτου. πρυμνὸν γὰρ τὸ ἔσχατον. Schol. in Oppian. Hal. I. 455. quem induxit prava lectio. Errat etiam Hesychius, Πρυμνόν. τὸ ἔσχατον. Timæi Lex. p. 222. Πρέμνον. τὸ τοῦ δένδρου στέλεχος καὶ ἕδρασμα. Apollon. Rhod. II. 481. Μὴ ταμέειν πρέμνον δρυὸς ἥλικος. Cf. Callimach. Dian. 239. Del. 210. 322. Infra 1060. αἵτ' Οἰδιπόδου Γένος ὠλέσατε πρέμνοθεν οὕτως. ubi vide notas. Sophocl. Antig. 714. Τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται. ubi Schol. αὐτόπρεμνα. αὐτόῤῥιζα. consentiente Hesychio in v. ubi vid. Albert. Conf. Aristoph. Lys. 267. Harpocr. v. Ἐξεπρέμνιζον. Eurip. Hippol. 681. Ζεύς σ', ὁ γεννήτωρ ἐμός, Πρόῤῥιζον ἐκτρίψειεν. ubi vid. Monk. Sallust. B. C. 3. *Carthago, æmula imperii Romani,* A STIRPE *interiit.*

Ibid. **Πανώλεθρος.** *Qui funditus perit.* Ad rem Herodotus VI. 37. de pinu excisa, quæ βλαστὸν οὐδένα μετιεῖ, ἀλλὰ πανώλεθρος ἐξαπόλλυται. Vid. infra 930. Pers. 568. Choeph. 932. Sophocl. Ajac. 839. Electr. 1009. Interdum vim habet activam, ut in Philoct. 322. Herodot. VI. 86. πανώλεθρον κακόν.

72. ***Ἐκθαμνίζω.** *Exstirpo.* A θάμνος. πυθμὴν δένδρου. Hesych. quæ vox occurrit Agam. 1317.

72. **Δηάλωτος.** *Ab hoste captus.* Hesych. *δηϊάλωτοι. αἰχμάλωτοι.* Eurip. Androm. 105. *δορὶ καὶ πυρὶ δηϊάλωτον.*

73. **Ἐφέστιος.** Stanleius vertit *ἐφεστίους δόμους, in quibus ἑστίας habetis.* Ego potius vertendum puto *Græcia indigenas.* Hesych. *Ἐφέστιος, αὐτόχθων, ἢ πολίτης, ἢ ἔνοικος.* Homer. Iliad. B. 125. *Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν.* Infra 851. *πόνοι δόμων ἐφέστιοι.* Eumen. 574. 667. *δόμων ἐφέστιος.* Suppl. 361. *δωμάτων ἐφέστιος.* 499. *τόνδ' ἐφέστιον θεόν.* et sæpius apud Tragicos. In Agam. 428. legendum censent, Τὰ *μὲν κατ' οἴκους ἐφεστίους ἄχη,* pro *ἐφ' ἑστίας.*

75. **Σχέθω.** *Contineo.* Vid. Glossar. in Prometh. 16. ed. 2.

76. **Ἀλκή.** *Defensio.* Hesych. *Ἀλκή. δύναμις, ἰσχύς, ἢ ἀλέξησις, ἢ μάχη.* Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. scil. v. 1072. Infra 201. 759. Rariores formæ sunt *ἄλξ, ἄλκαρ.*

Ibid. **Ξυνός.** *Communis,* Schol. A. *ξυνά. κοινωφελῆ (ἡμῖν) καὶ ὑμῖν.* Ita lege ex Schol. B. Tyrtæus apud Stob. LI. p. 193. *Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ.* Herodot. VII. 53. *ξυνὸν γὰρ τοῦτο πᾶσι ἀγαθὸν σπεύδεται.*

78. **Θρέομαι.** *Lamentor. θρεομένη. θρηνοῦσα.* Hesychius, ex Eurip. Med. 50. *αὐτῇ θρεομένη σαυτῇ κακά.* Choeph. 967. *θρεομένοις.* Anacreon ap. Schol. in Hephæst. p. 124. ed. Gaisford. *θρεοκαρδίων ἀνδρῶν.* Hinc *θρῆνος, lamentum funebre:* et *θροέω,* de quo ad Promethea dixi.

80. **Λεώς.** *Populus.* Attice pro *λαός.* Utrumque tamen Tragicis adhibetur. Gregor. de Dialect. p. 17. de Atticis, *τὸ λαὸς καὶ τὸ ναὸς . . . καὶ ἁπλῶς πάντα τὰ διὰ τοῦ αος, οιον Ἀμφιάραος, διὰ τοῦ εως προφέρουσι.* Ubi vide Koenium.

82. **Ἄγγελος.** *Nuncius.* Suppl. 179. *Ὁρῶ κόνιν, ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ.* Leonidas Tarentinus Brunck. Anal. I. p. 231. *Καὶ μαστός, ἀκμῆς ἄγγελος, κυδωνιᾷ.* Sic in Eumen. 245. cruoris odor dicitur *μηνυτὴρ ἄφθεγκτος.*

83. *Ἑλεδέμνας. *Lectum capiens.* Vox corrupta.

Ibid. *Πεδιοπλόκτυπος βοά. *Strepitus ab ungulis campum ferientibus.*

84. Ποτάομαι. *Volo.* Plautus Amphitr. I. i. 169. *Vox mi ad aures advolavit.*

85. *Ἀμάχετος. Nescio an alibi occurrat pro ἄμαχος vel ἀμάχητος.

Ibid. *Ὀρότυπος. *Montem feriens.* Vid. Virgil. Æn. I. 245. ὀροίτυπος apud Nicandrum ponitur pro ὑλοτόμος. Hesych. Ὀροτύπου δίκην. ὅτι οἱ γίγαντες ἀποσπῶντες ἀπὸ τῶν ὀρῶν κορυφὰς καὶ πέτρας ἔβαλλον.

88. Ἀλεύω. *Averto.* Prometh. 583. Εἴδωλον Ἄργου γηγενοῦς ἄλευ', ὦ δᾶ. Lex. MS. Sangerm. Ἀλεύσω. ἀντὶ τοῦ φυλάξω. Σοφοκλῆς. Hinc ἐξαλεύομαι, *a me averto.* i. e. *vito.* Sophocl. Ajac. 656. ὡς ἂν— Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς. ubi ἐξαλύξωμαι ex Hesychio dedit Brunckius, post Wesselingium Obs. II. 6. Vulgatum tamen defendit Archiloci locus ap. Schol. Nicandr. Theriac. fol. 34. ed. Ald. ἀμυδρὰν χοιράδ' ἐξαλευάμενος.

90. Εὐτρεπής. *Bene instructus. Paratus.* ἕτοιμος. Hesych. Unde εὐτρεπίζω, *paro,* Agam. 1656. Vid. Eurip. Hecub. 562. Suppl. 401.

Ibid. Διώκω. *Urgeo.* Subaudi πόδας. Infra 367. Σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν. Eumen. 402. Ἔνθεν διώκουσ' ἦλθον ἄτρυτον πόδα. Eurip. Orest. 1337. Ἴδου, διώκω τὸν ἐμὸν εἰς δόμους πόδα.

91. Ἐπαρκέω. *Opitulor.* proprie vero *Sufficio.* Hesych. Ἐπήρκεσε. ἐβοήθησε. Sophocl. Ajac. 59. Œd. Col. 777. Antig. 612. ἐπάρκεσις *auxilium,* Eurip. Hecub. 748. Semel tantum, quod sciam, hanc vocem reperi in sensu *arcendi.* Homer. Iliad. B. 873. οὐδέ τι

οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Porsonus ad Eurip. Phœniss. 938. citat Electr. 1309. *Οὐκ ἠρκέσατον κῆρας μελάθροις,* et Tragici fragmentum, *σφαγὰς οἰκτρὰς ἀρκέσαι.* cui simillimum habet Lycophron 290. *κῆρας ἀρκέσαι πικράς.*

94. **Εὔεδρος.** *Bonas sedes habens.* Infra 307.

95. **Ἀκμάζει.** *Tempus est.* *ἐπ' ἀκμῆς ἐστί,* vel *ἀκμή ἐστι.* Choeph. 714. *Νῦν γὰρ ἀκμάζει πειθὼ δολίαν Ξυγκαταβῆναι.* Sensu rariori. Communiorem dat Hesychius, *Ἀκμάζει. νεάζει. νεωτερίζει. αὔξει.* ubi legendum videtur ex Harpocratione, *Ἀκμάζεις. νεάζεις. νεωτερίζεις. αὔξει.* Pers. 407. *κοὐκετ' ἦν μέλλειν ἀκμή.* Agam. 1324. *τὸ μὴ μέλλειν δ' ἀκμή.* Sophocl. Ajac. 812. *οὐχ ἕδρας ἀκμή.* Electr. 22. *οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.* 1337. *ὡς τὸ μὲν μέλλειν, κακὸν Ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή.* Cf. Philoct. 12.

Ibid. **Ἔχομαι.** *Teneo.* Cum genitivo. Hesych. *Ἔχεται. ἀντιλαμβάνεται.* Sophocl. Ajac. 1181. *ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχου.* Idem in Creusa ap. Stob. XCI. p. 373. *τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως Ἀπρὶξ ἔχονται.* Æthiopibus, *τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχου.* Sophron in Apollonii Dysc. Excerpt. p. 71. *ὑμέων γὰρ ἀπρὶξ ἔχονται.* Theocrit. Adoniaz. 68. *Πάντες ἅμ' εἰσένθωμες. ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἀμῶν.* ubi vid. Valckenaer. p. 368. Alciphron III. 54. p. 402. *ἐγὼ δὲ ἀπρὶξ εἰχόμην τῶν κερμάτων.* Eurip. Hecub. 398. *Ὁποῖα κισσὸς δρυός, ὅπως τῆσδ' ἕξομαι.* Confer Ruhnken. ad Tim. p. 46. Pierson. ad Mœrin, p. 84. Toup. in Schol. Theocrit. V. 116.

Ibid. **Μέλλω.** *Cunctor.* Prometh. 648. Agam. 1355. Sophocl. Œd. Col. 219. 1337. 1627. Antig. 499. Eurip. Electr. 576.

96. **Ἀγάστονος.** *Vehementer gemens.* Homer. Odyss. M. 97. Homerid. H. in Apoll. 94. *ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη.* Naumachius ap. Stob. LXVIII. p. 279. *Μήτε πόνον τρομέουσαν ἀγάστονον Εἰλειθυίης.* Lege *ἀγαστόνου.*

99. Ἀμφὶ λιτὰν ἕξομεν. *Prece occupabimur.* Ita recte Schutzius. Constructio est, πότ' εἰ μὴ νῦν, ἕξομεν ἀμφὶ λιτὰν πέπλων καὶ στεφέων. i. e. *preces per peplos et corollas oblatos factas.* Vid. Iliad. Z. 270. Hunc locum contulit Berglerus cum Alciphr. I. 21. ἡλίου ἀμφὶ δύσιν ἔχοντος. et Arrian. Hist. Alex. I. p. 23. ὅσοι ἀμφὶ ᾠδὴν ἔχουσι. Adde Xenoph. Cyrop. V. ad fin. ὁ μὲν Κυαξάρης ἀμφὶ δεῖπνον εἶχεν. Cf. Eurip. Phœniss. 1763.

100. Πάταγος. *Strepitus,* quem percussum quid edit; a πατάσσω. Anglice *a clatter.* Homer. Iliad. N. 283. πάταγος ὀδόντων. Π. 769. Φ. 9. Sophocl. Antig. 125. Trachin. 518. τόξων πάταγος. De Ætnæ strepitu Pindar. Pyth. I. 46. De tonitru Aristoph. Nub. 382. πάταγος ἀσπίδων Eurip. Heracl. 832. Aristoph. Acharn. 539. Oppian. Cyn. IV. 131. σακέων πατάγῳ Callimach. Lav. Pall. 44. Diotimus in Antholog. III. xxv. 10. ξιφέων πάταγος Archias ibid. III. xiv. 8. et ap. Suid. in voce. κροτάλων πάταγος Meleager ap. Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 74. Vid. infra 225.

Ibid. Οὐχ ἑνός. i. e. πολλῶν. Eurip. Cyclop. 518. Στεφάνων δ' οὐ μία χροιὰ Περὶ σὸν κρᾶτα τάχ' ἐξομιλήσει. Suppl. 105. οὐχ ἕνα ῥυθμὸν Κακῶν ἐχούσας. Med. 948. Εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἕν, ἀλλὰ μυρία. Callimach. III. 33. καὶ οὐχ ἕνα πύργον ὀπάσσω. Horat. Carm. IV. ix. 32. *Consulque* NON UNIUS *anni.* Catalect. p. 197. *Et quidquid Libyco secatur arvo* NON UNA *positum tenere cella.* Hæc exempla λιτότητος iis adjici possint, quæ dedit Koenius ad Gregor. p. 41. Cf. Soph. Œd. T. 122. Eurip. Androm. 96.

101. Παλαίχθων. *Qui regionem olim possidet.* ἀντὶ τοῦ, ὁ ἐκ παλαιοῦ κληρωσάμενος τήνδε γῆν. τιμᾶται γὰρ παρὰ Θηβαίοις ὁ Ἄρης. διὸ καὶ Ἄρειον τεῖχος, καὶ Ἀρητιὰς κρήνη παρ' αὐτοῖς. Schol. A. Proprium nomen Παλαίχθων occurrit Suppl. 249. 343. vid. Epigr. ap. Æschin. c. Ctesiph. et Anthol. p. 503.

102. Χρυσοπήληξ. *Auream habens cassidem.* Eurip. Phœniss. 953. χρυσεοπήληξ Callimach. Lav. Pall. 43. Schol. Venet. ad Iliad. Π. 106. ὁ πήληξ μὲν εἰς ὃ τὸν λόφον τιθέασι.

109. **Δοχμόλοφος.** *Obliquam habens cristam.* Hesych. Δοχμόλοφοι. οἱ ἐκ τοῦ πλαγίου τοὺς λόφους ἔχοντες. Schol. A. δοχμολόφων δέ, τῶν ἐπινευόντων τοὺς λόφους, ἤτοι τὰ κράνη αὐτά· ἐν γὰρ τῇ κινήσει συμβαίνει πλαγιάζεσθαι τοὺς λόφους· ἢ δοχμολόφων, τῶν κορυθαιόλων· καὶ Ὅμηρος ἔφη. (Il. B. 816.) κορυθαίολος Ἕκτωρ.

110. **Καχλάζω.** *Murmuro ut unda.* Hesychius, Καχλάζει. κιχλίζει. ἀθρόως γελᾷ. τετάρακται. γέγονε δὲ ἀπὸ τῶν κυμάτων. ἐπαίρεται. φλεγμαίνει. Suidas et Photius, Καχλάζει. ταράττεται. φλεγμαίνει. βράττει. Vet. Onomast. Καχλάζω, *Scaturio. Ebullio.* Etymol. M. p. 494, 10. Καχλάζω. οἷον (Apoll. Rh. II. 570.) Κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδος τρηχείας .... Λευκῇ καχλάζοντος ἀνέπνεον. (ἀνέπτυε κύματος ἄχνῃ, ita A. R.) ἄχνη ὁ λεπτὸς ἀφρὸς τοῦ κύματος καχλάζοντος, οἱονεὶ ταρασσομένου πρὸς ταῖς σπιλάσι ταῖς τραχείαις, καὶ ταῖς κοίλαις ἐκβράσεσιν. πεποιημένον (i. e. ὀνοματοπεποιημένον) δὲ τὸ καχλάζω. ὁ γὰρ ἦχος τοῦ κύματος ἐν τοῖς κοιλώμασι τῶν πετρῶν γινόμενος, δοκεῖ μιμεῖσθαι τὸ κάχλα κάχλα. ἢ ἐκ τοῦ χλῶ γίνεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν καχλάζω. σημαίνει καὶ τὸ σφοδρῶς καταγελᾶν In Apollonio male editur καχλάζοντος. Simillimæ vocis in lingua vernacula quivis nostrum facile meminerit. Noster de fluctu utitur infra 758. De poculo Pindarus Ol. VII. 4. φιάλαν—ἀμπέλου ἔνδον καχλάζοισαν δρόσῳ. Eurip. Hippol. 1210. Κἄπειτ' ἀνοιδῆσάν τε καὶ πέριξ ἀφρὸν Πολὺν καχλάζον ποντίῳ φυσήματι, Χωρεῖ πρὸς ἀκτάς. ubi multa protulit Valckenaerius, qui et Etymologi locum corrigit; sed et ante eum Sylburgius. Lycophr. 80. Ζηνὸς καχλάζων νασμός. Theocrit. VI. 11. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει Ἄσυχα καχλάσδοντα ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν. ubi Schol. τὸ καχλάζοντα ἀντὶ τοῦ ἠχοῦνται. ὁ τρόπος ὀνοματοποΐα. ἢ καχλάζειν, τὸ ψοφεῖν τὸ κῦμα φερόμενον ἐπὶ τοὺς κάχληκας. Catullus LXIII. 272. *undas—Quæ tarde primum clementi flamine pulsæ Procedunt, leni et resonant plangore cachinni.* Accius apud Nonium ex emendatione Jos. Scaligeri Conjectan. in Varr. de L. L. p. 86. *Ac ubi curvo litore latrans Unda sub undis labunda sonat, Simul et circum magnisonantibus Excita saxis, sæva sonando Crepitu clangente cachinnat.*

111. **Παντελής.** *Perfectus.* non *Perfector,* uti interpretes.

Hesych. Παντελές. παντελῶς, ὁλοτελῶς. Sed dubito. Sophocl. Antig. 1016. ἐσχάραι παντελεῖς. 1163. παντελῆ μοναρχίαν. Œd. T. 930. παντελὴς δάμαρ. Infra 153. ἰὼ τέλειοι, τέλειαί τε γᾶς Τᾶσδε πυργοφύλακες. Crinagoras ap. Dorvill. in Chariton p. 30. Ἠοῖ ἔπ' εὐκταίῃ τάδε ῥέζομεν ἱρὰ τελείῳ Ζηνί. Agam. 946. Ζεῦ, Ζεῦ, τέλειε. Aram Διὸς Τελείου apud Tegeatas memorat Pausanias VIII. 48, 4.

115. Διάδετοι δέ, κ. τ. λ. Constructio est, χαλινοὶ διάδετοι γενύων i. e. δετοὶ διὰ γενύων.

116. Κινύρομαι. *Lugubriter strideo.* Hesych. Κινύρεσθαι. θρηνεῖν. κλαίειν. Satis absurde Apio ap. Schol. Apoll. Rhod. I. 292. ait, κυρίως δὲ κινύρεσθαί ἐστιν ἐπὶ βοός, καὶ εἴρηται παρὰ τὸ κινεῖν τὴν οὐρὰν ἐν τῷ μυκᾶσθαι. quem exscribit Auctor Etym. M. p. 514, 20. Est autem proprie dictum de avium pullis, qui μίνυροι vel κίνυροι vocantur; et μινύρεσθαι vel κινύρεσθαι dicuntur. Hesych. Μινυρόν. μικρόν. (Agam. 1167. μινυρὰ κακά, *querula*) Κινυρόν. λεπτόν. Theocrit. XIII. 12. Ὀρτάλιχοι μινυροί. Ad hunc locum adnotavit Arnald. Anim. p. 19. κινύρεσθαι notare *querulum* vel *stridulum edere sonum*, et citat Aristoph. Equit. 13. τί κινυρόμεθ' ἄλλως; Callim. in Apoll. 20. Οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ. (Ovid. *mater* PLORAVIT *Achillem.*) Antholog. III. xxiv. 14. καί σε κινυρομέναν, de ave. Adjice Mosch. Id. III. 44. κινύρατο Μέμνονος ὄρνις. Bion. I. 42.

118. Ἀγήνωρ. *Animosus. Fortis.* Schutzius vertit *dux*, sensu prorsus ignoto. Hesych. Ἀγήνωρ. ὑπερήφανος, αὐθάδης, ἀνδρεῖος. Methodius apud Etymol. M. p. 9, 36. ἐκ τοῦ ἄγαν καὶ τοῦ ἀνὴρ γίνεται ἀγάνωρ, καὶ, τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η, ἀγήνωρ, quod credant Lennepius et Everardus Scheidius: idem vero recte docet vocem modo ἐπὶ ἐπαίνου, modo ἐπὶ ψόγου poni. Schol. ad Apollon. Rh. II. 2. ἀγήνωρ. ὑπερήφανος. In Pers. 1027. ἀγανόριος mihi suspectum est. Eustath. ad Iliad. Δ. p. 826, 56. ἦνωρ, ἤνορος, ἄρρητον ὄνομα, ἐξ οὗ Ἀντήνωρ καὶ ῥηξήνωρ, καὶ ἀγήνωρ. ἔκειθεν κτητικὸν—ἠνόρεος—ἠνορέη ἁπλῶς ἡ ἄνδρεια.

Ibid. Πρέπω. *Conspicuus sum.* Choeph. 9. ὁμήγυρις Στείχει γυναικῶν, φάρεσιν μελαγχίμοις Πρέπουσα. Plura dabunt Musgrav. ad Eurip. Suppl. 1059. Brunck. ad Sophocl. Electr. 664.

119. **Δορύσσους.** *Hastam propellens.* Attice pro δορύσσοος. Etymol. M. p. 284, 19. Δορύσσον. ἀνδρεῖον. ἢ δόρατι φοβοῦντα καὶ σοοῦντα καὶ ὁρμῶντα. Hesych. Δορύσσοον· ἀνδρεῖον. δορυόρμαν, ἢ δόρατι φοβοῦντα καὶ σοβοῦντα. (σοοῦντα.) Formatur ut λαόσσοος a σόω, σοῦμαι, de qua voce supra 31. et ap. Hesych. δημόσσοος. Apollon. Lex. Homer. Λαόσσοος, ἡ τοὺς λαοὺς σοοῦσα, ὅ ἐστι σοβοῦσα, καὶ ἐπὶ πόλεμον ὁρμῶσα. ὁ δὲ Ἀπίων, ἡ τοὺς λαοὺς σώζουσα.

Ibid. **Σάγη.** *Armatura.* ἡ ὅλη πανοπλία. ἢ περιβόλαιον σκέπασμα. Hesych. consentiente Polluce VII. 157. Photius; Σάγη. ἡ πανοπλία. οὕτως Μένανδρος. Scholiasta noster, πανοπλίαις. Infr. 387. Pers. 240. φεράσπιδες σάγαι. Choeph. 558. παντελῆ σάγην ἔχων. Eurip. Herc. F. 188. τοξήρη σάγην. Ducitur a σάττω, ut τάγη a τάττω. Herodot. VII. 70. ἐσεσάχατο, *armati erant.* Hinc πανσαγία. Cf. Arnald. L. G. p. 108. Ab eodem fonte σάκος manasse videtur.

Ibid. **Πύλαις ἑβδόμαις.** *Ad septimam portam.* Falsus est Thomas Magister, qui observat, ἕβδομος hic positum pro ἕπτα per enallagen. Vid. Abresch. p. 88. Duces jurabant fortasse Jovis Altissimi templo. Prius vero Argis jurejurando se obtrinxerant, teste Pausania II. p. 154. qui in ista urbe aram memorat Ὑετίου Διός, ἔνθα οἱ συσπεύδοντες Πολυνείκει τὴν ἐς Θήβας κάθοδον ἀποθανεῖσθαι συνώμοσαν, ἢν μὴ τὰς Θήβας γένηταί σφισιν ἑλεῖν.

121. **Κράτος.** *Potestas.* De persona positum, ut in Agam. 108. δίθρονον κράτος. Sic *potestas* apud Latinos.

122. **Ῥυσίπολις.** *Urbem defendens.* Homer. Iliad. Z. 305. Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι, ubi insigne est Scholium Villoison. πλεονασμὸς τοῦ ε· οἱ δὲ παρὰ Καλλιμάχῳ τὸν οὐκ ἀγαθὸν ἐρυσίπτολιν. ἄλλως ἡ ποιοῦσα ἐριπεῖν τὰς πόλεις. ἄμεινον δὲ ῥυσίπολι. quod ope Codicis Leidensis ap. Ernest. Addend. in Callim. fr. 463. ita legendum videtur, παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ· τῶν οὐκ ἀγαθῶν ἐρυσίπτολιν..... ἄμεινον δὲ ῥυσίπτολι.

Ibid. **Ἵππιος.** Hesych. Ἵππειος Ποσειδῶν. φυσικῶς φασί. διὰ τὸ λέγειν τὸν ποιητὴν—αἵθ' ἁλὸς ἵπποι Ἀνδράσι γίγνονται. (Odyss. Δ.

708.) ἢ κατὰ τὸν μῦθον, ὅτι ἵππους ἐγέννησε Ποσειδῶν, Ἀρείονα, φασί, Σίσυφον, Πήγασον. Ita legendum, partim ex Barnesii conjectura, partim ope MSti. Heringa Obs. XXVI. p. 220. actum egit. Confer Pausan. VIII. 25. T. II. p. 426. Fac. VII. 21. p. 313. Etymol. M. pp. 473, 2. 474, 33. Cornut. de N. D. 22. Eurip. Phœniss. 1721. Aristoph. Nub. 83. Equit. 551.

123. **Ποντομέδων.** *Pontum regens,* Alcman ap. Hephæst. p. 81. ed. Gaisford. Ἰνὼ σαλασσομέδοισαν. Sic Pan dicitur ὡρομέδων apud Theocritum. Pindar. ap. Athen. XV. p. 694. D. et Schol. in Pyth. III. 139. Ὦ Πᾶν, Ἀρκαδίας μέδων κλεέννας. In Hesiod. Theogon. 249. inter Nereidas recensetur Πρωτομέδεια. Sed legendum Πρωνομέδεια, *promontoriorum custos.* Sophocles ap. Schol. Aristoph. Ran. 678. Ποσειδᾶν, ὃς Αἰγαίου μέδεις Πρωνός. Sic ἁλιμέδων Aristoph. Thesm. 323. ποντομέδων occurrit in Orphicis XVI. 4. Eurip. Hipp. 741. Pind. Ol. VI. 176. vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 1051.

Ibid. **Ἰχθυβόλος μηχανή.** *Fuscina. Tridens.* Photius et Hesychius ex Pausania, Ἰχθυόκεντρον. τὴν τρίαιναν. Plato Soph. p. 220. C. conjungit ἀγκίστροισι καὶ τριόδουσι. Piscatores ἰχθυβολῆες, vel ἰχθυβόλοι dicuntur a Callimacho H. Del. 15. Oppian. Cyneg. I. 75. IV. 221. Hal. III. 2. Phædimo Brunck. Anal. I. p. 262. Incerti Epigr. apud Huschk. Anal. Crit. p. 228. Ad rem Cornutus 22. de Neptuno, φέρει δὲ τρίαιναν, πότερον ἐπεὶ αὐτῇ χρῶνται πρὸς τὴν τῶν ἰχθύων θήραν, ἢ ὡς ἐπιτηδείου (ὄντος) τούτου τοῦ ὀργάνου πρὸς τὴν κίνησιν τῆς γῆς. quæ, ut solet, exscribit Eudocia Macrembolitissa p. 343. Vid. Porphyr. ap. Schol. Venet. in Iliad. M. 27.

129. **Προμάτωρ.** *Progenitrix.* De compositis e μήτηρ vid. quæ dixi ad Prometh. 90.

130. **Ἀλεύω.** *Averto.* Vid. supra v. 87.

131. ***Θεόκλυτος.** *Diis audiendus.* Unde θεοκλυτέω, *preces* θεοκλύτους *effero,* Pers. 500. Eurip. Med. 210.

132. **Ἀπύω.** *Pronuncio.* Vid. Prometh. 619. et Glossarium.

133. **Λύκει' ἄναξ.** Apollinem designari liquet, quum ex aliis rationibus, tum ex Agam. 1228. *Ὀτοτοτοῖ Λύκει' Ἀπόλλων.* Œd. T. 202. *Λύκει' ἄναξ.* Schol. A. *Λύκειόν φασι τὸν Ἀπόλλωνα, ἢ διὰ τὸ ἐν τῇ Λυκίᾳ τῇ πόλει τιμᾶσθαι αὐτόν, ἢ διὰ τὸ ἀνατίθεσθαι αὐτῷ λύκον ὡς ἱερόν, ἢ διὰ τὸ λύκους ἀνελεῖν. ἤ, ὅ γε κρεῖττόν ἐστι, διὰ τὸ λυκόφως ποεῖν, τῆς νυκτὸς ἀποχωρησάσης.* Sophocles nomen ducere videtur a *λύκος·* Electr. 6. *τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ Ἀγόρα Λύκειος.* ubi vid. Schol. Œd. Tyr. 919. *Λύκει' Ἄπόλλον.* ubi Schol. *Λύκειον γυμνάσιόν ἐστιν Ἀθήνησιν, ἔνθα Ἀπόλλων τιμᾶται. καὶ Καλλίμαχος.* (Fr. CXLI.) *ἐγὼ δ' ἤντησα Λυκείου Καλὸν ἀεὶ λιπόωντα κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος.* Aliud etymon præbet Schol. Aristoph. Av. 368. *Καὶ νόμος ἦν λυκοκτονεῖν. διὸ ὁ μὲν φονεύων λύκου τέκνον τάλαντον ἐλάμβανε, ὁ δὲ τέλειον, δύο. καὶ τὸν Ἀπόλλωνα λύκειον καὶ λυκοκτόνον φασί.* Porphyr. de Abstin. III. p. 287. *Καὶ τοὔνομα τοῦ θρέψαντος ἔφερον. ὅθεν καὶ θεοῖς ἐπωνυμίαι, Διονύσῳ μὲν Εἰραφιώτης, Ἀπόλλωνι δὲ Λύκειος.* Cf. Pausan. I. 19. II. 19. ubi legendum *Λυκείου* ex Sophocl. Electr. 6. Mihi vero compertum est, hanc vocem derivatam esse a *λυκή*, *diluculum*, unde Latinorum *lux*. Macrobius Sat. I. 17. ait "annum vetustissimi Græcorum *λυκάβαντα* appellant, *τὸν ὑπὸ τοῦ λύκου.* i. e. sole, *βαινόμενον καὶ μετρούμενον.*" Et non solum vetustissimi, sed et recentiores. e. g. Bion. VI. 14. et sic Heraclid. Pont. Allegor. Hom. 6. Vid. Clarkium ad Iliad. Γ. 203. Æschylus vero ludit in secundo *λύκειος*, quod Hesychius recte explicat per *φοβερός*, *lupi similis*.

137. **Πυκάζομαι.** *Induo.* *Πυκάζω* plerumque significat *tego*. Scholiast. A. *Εὖ πυκάζον. ἤτοι ἐντεχνῶς καὶ ἐπιστημόνως ἔντεινε τὸ τόξον. τὸ γὰρ πύκα ἀντὶ τοῦ ἐπιστημόνως παραλαμβάνεται.* Hesych. *Πύκα. ἐπιμελῶς.—πύκα δ' ἔτρεφε* (Il. E. 70.) *καί, πύκα ποιητοῖο* (Il. Σ. 607.) Eurip. Heracl. 725. *Κόσμῳ πυκάζου τῷδε.* Alc. 799. *Στεφάνοις πυκασθείς.* Epigr. in Anthol. VII. p. 169. et Suid. v. *Πυκάζει. Λουσάμενοι, Προδίκη, πυκασώμεθα.* Quare in hoc loco non cum interprett. vertendum, *arcum instruas*, sed, vi mediæ vocis servata, *te arcu instruas*. Constructio similis est Homericæ, *ἀναιδείην ἐπιειμένε.*

140. **Ὄτοβος.** *Strepitus.* Vid. ad Prom. 591. Not. et Glossar. infra 188.

141. **Λήκω.** *Sono.* Verbum obsoletum; cujus præteritum λέλακα apud Tragicos occurrit: sed raro. Vid. Prometh. 415. λέλακα autem pro λέληκα, ut ἄραρα pro ἄρηρα. λακεῖν occurrit Agam. 616. Sophocl. Antig. 1094. ἔλακον Sophocl. Trachin. 826. Eurip. Orest. 162. 323. quæ loca confer cum Aristoph. Plut. 39. Τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων; ubi recte Schol. τραγικώτερον—ὁ δὲ νοῦς, τί ἐφθέγξατο. Apud eundem hac voce utitur tragicus Euripides Acharn. 410. Vid. Pac. 381.

Ibid. **Βρίθω.** *Onero.* quo sensu rarius occurrit. Pers. 346. Τάλαντα βρίσας. Hesych. Βρῖσαι. βαρῦναι. Βρίθεται. βαρύνεται καρπῷ. Respicit ad Iliad. Θ. 307. Καρπῷ βριθομένη. vel Apoll. Rhod. III. 1396. Plerumque intransitive ponitur pro *gravis sum,* ut in Iliad. Σ. 561. I. 219. Eurip. Phœniss. 1573. Troad. 216. Theocrit. VII. 146. XV. 119. Pherecrates ap. Hesych. v. 'Επίμεστα.—βριθομένων ἀγαθῶν ἐπὶ τραπέζης, ubi legendum videtur ἐπίμεστα τραπέζης. Aliquid deesse recte suspicatur Alberti. ἐπίμεστα adverbialiter sumendum.

Ibid. **Χνόα.** *Axis extremitas.* Hesych. Χνόαι. αἱ χοινικίδες. αἱ τῶν ἀξόνων σύριγγες. (vid. infra 189.) Atque ita Schol. Sophocl. Electr. 717. Idem in v. Κνοῦς. Χνόην δὲ μέρος τοῦ ἄξονος. ἡ χοινικίς. ubi legendum videtur, partim ex Hesychii sensu, partim ex collatione Schowiana, Κνόην δέ, μέρος τοῦ ἄξονος, περὶ ὃ ἡ χοινικίς. Notæ adjicias Photii Lex. Κνοῦς. τὸ πρὸς τῷ ἄκρῳ ἄξονι τοῦ τρόχου. Auctor Rhesi 118. ἀντύγων χνόας. Parmenides ap. Sext. Empir. Adv. Mathem. p. 157. ed. Colon. Ἄξων δ' ἐν χνοιῇσι—συρίγγος ἀϋτὴν Αἰσθόμενος. Quid sit σύριγξ optime patet ex eodem ibid. p. 158. Ἄξονας ἐν σύριγξιν ἀμοιβαδὸν εἰλίξασαι.

143. ***Δορυτίνακτος.** *Per quem hastæ vibrantur.*

144. **Τί γενήσεται;** Scilicet ἡ πόλις. Infra 284. τί γένωμαι; Eumen. 817. τί ῥέξω; (τί) γένωμαι; Theocrit. xv. 51. 'Αδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; Legendum τί γενώμεθα; Contrarium errorem in Thucydidis loco correxi ad Prometh. 940. ubi vide nott. et Glossarium. Confer Schaeferi Melett. Crit. p. 98. not.

146. **Ἀκροβόλος.** *Veles.* Hesych. Ἀκροβόλοι. ἀκοντισταί. τοξόται. Onomast. Vet. Ἀκροβολίζομαι. *Velitor.* Thucyd. IV. 34. 73. ἠκροβολίσαντο. Herodot. VIII. 64. Optime Etymol. M. p. 53, 44. Ἀκροβολισμὸς δέ ἐστιν, ὅτε πρὶν ἢ συμβάλλωσιν οἱ πολέμιοι, ἀλλήλους βάλλουσι τοῖς βέλεσι καὶ λίθοις. Quare vertas ἀκροβόλων λιθάς, *lapidum imber a velitibus jactus,* quod nemini interpretum suboluit; jungunt enim ἀκροβόλων ἐπαλξέων. Vide Tyrtæi locum mox citandum ad v. 287. ubi γυμνῆτες iidem sunt ac ἀκροβόλοι. De ἐπάλξει vid. supra v. 30.

Ibid. **Λιθάς.** *Lapidum imber.* σῶρος λίθων Schol. A. Odyss. Ψ. 193. Πυκνῇσιν λιθάδεσσι. quod Schol. interpretatur, μικραῖς λίθοις. Etymol. M. p. 818, 26. Ψηφῖδες. αἱ μικραὶ λιθάδες. Est autem λιθὰς imber λίθων, sicut infra 198. νιφὰς est imber nivis; φυλλὰς congeries φύλλων Agam. 974. Voces in ἁς desinentes frequentabant Tragici.

148. **Κόναβος.** *Strepitus.* ἦχος, ψόφος, κρότος. Hesych. Odyss. K. 122. κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει Ἀνδρῶν ὀλλυμένων.

149. ***Πολεμόκραντος.** *A bello confectus.*

151. **Ἕδος.** *Sedes.* Vid. infra 227. Ruhnken. ad Tim. p. 93.

161. **Φιλόπολις.** *Urbis amans.* De hoc epitheto consuli potest Duker. ad Thucyd. VI. 92.

164. **Φιλόθυτος.** *Sacrificia amans.* Aristoph. Vesp. 82. Εἶναι φιλόθυτον αὐτόν, ἢ φιλόξενον. ubi editur φιλοθύτην.

Ibid. **Ὄργια.** *Ritus.* τὰ ἱερά. οἱ δέ, τὰ μυστήρια. Hesych. Schol. Apollon. Rhod. I. 920. Ὄργια. τὰ μυστήρια. παρὰ τὸ εἴργειν τοὺς ἀμυήτους αὐτῶν. ἢ τὰ ἐν ὀργάσι γινόμενα. Eadem fere tradunt Etymologus p. 629, 38. Harpocrat. v. Ὀργιῶνες. (ita enim legendum (ex Photio pro Ὀργεῶνες.) Mihi vero vox ducta videtur ab ὀργή, *vehemens impetus, furor.* ὄργια enim κυρίως τὰ Διονυσιακὰ teste Etymologo. Cf. Sophocl. Trachin. 767. Herodot. V. 61. Δήμητρος ἱρόν τε καὶ ὄργια.

165. ***Μνήστωρ.** *Qui meminit.* Nusquam alibi hanc formam offendi. Hesychius quidem Μνήστωρ. ὁ δοὺς τοῦ γάμου ἀῤῥαβῶνα, sed prave pro Μνηστήρ, uti liquet e literarum serie.

166. **Θρέμμα.** *Animal. Quicquid alitur.* Plerumque in malam partem sumitur. Sophocl. Electr. 624. Ὦ θρέμμ' ἀναιδές. Eurip. Androm. 260. Simpliciter vero pro *propago* Sophocl. Œd. T. 1143. Trachin. 574. 1095. 1101. Philoct. 243. Eurip. Iph. Aul. 598. Electr. 495. Pallada Anal. Brunck. II. p. 419. Τέκνον ἀναιδείης ἀμαθέστατε, θρέμμα μορείης.

Ibid. **Ἀνασχετός.** *Tolerandus.* Noster apud Stob. XLV. p. 174. Κακοὶ γάρ, εὐτυχοῦντες, οὐκ ἀνασχετοί.

168. **Πυργηρέω.** *Obsideo.* Vid. supra v. 22.

169. **Βρέτας.** *Simulacrum.* κυρίως τὸ ἀπὸ ξύλου πεποιημένον ἀνθρώπου ἄγαλμα. Κυρηναῖοι δέ, τὸν ἀναίσθητον. (*statua taciturnior.* Suidas, Ἀνδρίαντα γαργαλίζειν.) Etymol. M. p. 213, 4. Addit Hesychius, ὅπερ φασὶν οἱ νεώτεροι δείκελον. Etymologus et Schol. Apollonii I. 1119. vocem ducunt a βροτός, scite, ut solent. Cf. 95. 197.

Ibid. **Πολισσοῦχος.** Vid. supra v. 69.

170. **Αὔω.** *Ejulo.* Hesych. Αὖε ψιλῶς μέν, ἐφώνει. δασέως δὲ καὶ ἐξέκαιεν, ἀνῆπτε πῦρ. (ex Schol. ad Iliad. Υ. 51.) Schol. Venet. ad Iliad. Λ. 461. αὖε δ' ἑταίρους. ψιλῶς. τέτακται γὰρ ἐπὶ τοῦ φωνεῖν. ὅταν δὲ ἐπὶ τοῦ ξηραίνειν, ἢ ἅπτειν, τότε δασυντέον· ἔστι γὰρ σύνθετον. Apud Diog. Laert. VII. 28. Zeno Stoicus citat ex Nioba dramate, (Æschyli an Sophoclis mihi non liquet) Ἔρχομαι· τί μ' αὔτεῖς. quæ recepit Brunckius. Recte Suidas in voce Αὔεις. Ἔρχομαι, τί μ' αὔεις; quod ex Homeri consuetudine est. Apollon. Rhod. IV. 147. αὖε δ' ἄνασσαν Νυκτιπόλων. De etymologia nugantur, ut solent, Grammatici. Est enim ab αὖ interjectione; unde etiam αὐδή.

Ibid. **Λακάζω.** *Clamito.* Recte Schol. A. Λακάζειν δέ, τὸ ἠχεῖν, γίνεται ἀπὸ τοῦ λήκω ῥήματος. Hesych. Λακάζει. λέληκε, βοᾷ, ἀπὸ τοῦ λακεῖν. Suppl. 867. Ἴυζε, καὶ λάκαζε, καὶ κάλει θεούς. Dignus videtur qui exscribatur Synesii locus Epist. 131. τὸ μὲν τὰς γυναῖκας βοᾷν καὶ στερνοτυπεῖν, καὶ σπαράττειν τὰς κόμας, ἐπιφανέντων ἢ προαγγελθέντων τῶν πολεμίων, ἧττον ἂν δόξειε δεινόν.

170. **Σωφρόνων μισήματα.** *Prudentibus perosæ.* Possit vel ad αὔειν, λακάζειν, vel ad Chorum referri. Posteriorem interpretandi rationem amplectitur Stanleius in curis secundis. Infra 650. Polynices dicitur θεῶν μέγα στύγος. Eum. 73. Furiæ vocantur Μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν Ὀλυμπίων. et infra v. 641. ejusd. fab. στύγη θεῶν. Eurip. Hippol. 406. Γυνή τε πρὸς τοῖσδ' οὖσ' ἐγίγνωσκον καλῶς, Μίσημα πᾶσιν. ubi mirum est hunc locum prætervidisse Valckenaerium, qui citat Soph. Electr. 289. Ὦ δύσθεον μίσημα. Eurip. Med. 1320. Ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι Θεοῖς τε κἀμοί, παντί τ' ἀνθρώπων γένει. Orest. 475. Ὁ μητροφόντης ὅδε . . . στύγημ' ἐμόν. Meleagr. Κύπριδος δὲ μίσημ', Ἀρκὰς Ἀταλάντη, ubi constructio huic loco similis. Fateor tamen mihi etiamnum perplacere eorum sententiam, qui ad αὔειν, λακάζειν, has voces referendas judicant.

171. **Εὐεστώ.** *Prosperitas.* εὐδαιμονία, εὐετηρία. Schol. Εὐεστώ. εὐθηνία, ἀπὸ τοῦ εὖ εἶναι. καὶ εὐδαιμονία, ἀπὸ τοῦ εὖ ἑστάναι τὸν οἶκον, ἢ ἀπὸ τοῦ δαψιλεῖν τὰ πρὸς τὸ ἐσθίειν. Hesych. Harpocrat. Ἀειεστώ, Ἀντίφων τὴν ἀϊδιότητα καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι, ὥσπερ καὶ εὐεστὼ ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. ἡ λέξις παρὰ τῷ Διογενιανῷ. Priora corrupta sunt. Glossæ Herodoteæ, εὐεστή. ἡ εὐημερία, εὐετηρία. ἡ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγή. Διογενιανὸς ἄνευ τοῦ σ γράφει. Omnino comparandus Etymol. p. 390, 22. Εὐεστώ, ἡ εὐετηρία καὶ εὐθηνία. ἐν δὲ τῷ ῥητορικῷ εὗρον σημαίνουσαν τὴν λέξιν εὐσθένειαν, παρὰ τὸ εὖ ἑστάναι. εὐετὴ δέ, εὐθηνία, εὐνομία, εἰρηνὴ (διὰ) τὸ καλῶς διοικεῖσθαι. [διακεῖσθαι Phot. et Suid. v. εὐετηριά.] Respicitur Herodot. I. 85. ἐν τῇ ὧν παρελθούσῃ εὐεστοῖ. Vox occurrit Agam. 902. Βίον τελευτήσαντ' ἐν εὐέστοῖ φίλῃ. et 630. Ἥκοντα πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν. Vocem derivatam esse ab Ἑστη, *Vesta,* satis liquet, vel ex alio composito συνεστώ, *epulæ,* quo utitur Herodotus VI. 128. ἀπεστώ, *exsilium,* ib. IX. 85. Callim. ap. Suid. in voce.

176. **Διαῤῥοθέω.** *Per clamores injicio.* Vid. supra v. 7.

177. **Ὀφέλλω.** *Augeo.* Vid. infra ad v. 235.

181. **Μεταίχμιον.** *In medio positum. Intra duas acies.* Choeph. 61. Τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου. Locum verto, *Vir et femina*

et quicquid inter hæc nomina omitto. i. e. pueri, virgines, &c. Ita Stanleius et Butlerus. Schol. B. *τοῦτό φησιν, οὐχ ὅτι ἐστί τι γένος, ἀνδρῶν μεταξὺ καὶ γυναικῶν, ἀλλ' ἵνα δείξῃ τὸ τῆς προσταγῆς ἀκριβές.* Absurdum est quod de eunuchis somniavit nescio quis; quod genus animalium neque Eteoclis neque Æschyli temporibus Græciæ urbibus toleratum est.

183. Λευστῆρα. κ. τ. λ. *Nequaquam autem fugiet necem lapidatricem, a plebe inflictam.* Hesych. *Λευστῆρα. Φονέα λίθοις ἀναίροντα.* ubi confer omnino Albertii notam. Etymol. M. p. 561, 51. *Λευστῆρα. τὸν λιθοβόλον. Λυκόφρων.* (v. 1187.) A verbo antiquo *λεύω*, quod bene Sopingius ducit a primitivo Dorico *λεῦς* pro *λᾶς*. Pausan. III. 22. p. 428. Fac. *Πυθείου δὲ τρεῖς μάλιστα σταδίους ἀπέχει ἀργός λίθος. Ὀρέστην λέγουσι καθεσθέντα ἐπ' αὐτοῦ παύσασθαι τῆς μανίας. διὰ τοῦτο ὁ λίθος ὠνομάσθη Λεῦς Καππαύτας, κατὰ γλῶσσαν τὴν Δωρίδα.* Hesych. *Λευσθείς, λιθοβοληθείς.* Verbum occurrit Eurip. Iph. Aul. 1350. Electr. 328. Sophocl. Œd. Col. 435. Tragicorum loca ubi lapidationis mentio fit, videas apud Dawes. M. C. p. 308. Cf. Valcken. in Loca quæd. N. F. p. 397.

184. Stanleius citat Iliad. Z. 490. *Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε—πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.*

188. * Ἁρματόκτυπος ὄτοβος. Sic *πεδιοπλόκτυπος βοὰ* v. 83. De *ὄτοβος*, *strepitus*, vide Nott. in Prometh. 591. supra 138.

189. Σύριγξ. *Fistula*, seu *modiolus.* Supra 141. Sophocl. Electr. 721. *Ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα.* ubi accurate Schol. *σύριγξ δέ ἐστι τὸ εἰς ὀπὴν τοῦ τρόχου ἐμβαλλόμενον μέρος τοῦ ἄξονος. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ὀπὴ τοῦ τρόχου οὕτως καλεῖται.* Vid. supra 141. Bene comparavit Arnaldus Callimach. in Lav. Pallad. 14. *Συρίγγων δ' ἀΐω φθόγγον ὑπαξονίων.* et dudum ante eum Stanleius. Suppl. 180. *Σύριγγες οὐ σιγῶσιν ἀξονήλατοι.*

Ibid. * Ἑλίτροχος. *In quo rota revolvitur.* Si quis exempla quærat metaphoræ nauticæ *πηδαλίων*, adeat Valcken. in Hippol. 1221.

192. *Πυριγενέτης. *Igne fabricatus.* Schutzius commode advocat Eurip. Hippol. 1223. στόμια πυριγενῆ.

194. Πρύμνηθεν. Simulacra quædam Deorum in prora fuere, ad quæ gubernator, relicta puppi, veluti chorus ad Deorum templa, confugiebat. Hoc recte monet Stanleius contra Heinsium et Scaligerum; probante Ruhnkenio Opusc. p. 298. ed. Lugd. Bat.

195. Ποντίῳ πρὸς κύματι. Usitatius esset ποντίου πρὸς κύματος. Sed hic verte, *contra fluctum.*

196. Πρόδρομος. *Præcipiti cursu,* proprie *qui præcurrit.* Similiter adhibetur Eurip. Iph. Aul. 424. Ἐγὼ δὲ πρόδρομος, σῆς παρασκευῆς χάριν, Ἥκω. Nostri fragm. ap. Schol. Theoc. II. 36. Aristid. T. I. p. 31. ed. P. Steph. ἀλλ', ὦ δέσποιν', Ἑκάτη, Τῶν βασιλείων πρόδομος μελάθρων. Legendum videtur πρόδρομος.

198. Νιφάς. *Nivis imber.* ἤγουν συχνῶν βελῶν καταφερομένων πρὸς τὴν πόλιν. Schol. A. Anglice, *Iron sleet of arrowy shower.* [Virg. Æn. xii. 283. *it toto turbida cælo Tempestas telorum, et ferreus ingruit imber.*] Hesych. Νιφάς. ἡ τῆς χιόνος κατ' ὀλίγον ἀπόῤῥοια. Apollon. Lex. Homer. Νιφάδεσσι. ὁ μὲν Ἀπίων, ψεκάδες. Ἔστι δὲ κατὰ τὸ ὑγιές, αἱ τῆς χίονος κατ' ὀλίγον ἀπόῤῥοιαι. νιφετὸς autem, teste eodem, erat ὁ χιονισμός. νιφάδος πέτρας conjunguntur Œd. Col. 1000. q. vid.

202. Στέγω. *Sustineo. Non admitto.* Proprie dicitur de nave (vel vase,) quæ aquam per foramina vel rimas neque admittat neque transmittat. Anglice, *to be water-tight;* quod ad hostiles hastas devertit Æschylus. Hesych. Στέγει. κρύπτει, συνέχει. βαστάζει. ὑπομένει. Inf. 220. Δυσμενέων δ' ὄχλον πύργος ἀποστέγοι. 798. Στέγει δὲ πύργος. Proprie Suppl. 133. λινοῤῥαφὴς δόμος ἅλα στέγων. Thucyd. II. 94. νῆες—οὐδὲν στέγουσαι.

204. Nota superstitio, de qua omnia fere trita jam ac pervulgata. Cf. inf. 291. Virgilii Æn. II. 351. cum Eurip. Troasin 23. olim contulit Macrobius Sat. V. 22. Quis nescit historiam de voce, quæ paullo ante Hierosolymæ excidium ex adyto exclamavit, μεθιστάμεθα τῶν ἐντεῦθεν? "Expassæ repente delubri fores," inquit Tacitus, "et audita major humana vox, *Excedere Deos:* simul ingens motus exceden-

tium." Hist. V. 13. Vid. Scaliger. ad Euseb. p. 186. Suid. v. Κλαύδιος. loca in notis e Porsoni schedis enotata. Schol. A. infr. ad. v. 291. εἴρηται δὲ καὶ ἐν Ξοανηφόροις Σοφοκλέους, ὡς οἱ θεοὶ ἀπὸ τῆς Ἰλίου φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ ἑαυτῶν ξόανα, εἰδότες ὅτε ἁλίσκεται.

205. **Αἰών.** *Vita.* Vid. Glossar. ad Prometh. 887.

206. **Πανήγυρις.** *Cœtus. Conventus.* ἑορτή, συνάθροισις. Et. M. p. 650, 37. Agam. 846. Proprie dicitur de publica festi celebratione. Schol. A. εὑρὼν δὲ ὁ Αἰσχύλος παρὰ τῷ Ὁμήρῳ τό, Θεῖον δύσονται ἀγῶνα (Il. H. 298.) τὴν τῶν θεῶν εἰς τὸ αὐτὸ συναγωγήν, πανήγυριν τραγικώτερον εἴρηκεν. Eurip. Heraclid. 240. νεοσσῶν τήνδ' ἔχων πανήγυριν. Herc. F. 1283. Εἰς ποῖον ἱερόν, ἢ πανήγυριν φίλων, Εἶμ'; Alexis ap. Athen. XI. p. 463. D. Ἀποδημίας δὲ τυγχάνειν ἡμᾶς ἀεὶ Τοὺς ζῶντας, ὥσπερ εἰς πανήγυρίν τινα Ἀφιγμένους, &c. ubi corrige ἐπιδημίας, ex Menandri Hypobolimæo ap. Stob. CXXII. p. 497. Cleric. p. 184. Porson. ap. Gaisford. in Eurip. Suppl. p. 207. Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον, Ὃν φημί, τοῦτον, ἢ 'πιδημίαν. Archilochus ap. Hephæst. p. 55. Δήμητρος ἁγνῆς καὶ κόρης τὴν πανήγυριν σέβων. In Agam. 4. dixit noster ἄστρων νυκτέρων ὁμήγυριν. Choeph. 9. γυναικῶν ὁμήγυρις.

207. *** Ἀστυδρομέω.** *Per urbem discurro.* Schol. B. ἀστυδρομουμέναν. ὑπὸ τῶν ἀστῶν περιερχομένην. Unde liquet eum ἀστοδρομουμέναν cum Pauwio legisse. Minus bene. Simile compositum est ἀστυπολέω, *in foro spatior,* de quo vid. Hemsterhus. ad Hesych. in voce. Ἀστυδρομία, festum apud Afros Suidæ memoratur.

210. **Πειθαρχία.** *Obedientia.* Stanleius citat Sophocl. Antig. 675. τῶν δ' ὀρθουμένων Σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία. Pulcre autem dicitur εὐπραξίας μήτηρ. Theognis 384. πενίης Μητέρ' ἀμηχανίην. Alcman ap. Plutarch. p. 318, A. Τύχη—Εὐνομίας καὶ Πειθοῦς ἀδελφή, καὶ Προμηθείας θυγατήρ. Ecphantus Pythagoreus apud Stob. p. 302. ed. Trincav. ἁ γὰρ πολυτέλεια μάτηρ τᾶς ἀκρασίας. Sophocl. Ajac. 173. Ὦ μεγάλα φάτις, ὦ μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς. Eurip. apud Stob. XLIX. p. 187. Grot. Ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ. Pseudo-Ignatius p. 80. ed. Voss. μήτηρ τῆς ἐνδείας ἡ ἀργία. Incertus

ap. Rutil. Lup. p. 90. *Crudelitatis mater est avaritia, et pater furor.* Cf. Agam. 759. Eumen. 531.

211. **Ὧδ' ἔχει λόγος.** *Sic fama est.* ut in Pers. 349. Eurip. Iph. Aul. 72. *ὡς ὁ μῦθος ἀνθρώπων ἔχει.* Male Schutzius, *habes meam sententiam,* quem tamen defendit Agam. 1666. *Ὧδ' ἔχει λόγος γυναικός, εἴ τις ἀξιοῖ μαθεῖν.*

214. **Δύη.** *Ærumna.* Vid. Glossar. in Prometh. 186.

220. **Ἀποστέγω.** Vid. supra 202.

221. **Νέμεσις.** *Invidia.* Homer. Iliad. Ξ. 80. *Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν.* Cf. Iliad. Γ. 156. Pisander apud Stob. XII. p. 79. *Οὐ νέμεσις καὶ ψεῦδος ὑπὲρ ψυχῆς ἀγορεύειν.* Stanleius citat Virgil. Æn. IV. 349.

223. ***Κακόσπλαγχνος.** *Timidus.* Vid. Glossar. in Prometh. 755.

224. **Ἕκηλος.** *Quietus.* Formatur ab antiquo verbo *ἕκω volo,* (unde *ἑκών*) eodem ac recentiorum *εἴκω.* Sic a *σιγάω*, vel *σίγω,* venit *σιγηλός*; ab *αἰσχύνω, αἰσχυντηλός*; ab *ὕψω, ὑψηλός*; a *βεβάω,* (unde *βέβαιος*) *βεβηλός.* Restituenda est hæc vox Euripidi Iph. Aul. 644. pro *εὔκηλον,* cujus diversa est significatio.

225. **Ποταίνιος.** *Subitaneus.* Vid. Glossar. in Prometh. 102. De *πατάγῳ* vid. supra 100.

226. **Ταρβόσυνος.** *Pavidus.* Schol. Venet. in Iliad. N. 29. *τὰ διὰ τοῦ συνος, εἰ παράγοιτο ἐπιθετικῶς ἀρσενικὰ ὑπάρχοντα, μηκέτι ποιεῖν κατὰ τὸ πλεῖον θηλυκοῦ γένους παρασχηματισμόν.* Vere: vid. Pers. 586. Markland. ad Eurip. Iph. Taur. 439. Antiqua est adjectivorum forma. Conf. Eustath. p. 918, 46.

229. **Ἁρπαλίζω.** *Avide recipio.* Hesych. *Ἁρπαλίζομαι. ἀσμένως δέχομαι.* Eumen. 981. *ἀντιφόνους ἄτας Ἁρπαλίσαι πόλεως.* Rarissima est verborum frequentativorum forma, de qua disseruit

Valckenaerius, ad Eurip. Hippol. 230. ubi exstat *δαμαλίζω*. Occurrunt apud Homerum *δνοπαλίζω, ἐντροπαλίζομαι, μετατροπαλίζομαι,* de quibus Etymol. M. p. 345, 37. *τοιαῦτα δέ εἰσι ῥήματα ἀπὸ τῶν εἰς ης, πλεονασμῷ τοῦ ᾱλ· οἷον πύκτης, πυκτίζω, πυκταλίζω, Ἀνακρέων. καὶ Σώφρων φησὶν ἀπὸ τοῦ πυκτεύω, πυκταλεύω.* Ita legendum. Anacreontis locum citat Eustath. in Iliad. Ψ. p. 1322, 53. *ὡς μὴ πρὸς τὸν Ἔρωτα πυκταλίζω.*

231. **Φρύαγμα.** *Fremitus.* *ἡ τῶν ἵππων καὶ ἡμιόνων διὰ τῶν μυκτήρων ἠχή, σὺν ἀγρίῳ φυσήματι ἐκπίπτουσα.* Suidas et Etymol. M. Onomast. Vet. *Φρυάσσω.* *Fremo.* *Φριμάττεσθαι καὶ φρυάττεσθαι διαφέρει. φριμάττεσθαι μὲν γὰρ τὸν τράγον φαμέν· φρυάττεσθαι δὲ τὸν ἵππον φυσῶντα καὶ γαυρούμενον.* Ammonius (seu potius Symeon) de diff. Verb. ubi vid. Valckenaer. p. 226. Koen. ad Gregor. p. 126. Arnaldus citat Callimach. Lav. Pall. 2. *τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομέναν Τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα.* Infra 475. Sophocl. Electr. 717. Lycophr. 245. *Ἵππων φρυαγμόν,* ubi vulgo *φριμαγμόν.* Dionysius ad calcem Eratosthenis p. 51. qui est Mesomedes Brunckii Anal. T. II. p. 292. *κοῦφα φρυάγματα θνατῶν.* Proclus Chrestom. p. 345. *ᾔδετο ὁ Ἰόβακχος—πολλῷ φρυάγματι.* Cf. Spanhem. ad Callimach. p. 605. Valckenaer. Schol. in Act. Apost. IV. 25.

232. **Ἐμφανῶς.** *Clare.* quod male cum *ἀκούουσ'* conjungit Heathius, probante Butlero. Optime Schol. A. *κἂν ἀκούῃς, προσποιοῦ μὴ ἀκούειν,* cui apprime convenit Theophrast. Char. I. p. 4. ed. Schneider. *καὶ ἀκούσας τι, δόξει μὴ προσποιεῖσθαι· καὶ ἰδών, φήσει μὴ ἑωρακέναι.* Eurip. Med. 66. *Ἤκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν.* Menander, *Ἃ μὴ προσήκει, μήτ' ἄκουε, μήθ' ὅρα.* Conf. Valckenaer. ad Eurip. Hipp. 462. Nostrum contulit Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 32. cum Homerid. H. Merc. 92. *Καί τε ἰδών, μὴ ἰδὼν εἶναι, καὶ κωφὸς ἀκούσας.* Plaut. Mil. II. vi. 88. *Næ tu hercle, si te Dii amant, linguam comprimes Posthac: etiam illud, quod scies, nesciveris: Ne videris quod videris.* ubi legendum videtur, *quod scies, ne sciveris.*

235. **Ἀραγμός.** *Pulsatio.* Portarum scilicet. Theocrit. II. 6. *Οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος.* Aristoph. Conc. 977. *Καὶ τὴν θύραν γ' ἤραττες.* Eurip. Iph. T. 1308. *Πύλας ἄραξας.* Callim. H. Apoll. 3.

Ibid. **Ὀφέλλω.** *Augeo.* testibus Hesychio, Etymologo, Aristotele ap. Polluc. IX. 78. Supra 177. Callimach. Fr. CXXVI. *Μητέρα μοι ζώουσαν ὀφέλλετε, matri vitam prorogate.* quod minus intellexit Hemsterhusius. Hinc apud eundem H. Apoll. 94. *ὀφέλσιμος, augendi vim habens,* et *ὄφελμα. αὔξημα. Σοφοκλῆς.* Photius. Mire dixit Hipponax apud Tzetz. in Lycophr. 1165. *ὀφέλλοντα, verrentem,* et *ὄφελμα, scopa.* Vid. Spanhem. ad Callim. H. Del. 225.

237. **Ξυντέλεια.** *Ordo consociatus.* Vox politica. Harpocrat. *Συντελεῖς. οἱ συνδαπανῶντες καὶ συνεισφέροντες. τὸ δὲ πρᾶγμα συντέλεια καλεῖται.* imo, credo, et *τῶν συντελῶν* societas.

238. **Φθόρος.** *Exitium.* Recte vertit Spanhem. ad Callimach. H. Apoll. 113. *Nonne in malam rem abiens hæc tolerabis?* Cum Attici dicerent *ἄπαγε εἰς φθόρον* et similia, Æschylus *παρὰ προσδοκίαν* dixit *ἀνασχήσει σιγῶσ' εἰς φθόρον.* Epicharm. Athenæi. II. p. 63. C. *Κόγχον δὲ τὸν σέσιλον ἄπαγ' εἰς τὸν φθόρον.* Prov. Vatic. I. 30. *Βάλλ' ἐς φθόρον. ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων.* Vid. Bentl. M. Menand. XXIX. Sophocl. Œd. Tyr. 1146. *Οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;* Ibid. 430. *Οὐκ εἰς ὄλεθρον;* Timocreon Rhodius apud Plutarch. Themist. p. 223. *ἔβα πλέων ἐς ὄλεθρον.* Confer Aristoph. Nub. 789. Theogn. 831. Bergler. ad Alciphr. I. 17.

244. ***Παλινστομέω.** *Obgannio.* Vid. Porson. ad Eurip. Orest. 1259. Valckenaer. ad Phœniss. 1346. De *θιγγάνω* supra 44.

246. **Τέλος.** Dubito, utrum vertendum sit *voti finis,* an potius *donum, δαπάνημα,* quo sensu Euripidi adhibetur ap. Eustath. p. 789, 14. Schol. Venet. in Iliad. K. 56. Schol. Leidens. Valckenaer. p. 244. *Μάτην γὰρ οἴκῳ σῷ τόδ' ἐκκαίεις τέλος.* Ita enim lego. Abreschius citat Prometh. 617. (637.) *Οὐκοῦν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί; Π. Λέγ' ἥντιν' αἰτεῖ· πᾶν γὰρ ἂν πύθοιό μου.* et *κοῦφαν δόσιν* e Pindar. Isthm. I. 60.

254. **Ὀλολυγμός.** *Femineus ululatus.* *Ὀλολύξαι, καὶ ὀλολυγῇ χρήσασθαι, ἐπὶ γυναικῶν* Polluc. I. 27. Optime distinguit Xenoph. Anab. IV. p. 324. *ἐπαιάνιζον πάντες οἱ στρατιῶται, καὶ ἀνηλάλαζον· ξυνωλόλυζον δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ἅπασαι.* Synes. Ep. 164. C. *ἀνδρῶν οἰμωγή, γυναικῶν ὀλολυγή.* Hoc verbum apud veteres non nisi in

rebus lætis usurpari, notavit Hemsterhusius ad Lucian. T. 1. p. 7 Plura quærens adeat Spanhem. ad Callimach. H. Del. 258. et ad Julian. Imp. p. 234.

Ibid. Παιανίζω. *Accino.* Vid. infra 632.

255. Νόμισμα. *Ritus. Consuetudo.* Eurip. Iph. Taur. 1471. Aristoph. Nub. 247. Theb. 347.

Ibid. Θυστὰς βοή. *Clamor qui in rebus sacris tollitur.* Casaub. Ita Schol. A. *Θυστάδος· τῆς παρὰ ταῖς θυσίαις γενομένης. ἀφ' ἧς ἐνίοτε καὶ ἡ βάκχη. σημαίνει γὰρ καὶ τοῦτο, καὶ τὴν καθαρὰν ἐσθῆτα, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ.* Hesych. *Θυστάδες. νύμφαι τινές. αἱ ἔνθεοι, καὶ βάκχαι.* Mox, *Θύστας. ὁ ἱερεὺς παρὰ Κρησί.* Sed hoc Dorice pro *θύστης*. Sophocl. Antig. 1119. *θυστάδας λιτάς.*

257. Πολισσοῦχος. Supra 69.

258. Πεδιονόμος. *Qui campos tuetur.* Stanleius citat Virgil. Georg. I. 21. Propert. III. 13. De *ἀγορᾶς ἐπισκόποις* vid. Sophocl. Œd. Tyr. 161. Albert. ad Hesych. v. *Ἀγοραῖος Ἑρμῆς.* Polluc. I. i. 23. *θεοὶ—πολιοῦχοι—ἀγοραῖοι.* Ζεὺς ἀγοραῖος Eumen. 971. In Nicæensium nummo quodam inscribitur ΑΓΟΡΑΙΟΥ ΔΙΟϹ apud Harduin. p. 346. quem vide.

260. Ξυντυγχάνω. plerumque de personis adhibetur: rarissime de re, ut in Sophocl. Ajac. 313. *τὸ συντυχὸν πάθος.* Subaudi igitur *αὐτῶν*, scil. *θεῶν*.

264. Λάφυρα. *Exuviæ.* Onomast. Vet. *τὰ ἐκ τῶν πολεμίων ἔτι ζώντων λαμβανόμενα. τὰ δὲ τεθνεώτων αὐτῶν, σκῦλα.* Hesych. Vide Athenæi locum supra citatum ad v. 47. quocum consentit Etymologus p. 556, 50. De *δουρίληπτος* vide notas.

266. Ποίφυγμα. *Violenter exspiro*, a *ποιφύσσω.* quæ vox formatur, ni fallor, a sono *ποιφ* (anglice *puff*) quem explosæ buccæ edunt. Minus recte Eustathius ducit a *φυσάω.* Schol. Nicandr. Theriac. p. 13. *τὸ δὲ ποιφύσσειν πολλαχῶς λέγεται. καὶ ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἐκφοβεῖν, ὡς Σώφρων ἐν Μίμοις, Παιδικὰ ποιφύξεις· ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ πνεῖν, ὡς Εὐφορίων· Ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος. τὸ δὲ ποιφύσσοντος,*

(Theriac. 180.) ἀντὶ τοῦ φυσῶντος. Verbum exquisitum est; ideoque ab Æschylo, Sophrone, Euphorione, Nicandro, Lycophrone, (180.) talium vocum sectatoribus, usurpatum. Utitur Anyte ap. Suidam in voce, de delphine, περικαλλέα χείλη Ποιφύξω.

269. Ἀντηρέτης. *Adversarius.* Proprie, *qui ex adverso remigat.* Male Schol. A. et Sopingius ad Hesych. in v. ab ἀνταίρω ducunt. Etymol. M. p. 112, 40. ἀντηρέτης. ὁ ἀντικαθήμενος. καὶ ἀντηρετεῖν, τὸ ἐπὶ ζυγοῦ καθεζόμενος ἐρέσσειν. Mox ἑπτατειχεῖς ἐξόδους dicitur pro ἑπτὰ ἐξόδους τειχέων, ut ἑπτάπυργα κλεῖθρα pro ἑπτὰ κλεῖθρα πύργων, Eurip. Phœniss. 1073. Confer autem v. 461.

271. Σπερχνός. *Celer.* ταχύς, σπουδαῖος, ἄγαν ἐγκείμενος πρός τι, ἢ ἐπειγόμενος. Erotian. Dolores acuti σπερχνοὶ Hippocrati dicuntur. vid. Foes. Œconom. in voce. Formatur a σπέρχω, (vid. infra 686.) ut τερπνός a τέρπω, στυγνός a στύγω, λιχνός a λείχω, στρυφνός a στρύφω.

Ibid. *Ταχύῤῥοθος. *Cito promulgatus.* Vide supra v. 7.

272. Φλέγω. *Uro.* active positum; quod non viderunt interpretes. Pers. 364. φλέγων ἀκτῖσιν ἥλιος χθόνα. Simile est in Agam. 482. παραγγέλμασι νέοις πυρωθέντα καρδίαν. Si quis tamen mavult neutre accipere, advocaré possit Bacchylidem Stobæi LV. p. 211. παιδικοί θ' ὕμνοι φλέγονται.

273. Ὑπνώσσω. *Dormio.* Eumen. 119. Ἄγαν ὑπνώσσεις. Recentiores dicebant ὑπνώττω. Ducitur ab ὕπνος, sicut ὀνειρώττω ab ὄνειρος, λιμώττω a λιμός. Dubito de καρδιώττω, de qua voce vid. Suidas et Foesii Œconom. p. 306. τυφλώσσω et ἀμβλυώσσω ab ὄσσος formata esse videntur.

276. Ζωπυρέω. *Ignifico.* Cyrill. MS. Ζωπυρεῖν. ἐξάπτειν. Onomast. Vet. Ζώπυρον. *Fomes.* Etymol. M. p. 413, 5. Ζωπυρεῖν. κυρίως τοὺς ἄνθρακας φυσᾷν. Ὦ τρισκατάρατε, ζώπύρει τοὺς ἄνθρακας. Et ζώπυρα erant φυσητῆρες, ὅθεν οἱ χαλκεῖς τὸ πῦρ φυσῶσι, testibus Photio, Suida, et Lex. MS. Bibl. Coislin. p. 471. seu ζώπυραι, ut Hesychius. Eurip. Electr. 1121. ζωπυρεῖς νείκη νέα.

280. *Δυσευνήτωρ λεχέων. *Infaustus tori socius.* εὐνήτωρ

est *tori socius.* Sic Δύσπαρις est *infaustus Paris;* Δυσελένα, *infausta Helena;* Δύσμαιναι, *infausto furore excitæ.*

281. ***Πάντρομος.** *Omnia tremens.* Scholiasta vero et Tzetz. ad Lycophr. 87. πάντροφον τὴν πελειάδα dictam tradunt, ὅτι πάντα τὰ ὄρνεα ἅπαξ τοῦ ἔτους τίκτει, ἡ δὲ περιστερὰ ἀεί.

284. **Πανδημί.** *Universi.* Eumen. 1037. εὐφαμεῖτε πανδαμί. Dorica forma hic etiam reponenda. Sæpius apud historicos occurrit: e. g. Herodot. IV. 16. Thucyd. I. 73.

285. **Ἀμφίβολος.** *Undique petitus.* Thucyd. IV. 36. καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι, βαλλόμενοί τε ἀμφοτέρωθεν ἤδη . . . ἀμφίβολοι ἤδη ὄντες. quo respicit Hesych. in v. Cf. IV. 32. et ibi Duker. Arrian. apud Suid. in voce.

286. **Ἰάπτω.** *Jacio.* Hesych. Ἰάπτειν. σπαράσσειν. αἰκίζεσθαι. Lege ἀράσσειν. Absurde Etymologus ab ἴπτω ducit, melius vero ab ἴος p. 464, 6. Vid. infra 521. 540. Agam. 512. 1551. Sensu *petendi,* vel *attingendi* Suppl. 96. 543. Sophocl. Ajac. 501. Compositum προϊάπτω occurrit infra 310.

287. **Χερμάς.** *Saxum* quod manum implet. λίθος χειροπλήθης. Hesych. consentientibus Schol. Oppian. Hal. I. 712. Eustath. ad Iliad. Θ. p. 714, 39. Paullo diversum est χεράς. Schol. Apollon. Rhod. I. 1123. Χεράς, ἡ τῶν βραχέων λίθων συλλογή, τῶν καθ' ἕνα χειρὶ ληφθῆναι δυναμένων, οὓς Ὅμηρος χερμάδιά φησι . . . καὶ Σαπφώ, Μὴ κένη χεράδας. Etymologus, hæc compilans p. 808, 35. recte habet μὴ κίνει χεράδας. Schol. Pindar. Pyth. VI. 10. χερὰς δέ, ὁ μετὰ ἰλύος καὶ λίθων συρφετός. Ita etiam Schol. Venet. in Iliad. Φ. 319. Jam vero de re. Eurip. Bacch. 1094. χερμάδας κραταιβόλους Ἔρριπτον. Tyrtæus ap. Stob. L. p. 191. Ὑμεὶς δ', ὦ γυμνῆτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος Πτώσσοντες, μεγάλοις σφάλλετε χερμαδίοις. Melius videtur βάλλετε, uti citat Wassius ad Thucyd. VI. 69. cujus nota omnino adeunda est. Leonidas Tarentin. Brunck. Anal. T. I. p. 232. μὴ σκληροῖς τύπτε με χερμαδίοις. Antipater, de Nuce, Κέκλασμαι, πυκιναῖς χερμάσι βαλλομένη.

Ibid. **Ὀκριόεις.** *Asper.* Vid. Glossar. in Prometh.

294. *Βαχθύχθων. *Fertile solum habens.* Vid. Glossar. in Prometh. 673. Spanhem. in Callimach. H. Cer. 114.

298. Γαιάοχος. *Terram continens.* ὁ ἔχων, ἤγουν βαστάζων τὴν γῆν. Schol. Venet. in Iliad. N. 125. Cornutus γαιήοχος et θεμελιοῦχος inter Neptuni epitheta, quasi idem pollentia recenset. Mire Lexicon Rhetor. MS. in Auctar. Emend. Hesych. I. 790. Γαιήοχος. ἵππιος. ἀπὸ τοῦ τοῖς ὀχήμασι χαίρειν. Suppl. 813. γαιάοχε παγκρατὲς Ζεῦ. Templum Ποσειδῶνος Γαιαόχου in Laconia memorat Pausanias III. 20. Vid. Secundi Sentent. p. 21. ed. Gale.

300. Πολιοῦχος. Vide supra v. 69.

302. *Ἀνδρολέτειρα. *Homines perdens.* Vid. infra 723.

303. Ῥίψοπλος ἄτα. *Calamitas quæ scutum quem abjicere cogit.* "Solent enim milites fugati arma abjicere, quo magis perniciter avolent." Stanleius: qui citat Aristoph. Vesp. 27. Δεινόν γε πού στ' ἄνθρωπος ἀποβαλῶν ὅπλα. Polluc. VI. 36. Ῥίψασπις. ἐπὶ δὲ τούτου ὁ Πλάτων φησίν, Ῥίψασπις μὲν γὰρ οὐκ ἐν πᾶσιν ὀνομάζοιτ' ἂν δικαίως, ἀποβολεὺς δὲ ὅπλων. Locus est Legg. XII. p. 687. Archilochi versus apud Sext. Empir. Hypot. III. 24. Brunck. Anal. I. p. 40. Horat. Carm. II. 7. Anacreon apud Atil. Fortunat. de Metris, Ursin. p. 135. Ἀσπίδα ῥίψ' ἐς ποταμοῦ καλλιρόου προχοάς.

310. Ὠγύγιος. *Perantiquus.* Ab Ogyge, aiunt, pervetusto vel Atticæ, vel Thebarum, vel (ut Schol. Hesiod. Theog. p. 296.) Deorum rege, antiqua omnia et veneranda ὠγύγια dicebantur. Cf. Pers. 71. 967. Eumen. 1034. Sophocl. Philoct. 143. Pindar. Nem. VI. 73. Epigr. in Antholog. III. xxv. 46. Spanhem. ad Callimach. Jov. 14. Burmann. ad Ovid. Met. III. 713.

310. Προϊάπτω. *Præmitto.* Vide supra 286.

312. Ψαφαρός. *Siccus.* ξηρός, αὐχμηρός. Hesych. Philoxeni Gloss. Ψαφαρόν. *putre.* Mythographus ap. Suid. v. Ψαφαρῇ. Ἔστασαν, οὐδὲ κόμας ψαφαρῇ ἐμίαντο κονίῃ. Etymol. M. p. 817, 48. Ψαφαρός. αὐχμηρὸς καὶ κακόχρους παρὰ Νικάνδρῳ. Incerti Rhes. 716. Ψαφαρόχρουν κάρα πολυπινές τ' ἔχων. Homerid. Hymn. Pan. 32.

ψαφαρότριχα μῆλ' ἐνόμευεν. Interdum valet *delicatus:* vid. Toup. in Suid. II. p. 428. nisi in locis ibi prolatis legendum sit ψαθυρῇ et ψαθυροῦ.

317. * Ἱππηδόν. *More equorum.* Suppl. 425. ἀπὸ βρετέων βίᾳ Δίκας ἀγομέναν Ἱππηδὸν ἀμπύκων πολυμίτων. *Ibid.* 906. Ἕλξειν ἔοιχ' ὑμᾶς ἐπισπάσας κόμης. Sic λυκηδὸν *more luporum,* ταυρηδὸν Aristoph. Ran. 804. Plato Phæd. p. 96. Wytt. λεοντηδόν, et κυνηδόν. Sophocles Phryxo in Etymolog. MS. apud Larcher. in Herod. T. III. p. 442. Κυνηδὸν ἐξέπραξαν κνυζούμενοι. Lege, Κυνηδὸν ἐξέκραξαν, ὡς κνυζώμενοι. quo respicit Photius, Κύνβη. πλοίου εἶδος. Σοφοκλῆς. Κυνηδόν. ὡς κυών. Lege, Κύμβη. πλοίου εἶδος.—Κυνηδόν. ὡς κυών Σοφοκλῆς. Vid. Eustath. ad Iliad. N. p. 927, 60. κριηδόν, Aristoph. Lys. 309. Phrynich. App. Soph. p. 46. κρεουργηδόν, *in modum laniorum,* Herodot. III. 13.

320. Ληΐς. *Præda.* κτῆσις ἡ ἐκ τῶν λαφύρων. Hesych. Idem ac λεία. Vett. Gloss. Ληΐδα. *Præda.* Legendum videtur, Ληΐδος. *Prædæ.*

321. * Μιξόθροος. *Mixto clamore.* Eurip. Electr. 754. πᾶν γὰρ μίγνυται μέλος βοῆς.

322. Προταρβέω. *Prætimeo.* Sophocl. Trach. 91. Sic προφοβοῦμαι Suppl. 1043.

323. * Ἀρτίτροπος. Schol. A. εἰ μὲν διὰ τοῦ τ̄ ἀρτιτρόποις, ταῖς νεωστὶ τραπείσαις καὶ ἡβησάσαις. εἰ δὲ διὰ τοῦ δ̄, ἀρτιδρόποις, ταῖς αρτι δρεπομέναις. Hæc et sequentia varie interpretantur Scholiastæ: sensus videtur hic esse. *Flebilis autem res est, virginibus vix dum maturis, ante solemnia crudum virginitatis florem decerpentia, a domibus odiosum iter perficere.*

324. * Ὠμοδρόπος. *Crudum decerpens.* Hesych. Δρόπα. δρεπτά. Σοφοκλῆς Παλαμήδει. Lege Ἄδροπα. ἄδρεπτα.

332. Τάδε καὶ πυρφορεῖ. *In aliam partem ignem fert.* Eurip. Troad. 348. οὐ γὰρ ὀρθὰ πυρφορεῖς Μαινὰς θοάζουσ'.

333. Χραίνω. *Inquino.* Vide supra 61.

337. **Κορκορυγή.** *Strepitus.* Schol. A. *κορκορυγαί. κεκωμῴδηται δὲ ἡ λέξις.* ab Aristophane scilicet in Pace v. 991. *Λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγάς.* quod citat Suidas in voce. Lysistr. 491. *Ἀεί τινα κορκορυγὴν ἐκύκων.* Hinc *διεκορκορύγησεν.* Nub. 386.

338. **Ὁρκάνη πυργῶτις.** *Turris expugnatoria,* ad mœnia admoveri solita. *Ὁρκάνη. τὸ θηρευτικὸν δίκτυον, ὃ καὶ σαργάνη καλεῖται.* Schol. A. *ὁ περιέχων τοῖχος οἴκησιν ἢ χωρίον. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἕρκος, ὅ ἐστι περιβόλου φράγμα.* Photius. Cf. Harpocration. quem post exscribit Photius. Arnaldus citat Eurip. Bacch. 611. *Ὡς εἰς σκοτεινὰς ὁρκανὰς πεσούμενος.* i. e. *carcerem.* Photius etiam explicat *περίφραγμά τι ἀκανθῶδες.* atque ita Etymol. M. p. 632, 25. Eustath. ad Iliad. B. p. 233, 41. Vox *πυργῶτις* an occurrat alibi nescio.

340. **Βληχή.** *Vagitus.* *κυρίως ἐπὶ τῶν προβάτων λέγεται.* Schol. A. Aristoph. Vesp. 570. a Stanleio citatus, de puerulis, *Τὰ δὲ συγκύπτονθ' ἅμα βληχᾶται.* Gloss. Vett. Labbæi, Βληχή. *Balatus.* Odyss. M. 266. *Οἰῶν τε βληχήν.* Aristoph. Plut. 292. Cf. Ammon. p. 144. et Valckenaer. Animadv. p. 231. Polluc. V. 13.

341. **Ἐπιμαστίδιος.** *Lactens.* Polluc. II. ii. 4. *βρέφος—ἔτι ἐν γάλακτι, ἐπιμαστίδιον, ἐπιμάστιον.* Eurip. Iph. Taur. 230. *Κλάω σύγγονον, ὃν ἔλιπον ἐπιμαστίδιον ἔτι βρέφος ἔτι νέον.* Ceterum contulerint tirones Iliad. X. 61. Eurip. Phœniss. 574.

342. ***Ἀρτιβρεφής.** *Recens infans.* Vide notas.

343. **Ἁρπαγή.** *Rapina.* quæ discursus comitatur, ideoque *consanguinea* dicitur. Sophocles apud Stob. IV. p. 27. *ἡ δὲ μωρία Μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ.* quæ Æschylo adsignat Trincavelli margo. Aristoph. Plut. 549. *Οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φάμεν εἶναι ἀδελφήν.* Alcæus Stobæi XCV. p. 387. Ursin. p. 104. *Ἀργαλέον πενία, κακὸν ἄσχετον, Ἃ μέγαν δάμνησι Λαὸν ἀμαχανίᾳ σὺν ἀδελφᾷ.* quicum comparandus Herodot. VIII. 111. ubi Themistocli dicenti, *ὡς ἥκοιεν Ἀθηναῖοι περὶ ἑωϋτοὺς ἔχοντες δύο θεοὺς μεγάλους, Πειθώ τε καὶ Ἀναγκαίην,* respondent Andrii, *θεοὺς δύο ἀχρήστους οὐκ ἐκλείπειν σφέων τὴν νῆσον, ἀλλ' ἀεὶ φιλοχωρέειν, Πενίην τε καὶ Ἀμηχανίην.* Haud abludit Epicharmi dictum Stob. LVIII. p. 221. *Ἁ δ' ἀσυχία, χαρίεσσα γύναι, Καὶ σωφροσύνας πλατίον οἰκεῖ.* Epicharmum scripsisse

suspicor, Ἁ δ' εὐσεβία, χαρίεσσα γύναι, Τᾶς σωφροσύνας πλατίον οἰκεῖ. Critias apud Athen. X. p. 433. A. καὶ τὴν ΕΥΣΕΒΙΗΣ ΓΕΙΤΟΝΑ ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΝ. Tragicus apud Stob. Ecl. Phys. p. 127. Χρεία δ' ἀνάγκης οὐκ ἀπῴκισται πολύ. Cf. Ruhnken. ad Timæum p. 3. infra v. 490.

345. **Ξυμβολέω.** Hesych. Συμβολεῖ. συντυγχάνει. Suspicor tamen hoc verbum militare esse, et significare ξύμβολον διδόναι, Anglice, *To give the watch-word.* Hanc interpretationem confirmant quæ sequuntur, καὶ κενὸς κενὸν καλεῖ.

347. **Ξύννομος.** *Particeps.* Eodem sensu occurrit in Pers. 710. Τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραιὰ ξύννομ', εὐγενὲς γύναι.

348. **Λελιμμένος.** *Avide cupiens.* Lex. Reg. MS. citatum ab Albertio ad Hesych. I. 448. Λελιμμένος. ἐπιθυμῶν. ἀπὸ τοῦ λίπτω, τὸ ἐπιθυμῶ. Vere omnino: et ex eodem fonte λιπαρής, λιπαρέω. Etymol. M. p. 566. ult. Λίπτω σημαίνει τὸ ἐπιθυμῶ· οἷον—λίπτοντα γάλακτος! (Apoll. Rhod. IV. 813.) Occurrit mox v. 376. Homerus dixit λελιημένος et λιλαιόμενος.

351. **Παντοδαπός.** *Omnigenus.* παντοῖος, σύμμικτος. Hesych. Ex antiqua radice δάπος, *terra,* (unde δάπεδον) formata sunt παντοδαπός, ἡμεδαπός, ἀλλοδαπός, τηλεδαπός, ποδαπός, ὁπόδαπος (Herodot. V. 13.) quæ male Eustathius ad Odyss. Γ. p. 1457, 54. ab ἔδαφος ducit.

352. **Κυρέω.** *Sum.* Cave cum Stanleio vertas *occurrens.* χάμαι πεσὼν κυρήσας nihil aliud est, quam χάμαι πεσών, ut infra 397. κυρεῖν μαρμαίρουσαν pro μαρμαίρειν.

354. ***Ἀκριτόφυρτος.** *Nullo discrimine mixtus.* παντόφυρτος Eumen. 551. πάμφυρτος. Oppian. Halieut. I. 779.

355. **Οὐτιδανός.** *Vilis. Nullius pretii.* Οὐτιδανοί, *Nebulones.* Onomast. Vet. De Etymologia hujus vocis Grammatici ad unum nugantur. Formatur autem ab οὔτις, et δάνος, *pretium,* qua voce utitur Lycophron 269. Nota sunt Homeri loca.

356. **Ῥόθιον.** *Fluctus violentus.* Vide Glossar. in Prom. 1084.

358. * Καινοπήμων. *Recenter afflictus.* Sophocli καινοπαθὴς, Trachin. penult. Odyss. Λ. 39. Παρθενικαί τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι.

362. Νύκτερον τέλος. *Finis tenebrosus.* i. e. *mors.* minus recte Lobeckius ad Sophocl. Aj. p. 323. de Veneris mysteriis intelligit.

368. Ἐπίρροθος. Interpretes vertunt *Adjutrix,* ut in Iliad Δ. 390. Ψ. 770. Malim, *Obruens,* velut aqua. Vide supra 7.

366. Πευθώ. *Audiendum quid.* Vid. supra 54. not. Formatur a πεύθω, ut πειθὼ a πείθω.

367. Διώκω. Supra 88. Χνόα. Supra 141.

369. Ἀρτίκολλος. *Accurate adaptatus.* Ἀρτίκολλα, ἡρμοσμένα. Hesych. Choeph. 578. Ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβήσῃ τάδε. Sophocl. Trachin. 769. καὶ προσπτύσσεται Πλευραῖσιν ἀρτίκολλος.

370. Καταρτίζω. *Compono. Quiescere facio.* Herodot. V. 28. νοσήσασα ἐς τὰ μάλιστα στάσει, μέχρι οὗ μιν οἱ Πάριοι κατήρτισαν· τούτους γὰρ καταρτιστῆρας ἐκ πάντων τῶν Ἑλλήνων εἵλοντο οἱ Μιλήσιοι. Proprie est καταρτίζειν *membrum luxatum reconcinnare,* quod ex Galeno notavit Gataker. in M. Antonin. p. 403. ed. Cantab.

376. Μαργάω. *Vesane avidus sum.* Vid. Glossar. in Prometh. 909. Infra 471. Suppl. 755. Μεμαργωμένοι, κυνοθρασεῖς. Noster apud Athen. X. p. 421. F. μαργώσης γνάθου.

377. Κλαγγή. *Clamor.* i. e. *sibilus* serpentis. Vid. infra 382. Viri docti conferunt Virgil. Georg. III. 425. Ovid. Met. II. 175. Stat. Theb. V. 505.

379. Σαίνω. *Blandior.* Ignoscant velim doctiores, si de hac voce fusius agam, quod me ad Persas facturum olim pollicitus sum in Glossar. ad Prometh. 860. ubi pauca quædam attuli. Σαίνειν igitur proprie dicitur canis, qui cauda blanditur, *caudam leniter atterens,* ut ait Horatius. Photius, Σαίνει. κολακεύει. σείει ὡς ἐπὶ τῶν κυνῶν σαινόντων τῇ οὐρᾷ. Eadem habet Lex. Coislin. p. 475. sed *cauda* truncata. Phrynich. App. Soph. p. 48. Κέρκῳ σαίνειν: ἐπὶ τῶν κυνῶν τῶν προσσαινόντων τῇ οὐρᾷ, κακὸν δέ τι διανοουμένων λάθρα δρᾶσαι. Vid. Albert. ad Hesych. in voce. Palæphat. III. p. 9. κυὼν γὰρ τὸν

δεσπότην καὶ μάλιστα φιλεῖ· ἄλλως τε καὶ αἱ θηρευτικαὶ πάντας ἀνθρώπους σαίνουσιν. Unde apud Hesych. *Σαίνουροι*, et *Σαινουρίδες, οἱ τὰς οὐρὰς συνεχῶς κινοῦντες ἵπποι καὶ κύνες.* consentiente Etymologo p. 709, 18. Eustathio pp. 1655, 42. 1792, 1. Vett. Gloss. *Σαίνω. Adulor. Blandior.* Verum *adulor* de *lingua* dicitur. Optime Scholiasta noster infra 710 (701.) *Σαίνοιμεν. κολακεύοιμεν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνῶν τῶν σαινόντων τὰς οὐρὰς αὐτῶν, ὅταν πρὸς εὐωχίαν οἱ δεσπόται κλιθῶσι. τούτους λέγουσι σαινούρους.* In animo habuit Odyss. K. 214. *ἀλλ' ἄρα τοίγε Οὐρῇσιν μακρῇσι περισσαίνοντες ἄνεσταν, Ὡς ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ'.* Oraculum apud Aristoph. Equit. 1030. *Φράζευ, Ἐρεχθείδη, κύνα Κέρβερον, ἀνδραποδιστήν, Ὅς κέρκῳ σαίνων σ', ὁπόταν δειπνῇς, ἐπιτηρῶν*—Odyss. P. 301. *Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω.* Hesiog. Theog. 770. *Σαίνει ὅμως οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισιν.* Nossis Antholog. IV. v. 6. *Σαίνοι κέν σ' ἐσιδοῖσα καὶ οἰκοφύλαξ σκυλάκαινα.* Apollon. Rhod. I. 1144. *Θῆρες—Οὐρῇσιν σαίνοντες ἐπήλυθον.* III. 882. *ἀμφὶ δὲ θῆρες Κνυζηθμῷ σαίνουσιν, ὑποτρομέοντες ἰοῦσαν.* Sophocles apud Athen. VII. p. 277. B. *Χόρος δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπεῤῥόθει, Σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην.* Nisi legendum *Σαίροντες*, ut Virgil. Æn. VIII. 674. *Æquora* VERREBANT *caudis.* et III. 108. *cærula* VERRUNT. ubi vide F. Ursin. Achæus Athenæi ibid. *Πολὺς γὰρ ὅμιλος ποντίου κύλλου σοβῶν, ἐνάλιος θεωρία Χραίνοντος οὐραίοισιν εὐδίαν ἁλός* ubi *χραίνοντες* citat Porsonus ad Orest. 909. Legendum forsan, *Πολὺς δ' ὅμιλος πόντιος . . . Κύκλῳ σέβουσιν, ἐνάλιος θεωρία, Χραίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην. σέβουσιν,* Neptunum scilicet vel Amphitriten vel etiam Protea; vid. Iliad. N. 27. De Neptuno Quint. Calab. V. 93. *τοὶ δ' ἑκάτερθεν ἀολλέες ἀμφὶ ἄνακτα Ἀργόμενοι δελφῖνες ἀπειρέσιον κεχάροντο, Σαίνοντες βασιλῆα.* Philostrat. Icon. I. p. 742. ed. Morell. *καὶ ἡ θάλασσα γαλήνην ἄγει, παραπέμπουσα αὐτὸν αὐτοῖς ἵπποις καὶ αὐτοῖς κήτεσι· καὶ γὰρ ἐκεῖνα ἕπεται, καὶ σαίνει τὸν Ποσειδῶνα,* De Proteo Virgil. Georg. IV. 430. Fortasse tamen sub *κύλλου* latet vox quædam verbo *κυλλαίνω* affinis. Hesych. *Κυλλαίνων κάτω. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ, τὰ ὦτα καταβαλών, ὅπερ οἱ σαίνοντες ποιοῦσιν. ἔσται ἐπ' οὐρὰν ὦτι κυθλάννων. καὶ τό, Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω.* Legendum videtur, partim ex Hemsterhusii, partim ex Schowii conjectura, *Ἔσαινεν οὐράν, ὦτα κυλλαίνων κάτω.* Idem Sophocles apud Eustath. in Odyss. A. p. 1493,

32. Σαίνουσα δάκνεις, καὶ κυὼν λαίθαργος εἶ. qui versus rectius scribitur apud Schol. Aristoph. Ran. 1028. Suid. v. Λαίθαργος. Σαίνεις δάκνουσα, καὶ κυὼν λαίθαργος εἶ. Sed reponendum insuper λήθαργος ex M. Apostol. XI. 97. ipso Suida alio loco. Phrynichus Ecl. p. 132. Λήθαργος. οὕτω Μένανδρος. sed in App. Soph. p. 50. scribitur λάθαργος. Herodian. p. 471. quem compilat Th. Magister p. 576. λήθαργος δὲ κυών, ὁ κρύφα δάκνων. Lex. MS. Coislin. p. 473. male λαίθαργος. Alteram jure præferunt G. Canter. N. L. I. 15. Schottus Adag. p. 107. Per η etiam scribitur in epigr. Meleagri Anal. I. p. 26. alio apud Dion. Chrys. XXXVII. p. 465. B. Polluc. V. 47. Anthol. III. 5. Eudociam Macremb. p. 96. Corrige itidem Aristoph. Equit. 1068. Sophoclis versum optime expressit Shakespearius noster. "*O Buckingham, beware of yonder dog: Look! when he fawns, he bites.* Bene comparavit Brunckius Plauti *clam mordax canis.* Terent. Eunuch. III. i. 21. dixit *mordere clanculum.* Incertus apud Stob. Ecl. p. 119. οὐ δῆκταί γ' ὅπως κύνες οἱ θεοί. Lego, Οὐ λαθροδῆκται γ' εἴσ', ὅπως κύνες, θεοί. Ignatius Epist. p. 21. ed. Voss. εἰσὶ γὰρ κύνες λυσσῶντες, λαθροδῆκται, οὓς δεῖ ὑμᾶς φυλάσσεσθαι. Philoxeni Gloss. Λαθροδήκτης. *Clandestinus.* Antiphanes Antholog. II. X. 4. Ἔρροιτ', εὐφώνων λαθροδάκναι κόριες. Georg. Pisid. de Mundi Opif. 756. Ποιεῖ δὲ τοὺς εἴρωνας ἀθλίους κύνας, Σαίνειν δοκοῦντας, καὶ δάκνειν ἠπειγμένους. Sensus igitur primarius τοῦ σαίνειν ex his exemplis satis percipitur; quo ponitur in Choeph. 418. ubi etiam lupus dicitur ἄσαντος. Agam. 726. de leone, σαίνων γαστρὸς ἀνάγκαις. ibid. 799. Ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότητι. Pindar. Pyth. II. 150. de fraudulento, ὅμως μὰν σαίνων ποτὶ πάντας ἄγαν πάγχυ διαπλέκει. Sophocles Teucro apud Stob. CXXI. p. 613.=503. ἡ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσ' ἐμὲ Ἔσαιν' Ἐρινύς, ἡδοναῖς ἐψευσμένον. Metaphorice vero σαίνειν dicitur quidquid valde arridet. Choeph. 192. σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος. Sophocl. Œd. Col. 319. Antig. 1214. In Theocrit. VI. 11. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει, elegans est Hemsterhusii conjectura, σαίνει. Epigr. Incert. Anal. III. p. 157. ἀπρήκτοις ἐλπίσι φαινόμεθα. Porsonus σαινόμεθα, collato Æschyli Choeph. loco. In hoc loco et infra 701. significat, *blandiendo avertere conari.* Cum his confer Alberti Glossar. Græc. p. 147. Valckenaer. ad Hippol. 862. Interprett. ad Antonin. Liberal. 35. Jacobs. in Athen. p. 1.

380. Ἀΰτέω. *Exclamo* Vid. supra 170. Infra 636.

Ibid. **Λόφος.** *Crista.* Huc respicit Aristoph. Acharn. 965. *κραδαίνων τρεῖς καταςκίους λόφους.* Galeam *τρίλοφον* sæpius memorant veteres. *τρυφαλείη* apud Homer. Iliad. Γ. 372. secundum Grammaticos est *ἡ τρεῖς φάλους ἔχουσα.* Eurip. Orest. 1487. *τρικόρυθος Αἴας.* Eratosthen. Catast. 13. p. 5. *καὶ ἅμα Ἡνίοχον ἔχων παραβάτην, ἀσπιδίον ἔχοντα, καὶ τριλοφίαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.* Alciphr. III. 16. *κράνους δὲ ἐπαινεῖς τριλοφίαν, καὶ ἀσπίδος ἐρᾷς.* ubi Berglerus contulit Strabon. III. p. 231. qui tradit Lusitanos *τριλοφίαν* gessisse. Polyæn. VIII. 59. *τρίλοφον κράνος.* Cf. Virgil. Æn. VII. 785. Adjice Homer. Odyss. T. 177. *Δωριέες τε τριχάϊκες.* ubi Schol. *Ἀπολλώνιος τοὺς πολεμικοὺς λέγει, ἀπὸ τοῦ ἀΐσσοντας καὶ ἐπισείοντας τὰς κόμας ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ ἐν τῷ πολεμεῖν, ἴσον τῷ κορυθάϊκι. εἰσὶ δέ, οἳ τοὺς τριλόφους, οἱ δὲ τοὺς ὀρχηστὰς ἀποδιδόασιν.*

381. **Σείω.** *Quatio.* Cristam quatere terrificum putabatur. Tyrtæus Stobæi L. p. 191. *Δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τιναςσέτω ὄβριμον ἔγχος, Κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.* Alcæus apud Eustath. in Iliad. B. p. 367, 28. *Λόφον σείων Καρικόν.* (Herodot. I. 171. *καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι Κᾶρές εἰσι οἱ καταδέξαντες.*) Idem apud Athen. XIV. p. 627. A. *Λευκοὶ καθύπερθεν ἵππειοι λόφοι νεύουσιν κεφαλαῖσιν ἀνδρῶν τἀγάλματα.* Ælian. apud Suid. v. *Βούλυτος. Καὶ βαίνων μακρά, καὶ αἴρων τὸν τράχηλον, καὶ τὸν λόφον ἐπισείων, οἷον ὁπλίτης γαῦρος.* Hesych. *Τινακτοπήληξ. σεισόλοφος.* Conf. Homer. Il. X. 132. Od. X. 124. Aristoph. Pac. 1172. Theocrit. XXII. 186. Lucret. II. 632. *Terrificas capitum quatientes numine cristas.* Ceterum huc respicere videtur Aristophanes Ran. 1015. ubi se jactat Æschylus, non ad instar Euripidis, personas suas finxisse *Μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μήτε πανούργους· Ἀλλὰ πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τρυφαλείας, Καὶ πήληκας, καὶ κνημῖδας, καὶ θυμοὺς ἑπταβοείους.*

382. **Κλάζω.** *Stridule clamo.* Arcus *κλάζειν* dicitur. Cum accusativo, ut hic, construitur in Agam. 48. *Μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρην.* ibid. 174. *Ζῆνα δέ τις προφρόνως ἐπινίκια κλάζων.* Sophocl. Antig. 112. *ὀξέα κλάζων—ἀετὸς ὡς.* ibid. 1001. de avibus, *κακῷ κλάζοντας οἴστρῳ.* Iliad. II. 429. *αἰγυπιοὶ—μεγάλα κλάζοντε.* Apoll. Rhod. IV. 1229. *λιγέως κλάζουσι νεοσσοί.* Auctor Rhesi 568. *δεσμὰ*

πωλικῶν ἐξ ἀντύγων Κλάζει σιδήρου. Unde facile intelligi potest vis hujus vocis. Eurip. Phœniss. 1160. *Ἔκλαγξε Τυδεύς.* Homerum, cum de Thersita dicit *ὀξέα κεκληγώς*, innuere putat Eustathius scurræ istius vocem *οὐχ ἡρωικὴν* fuisse, *ἀλλὰ ὀξεῖαν, ὁποία ἡ τῶν παιδῶν ἢ τῶν γυναικῶν.* Noster in Agam. 157. *τοιάδε Κάλχας—ἀπέκλαγξε.*

Ibid. **Κώδων.** *Tintinnabulum.* Hæc forsan gerebat Tydeus, equis terricula, quos tintinnabulorum sonitu explorare solebant, possentne strepitus bellicos ferre, ut tradunt Photius et Suidas; unde *κωδωνίζειν.* Eodem modo coturnices explorabant, teste Aristarcho ap. Harpocrat. v. *Διεκωδώνισε.* Nostri locum respexisse videtur Auctor Rhesi 306. *Γόργων δ' ὡς ἐπ' αἰγίδος θεᾶς Χαλκῆ, μετώποις ἱππικοῖσι πρόσδετος, Πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον.* Ibid. 383. *Κλύε δὴ κόμπους κωδωνοκρότους Παρὰ πορπάκων τοὺς κελαδοῦντας. e loris scuti.* *Κώδων* autem significat *metallinum quid sonorum.* Sophocl. Ajac. 17. *Χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.* Ubi Schol. *κώδων καλεῖται τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος.* In Aristoph. Ran. 963. Æschylus ab Euripide ridetur, utpote *Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους.* ubi Schol. *Ἀπολλώνιός φησιν, ὅτι παρήνεγκε χρωμένους κώδωσί τινας. κώδωνας ἐν τοῖς φαλάροις καὶ χαλινοῖς τῶν ἵππων ἔχοντας.* Vide et Av. 842. 1160. de alia *κωδώνων* ratione.

385. **Πάνσεληνος.** *Luna plena.* Gloss. vett. Labbæi. Interdum vero *plenilunium,* ut in Aristoph. Acharn. 84. Photius. *Πανσέληνον λεκτέον, οὐ πληροσέληνον.*

386. **Πρέσβιστος.** potest esse vel *τιμιώτατος*, ut expl. Schol. *Astrorum decus,* ut ait Virgil. Æn. IX. 405. a Stanleio citatus; vel *antiquissimus;* Lunæ enim antiquitas in proverbium abiit. Priorem sensum præfero, qui huic verbo in temporibus heroicis accrevit, cum senex quisque maxime suspiciebatur. Homeri *πρέσβα θεὰ* Etymologus p. 687, 3. explicat *πρεσβυτάτη, ἐντιμοτάτη.* Herodot. V. 63. *τὰ γὰρ τοῦ Θεοῦ πρεσβύτερα ἐποιεῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν. magis reverebantur,* ut apud Latinos, *antiquius habebant.* Sophocles Tereo, ap. Schol. Venet. ad Iliad. O. 705. *Ἥλιε, φιλίπποις Θρηξὶ πρέσβιστον σέλας.* (vulgatur *ἕλιε—Θριξί.* vid. Eurip. Hecub. 428.) Valckenaer. in Adoniaz. Theoc. p. 318. C. confert Sophocl. ap. Hesych. v. *Δαίς.*

Ἦλθεν δὲ Δαὶς θάλεια, πρεσβίστη θεῶν. Erinna ap. Stob. Flor. p. 49. *Σοὶ μόνᾳ πρέσβιστα δέδωκε Μοῖρα Κῦδος.* Ceterum bene observavit Scholiasta, solem apud Pindarum *ἄστρον* audire, sc. Olymp. I. 9.

Ibid. **Νυκτὸς ὀφθαλμός.** *Noctis oculus.* Sic Euripidi Iph. T. 194. sol dicitur *ἱερᾶς ὄμμ' αὐγᾶς ἅλιος.* Soph. Antig. 104. *ὦ χρυσέας ἁμέρας βλέφαρον.* i. e. *sol.* Noster Pers. 428. *Ἕως κελαίνης νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο.* ubi tamen pro *nocte* poni judicat Stanleius. Tragicorum in his rebus grandiloquentiam ridet Aristoph. Nub. 284. *Ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγεῖται Μαρμαρέαισιν ἐν αὐγαῖς,* quod monuit Valckenaer. Animadv. in Ammon. p. 76.

387. **Ἀλύω.** *Insanio.* Idem fere versus initium in Eurip. Sthenobœæ fr. 2. ap. Aristoph. Vesp. 111. *Τοιαῦτ' ἀλύει.* Hippol. 1182. *Τί ταῦτ' ἀλύω;* Vocem adhibent Sophocl. Œd. Tyr. 695. Philoct. 174. 1193. Electr. 135. Eurip. præter loca citata, Orest. 271. Cyclop. 433. Alexis Grotii Exc. p. 573. ap. Athen. VI. p. 237. C. Apoll. Rhod. III. 865. In his omnibus penultima producitur. Apud Homerum vero corripitur. Iliad. E. 352. *Ὣς ἔφαθ', ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο.* Jam de vocis significatu. Pausaniæ Lex. ap. Eustath. in Od. I. p. 1636, 39. *Ἀλύειν, τὸ ἐν ἄλῃ καὶ παρέσει τὴν ψυχὴν ἔχειν.* Gloss. Philoxen. *Ἀλύω, Allucinor.* Erotian. p. 11. Homeri versu citato, pergit, *ἀντὶ τοῦ ἀποροῦσα καὶ ῥιπταζομένη. Βακχεῖος μέντοι ἐν τῷ πρώτῳ τῶν λεξέων φησί, τὸ ἀλύειν, ἀδυνατεῖν, πλανᾶσθαι, ἄχθεσθαι. οὐκ ὀρθῶς—ἀλλ' ὡς εἰκὸς ἐπλάνησεν αὐτὸν Ἡρόφιλος, συνώνυμον θεὶς τὸ ἀλύειν τῷ πλανᾶσθαι.* Galenus vocem explicat, *δυσφορεῖν παντὶ σχήματι.* Hippocrates scilicet, Homerum secutus, antiquiorem sensum adoptabat, nec aliter Scholiasta Venet. ad Iliad. Ω. 12. In Odyss. I. 398. *ἀλύων* penultimam porrigit; ut locus iste vix ab Homero profectus videatur, et si ab antiquo quodam Grammatico prolatus est ap. Eustath. ad Iliad. Z. p. 654, 55. De sensu Hippocrateo *τοῦ ἀλύειν* accurate, ut solet, agit Foesius Œcon. p. 33.

Ibid. **Ὑπέρκοπος.** *Superbus.* Vid. Notas. Antiqua notio verbi *κόπω* vel *κόπτω,* videtur fuisse *gradior*; unde *προκόπτω.* Erit igitur *ὑπέρκοπος, qui nimis longe progreditur.*

Ibid. **Σάγη.** Supra v. 121. Adde Choeph. 558. 673.

389. **Κατασθμαίνω.** *Adanhelo.* *χαλινῶν κατασθμαίνων* per anastropham, pro *ἀσθμαίνων κατὰ χαλινῶν.* Onomast.Vet. *'Ασθμαίνω,* *Anhelo.* Apud Homerum semper de animam exspirantibus ponitur. Apud Hesychium exstat compositum *ἐπασθμαίνω.* A me autem impetrare nequeo, quin exscribam nobilissimum ex Iobi libro locum XXXIX. 25. Interpp. LXX. de equo. *Σάλπιγγος δὴ σημαινούσης, λέγει· Εὖγε· πόῤῥωθεν δὲ ὀσφραίνεται πολέμου σὺν ἅλματι καὶ κραυγῇ.* Virgil. Æn. IV. 135. *ostroque insignis et auro Stat sonipes, ac frena ferox spumantia mordet.* Stanleius confert Virg. Georg. III. 83. Ov. Met. III. 704. Lucan. IV. 750.

392. **Προστατέω.** *Tueor.* Vid. 446. 799. Proprie *præsum.*

Ibid. **Φερέγγυος.** *Idoneus.* Proprie *Fidejussor,* vel *Fide dignus.* *ἀξιόπιστος, ἐγγυητής, βεβαιωτής.* Hesych. Gloss. Herodot. *Φερέγγυος. βεβαιωτής.* Eumen. 87. *Σθένος δὲ ποιεῖν εὖ φερέγγυον τὸ σόν.* Eodem quo noster, sensu vocem usurpat Herodot. VII. 49. *οὔτε γὰρ τῆς θαλάσσης ἔστι λιμὴν—ὅστις—φερέγγυος ἔσται διασῶσαι τὰς νεῦς.* Cf. V. 30. Sophocl. Electr. 942. *Τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ φερέγγυος;* Inf. 445. 466. 798. Vid. Wasse. ad Thucyd. III. 46. de voce *ἐχέγγυος,* et Porsoni Opusc. p. 265.

394. **Ἑλκοποιός.** *Vulnificus.* Schol. A. *Ταῦτα παρ' 'Αλκαίου εἴρηται. οὐ τιτρώσκει τὰ ἐπίσημα ὅπλα, οὐδὲ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δύναμιν ἔχει, εἰ μὴ ἄρα ὁ φέρων αὐτὰ γενναῖος ᾖ.* Hæc citans ex MS. F. Ursinus Lyric. Fragm. p. 108. habet, *εἰ μὴ ἄρα ὁ φεύγων αὐτὰ δύναμιν ἔχῃ καὶ γενναῖος ᾖ.* Idem fabulam vocat *'Επτὰ ἐπὶ Θήβας.* Miror neminem interpretum contulisse Liv. X. 39. *Non enim cristas vulnera facere; et per picta atque aurata scuta transire Romanum pilum.* Tacit. Agric. 22. *Ne terreat vanus adspectus, et auri fulgor atque argenti, quod neque tegit neque vulnerat.*

397. **Μαρμαίρω.** *Splendeo.* Grammatici ducunt a *μαίρω,* nempe Methodius ap. Etym. M. p. 77, 36. Eustath. ad Iliad. Σ. p. 1131, 4. Ut ut hoc sit, ex eodem fonte sunt *μάρμαρον, μαρμαρυγή, ἀμαρυγή,*

cetera ejusdem familiæ. Athenæus VI. p. 229. F. *Σώφρων ἐν Γυναικείοις Μίμοις φησίν, Τῶν δὲ χαλκωμάτων καὶ τῶν ἀργυρωμάτων ἐμάρμαιρε δοκία.* Lege *ἐγάργαιρεν ἁ οἰκία.* Suidas v. *Ψαμμακοσιογάργαρα. Καὶ παρὰ Σώφρονι, Ἁ δὲ οἰκία τῶν ἀργυρωμάτων γάργαιρε.* Alcæus ap. Athen. XIV. p. 627. A. *Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῷ.* unde orta est corruptela. Bacchylides ibid. II. p. 39. F. *χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν οἶκοι.* Incert. ap. Schol. Sophocl. Œd. Col. 1375. *Χαλκῷ δὲ μαρμαίροντες.*

403. **Κεδνός.** *Prudens.* Supra 152.

407. **Ἀργὸς αἰσχρῶν.** Rarior, credo, hæc constructio, sc. *ἀεργὸς ἔργων αἰσχρῶν.* Eurip. Iph. T. 1000. *Στρατὸς γὰρ ἄθροος, ἀργὸς ὢν τῶν οἰκόθεν.*

408. **Σπαρτός.** *Satus.* Nota est fabula de Cadmea satione. Stanleius advocat Schol. Eurip. Phœniss. 498. *Οἱ περιλειφθέντες τῶν σπαρτῶν, ὡς Αἰσχύλος φησίν,* (credo in *Λαΐῳ*) *ἦσαν Χθόνιος, Οὔδαῖος, Πέλωρος, Ὑπερήνωρ, καὶ Ἐχίων, ὃς ἔγημεν Ἀγαυήν, τὴν Κάδμου θυγατέρα, ἐξ ἧς ποιεῖ Πενθέα, οὗ ὁ Κλάσας, οὗ Μενοικεύς, οὗ Κρέων καὶ Ἰοκάστη.* Vid. infra 470.

Ibid. **Φείδομαι.** *Parco.* Anacreon Brunck. Anal. T. I. p. 118. *Ἄρης οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.*

410. **Κύβος.** *Alea.* Eurip. Suppl. 330. *ἄλλα βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν.* sc. *Ἄρεος.* Stanl. confert Rhes. 183. *Ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοισι δαίμονος.* Adjiciatur ejusdem fabulæ v. 447. ab Hemsterhusio correctus, *Ῥίπτεις κυβεύων τὸν πρὸς Ἀργείους Ἄρην.* Conf. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 1235.

413. **Ἀμός.** *Noster.* Schol. Venet. ad Iliad. Z. 413. *τὸ δὲ ἀμὸν ἐν Προσῳδίᾳ φησὶν Ἡρωδιανὸς Δωρικώτερον εἶναι ἀπὸ τοῦ ἀμέτερον. ἐν δὲ Ἐπιμερισμῷ φησίν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐμὸν ἐκτέταται τὸ ε εἰς ᾱ μακρόν.* Priori rationi accedit Apollonius, posteriori Demetrius, teste eodem Schol. Ab *ἀμέτερος* ducit Etymologus. Apollonii autem (Dyscoli) locus, quo alludit Scholiasta, mutilus exstat in Excerpt. Reiz. p. 433. A. Vocem habet Noster infr. 651. Choeph. 426. 435. Eu-

men. 311. 439. Suppl. 105. 318. Nioba ap. Plutarch. de Exil. p. 1070. Θυμὸς δέ ποθ' ἁμὸς οὐρανοῦ κυρῶν ἄνω. ubi δὲ omittendum videtur, et legendum οὑμός, vel, θυμὸς δέ ποτ' ἐμός. Sophocl. Electr. 279. 588. 1496. Eurip. Helen. 538. Electr. 555. Androm. 1171. "ἁμὸς Doricum est pro ἡμέτερος. ἁμὸς Atticum pro ἐμός" Brunck. ad Andromachæ locum.

415. Αἱματηφόρος. *Sanguinem ferens.* Quare non αἱματοφόρους? Audi Apollon. Dyscol. MS. a Bastio in Epist. Crit. excitatum. πλείστη μετάθεσίς ἐστι τοῦ ο̄ εἰς τὸ η̄, κατὰ τὴν Ἰάδα διάλεκτον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος, παρὰ τὴν βάλανον βαλανηφόρος· παρὰ τὸ κάλαθος καλαθοποιός, ἀλλὰ καὶ καλαθηφόρος· παρὰ τὸ ἔλαφος ἐλαφοκτόνος Ἄρτεμις, ἀλλὰ καὶ ἐλαφηβόλος· στεφανοποιός, ἀλλὰ καὶ στεφανηφόρος. Ἴωνες δὲ καὶ τοὺς ὁρκιοτόμους ὁρκιηφόρους φασί, καὶ τοὺς αἱμοπότας, αἱμηπότας. Hoc de Ionica dialecto, de vetere etiam Attica dictum puta. Platoni θεηπολεῖν restituit Ruhnkenius ad Timæi Lex. p. 141. Dicebant etiam θυηπόλος, qua voce utitur Noster Pers. 202. θανατηφόρος Agam. 1178. Choeph. 367. λαμπαδηφόρος Agam. 303. θεσφατηλόγος ibid. 1416. χθονιηφόρος, seu potius χθονήφορος Eumen. 782. ξιφηφόρος Choeph. 582. ἀσπιδηφόρος supra 19. Hanc formam adoptasse videntur, ad vitandum quatuor brevium syllabarum concursum. Eustath. ad Iliad. Γ. p. 422, 30. μογοστόκος Εἰλειθυία. ἦν δ' ἂν οὕτω θεοστόκος ἐν μέτρῳ δακτυλικῷ, εἰ μή, τραπέντος τοῦ ο̄ εἰς τὸ η̄, θεητόκος ἐγράφη, καθ' ὁμοιότητα τοῦ στεφανηφόρος, βοτρυηφόρος. Ceterum constructio loci hæc est, τρέμω δ' ὑπὲρ φίλων, αἱματηφόρους μόρους ὀλομένων ἰδέσθαι. i. e. *ne videam.*

421. Οὐ κατ' ἄνθρωπον. *Non hominis instar. Ultra hominem,* ut ait Ammianus Marcell. a Stanleio citatus. ὑπὲρ ἄνθρωπον ἐφρόνησα, Xenoph. Cyrop. VIII. p. 500. Sophocl. Ajac. 760. ὅστις ἀνθρώπου φύσιν Βλαστῶν, ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. Antig. 768. Δράτω· φρονείτω μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών. Noster Agam. 928. Λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεόν, σέβειν ἐμέ. Similiter fere posuit κατὰ Chionides ap. Polluc. X. 35. emendatus a Bentleio in Epist. ad Hemsterh. p. 93. Πολλοὺς ἐγῷδα, κοὐ κατὰ σέ, νεανίας. Tyrtæus ap. Stob. LI. p. 195. Grot. οἵ τε κατ' αὐτόν, *pares ejus.* Idem fere distichum infersit quidam in Theogn. 931.

422. **Κραίνω.** *Ratum facio.* Infra 545. 802. Prometh. 219.

425. **Ἔρις.** *Contentio.* Scholiasta explicat per *ὀργήν*. Sensus, "*ne ipsum quidem Jovem, si contendens terram fulgure percutiat, distinere posse.*" *σκήπτειν* vero proprie fulgura dicuntur.

Ibid. **Ἐκποδών.** Vid. Gloss. in Prometh. 352.

427. **Θάλπος.** *Æstus. καῦμα.* Hesych. Vide notas. Sophocl. Trachin. 145. *θάλπος θεοῦ.* i. e. *solis.* Paullo aliter in Antig. 1086. *τοξευμάτων θάλπος.* Eurip. Cycl. 540. *Καὶ πρός γε θάλπος ἡλίου πίνειν καλόν.* Aristoph. Av. 1096. *Θάλπεσι μεσημερινοῖς.* Dioscorides Brunck. Anal. T. I. p. 496. *Ἠελίου βαρὺ θάλπος.* Pindar. Ol. I. 7. *Μηκέθ' ἁλίου σκόπει Ἄλλο θαλπνότερον Ἐν ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον.* Apoll. Rhod. IV. 1542. *Εὖτέ μιν ὀξύτατον θάλπει μένος ἠελίοιο.* Confer Glossar. in Prometh. 904.

429. **Ὁπλίζω.** *Armo.* *διὰ χερῶν ὡπλισμένη.* i. e. *ᾗ αἱ χέρες ὁπλίζονται.* Haud absimile est in Prometheo *ναρθηκοπλήρωτος πηγή,* pro *πηγή, ἧς ἡ νάρθηξ πεπλήρωται.* Ceterum bene confert Stanleius Eurip. Phœniss. 1137. de Tydei signo, *δεξιᾷ δὲ λαμπάδα Τιτὰν Προμηθεὺς ἔφερεν ὥς, πρήσων πόλιν.* Prava tamen distinctione inductus est, ut crederet hunc igniferum ipsum Promethea fuisse. Ante Musgravium legebatur *ἔφερεν, ὡς πρ. π.* quod vitiosum esse bene adverterat Schol. in Aug. Cod. quem minus intellexit Valckenaerius. *διὰ χερὸς* occurrit infra 509.

433. **Καὶ τῷδε κ. τ. λ.** Nolim cum interpretibus vertere, "*et huic lucro,* sed potius, *Et huic,* (Capaneo sc.) *commodum commomodo nascitur.* i. e. *quod ad hunc attinet.* Nempe ut Tydeo, supra memorato, nox, quæ in clypeo signum est, augurium erit nobis faustum, ita et huic quoque signum *τοῦ πυρφόρου* nobis lucro erit, quia indicat *αὐτῷ ξὺν δίκῃ τὸν πυρφόρον Ἥξειν κεραυνόν.* Hæc meliora puto, quam quæ protulerunt interpretes. Sed nec ita locus mihi satis expeditus videtur. Haud absimile est Sophocl. Ajac. 866. *πόνος πόνῳ πόνον φέρει.*

437. **Ἀτίζω.** *Dehonesto.* Suppl. 727. *Θεοὺς ἀτίζων τις βροτῶν*

δώσει δίκην. Sophocl. Œd. Col. 153. Πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδὲν ἄνθρωπον χρεών. Eurip. Suppl. 19. νόμιμ' ἀτίζοντες θεῶν. ubi vide Markland. Hesych. Ἀτίσεις. ἀτιμάσεις. Αἰσχύλος Κερκύωνι.

Ibid. **Ἀπογυμνάζω.** *Exerceo.* linguam scilicet, ut athleta manus. γυμνασίαν dicebant rhetores linguæ exercitationem. Phrynich. App. Soph. p. 61. Προαναγυμνάζειν στόμα, ἢ φωνήν, ὃ ποιοῦσιν οἱ φωνασκοῦντες, καὶ τῇ φωνῇ ἀγωνιζόμενοι, ὃ οἱ πολλοὶ ἀναφώνησιν λέγουσιν.

439. **Γεγωνός.** *Audibilis.* Gloss. Vet. ἐξακουστόν, μεγαλόφωνον, Hesych. Lex. MS. ap. Bibl. Coislin. p. 470. Γεγωνόν· ἐξακουστὸν βοῆσαι. Lege γεγωνεῖν. Plura dabit Gloss. in Prometh. 201.

Ibid. **Κυμαίνω.** *Undo. Tumeo.* ritu fluctus. λόγον ὑποκυμαίνοντα Philostrato reddi vult Toupius in Suid. I. p. 132.

443. **Στόμαργος.** *Blatero. Locutuleius.* Στόμαργος. *Rabula.* Gloss. Vett. φλυαρὸς Suidas, citans Soph. Electr. 607. Adde Eurip. Med. 525. Dicebant etiam, testibus Hesychio et Etymol. γλώσσαργος.

444. **Αἴθων.** *Ardens.* et metaphorice, *Animosus.* Hom. Il. O. 690. αἰετὸς αἴθων, ubi tamen poni videtur pro *fulvus*, ut in Pindar. Ol. XI. 21. Incertus auctor, Nostri studiosissimus, Rhes. 122. Αἴθων γὰρ ἀνήρ, καὶ πεπύργωται χερί. Sophocl. Ajac. 1088. Αἴθων ὑβριστής. Callim. H. Cer. 68. λιμὸν Αἴθωνα. quæ voces occurrunt etiam in Epigr. ap. Æschin. c. Ctesiph. 62. Eustath. ad Il. Δ. p. 862, 7. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς φέρεται καὶ ταῦτα, αἴθων βοῦς, καὶ σίδηρος αἴθων, καὶ ἄνθρωπος δέ ποτε, καὶ λέων.

Ibid. **Λῆμα.** *Indoles.* Proprie vero *animi propositum*, sive *voluntas*, ab antiquo verbo λάω, λῶ, *volo*. Herodian. p. 470. Λῆμα, δι' ἑνὸς μ̄, τὴν παράστασιν τῆς ψυχῆς, ἀπὸ τοῦ λῶ τὸ θέλω, λήσω. Ammon. de diff. V. Λῆμα. τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς. Agam. 122. λήμασι δίσσους Ἀτρείδας. Frequenter apud tragicos de violentia ponitur, ut infra 703. ubi vid. not. Plerumque vero significat *bellicam virtutem*. Pers. 55. τοξουλκῷ λήματι πιστούς. Simonid. Anal. Brunck. T. I. p. 34. Εὐτόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενος. Auctor Rhesi 245. Ἄγαμαι λήματος. Aristoph. Equit. 757. Λῆμα θούριον φορεῖν. Pindar.

Nem. I. 87. III. 146. Herodot. VII. 99. *ὑπὸ λήματός τε καὶ ἀνδρηΐης ἐστρατεύετο.* IX. 62. *λήματι καὶ ῥώμῃ οὐκ ἕσσονες ἔσαν οἱ Πέρσαι.* Hesych. *Εὐληματεῖ. λήματος καὶ ἀνδρείας εὖ ἔχει.* Cf. nott. et Valckenaer. Animadv. ad Ammon. p. 142.

445. **Φερέγγυος.** Vide supra 396. **Φρούρημα.** *Custodia.* Res pro persona: vid. nott. in v. 599.

Ibid. **Προστατήριος.** *Tutelaris.* Onomast. Vet. Photii Lex. *Προστατήριος Ἀπόλλων· ἐπεὶ πρὸ τῶν θυρῶν αὐτὸν ἱδρύοντο. Σοφοκλῆς.* sc. in Electr. 637. ubi Schol. *ὅτι πρὸ τῶν θυρῶν ἵδρυται.* ita etiam Hesych. Non credo. Agam. 978. *Δεῖμα προστατήριον καρδίας.*

449. **Κεραυνοῦ βέλος.** quod in Prometh. 953. vocatur *πύρπνοον βέλος.* Sophocl. Trach. 1089. *ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ, κεραυνοῦ.*

450. **Εἰσθρέω.** *Insilio.* Hom. Iliad. M. 462. *ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ. ἐπενθορόντες* occurrit Pers. 359. *ὑπερθοροῦσα* Agam. 298. *ὑπερθορών* ibid. 828. Unde rescribendum *ὑπερθορεῖς* Suppl. 870. ubi vulgo *ὑπερθορεῖ.* In præsenti dicebant *θορέω,* aoristus secundus erat *ἔθορον.*

451. **Ἑδώλιον.** *Sedile.* *Ἑδώλια. τὰ τῆς νεὼς ζυγά, ἐφ' ὧν οἱ ἐρέσσοντες καθέζονται. μεταφορικῶς (δὲ) καὶ τὰ τῆς οἰκίας ἑδρία.* Gloss. Vett. *Ἑδώλια. Fori.* Harpocrat. p. 55. *Ἑδωλίαι, αἱ ἐν ταῖς ναυσὶ καθέδραι.* male pro *ἑδώλια,* uti liquet ex Etymol. p. 317, 5. Hoc sensu vocem posuit Euripides. Schol. Venet. ad Iliad. O. 729. de v. *θρῆνυν. Τινὲς δέ, τόπον τῆς νέως βάσιν ἔχοντα, ἐφ' οὗ τόν κυβερνήτην τοὺς πόδας τίθησι, ὃ καὶ ἑδώλιόν φασι.* Noster Choeph. 64. *Θιγόντι δ' οὔ τι νυμφικῶν ἑδωλίων Ἄκος.* Sophocl. Ajac. 1277. *ναυτικοῖς ἑδωλίοις.* (Cf. Eurip. Cycl. 237.) Electr. 1393. *Ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδώλια.* Aristophanes ap. Athen. III. p. 112. E. *Ἥκω, Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον Λιπών, ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἑδώλια.* Sophocl. ap. Plutarch. de Discrim. Adul. et Amic. p. 74. corrigente Reiskio, vel Toupio in Suid. II. p. 566. *Ἤδη τὰ Τροίας εἰσορῶν ἑδώλια Δέδοικας.*

452. **Ἐκλαπάζω.** *Expello.* Vid. supra 47. Theocrit. II. 85. *Ἀλλά με τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξεν, inanivit.* Homerica vox. Recte

interpretatur Schol. A. *ἐκ τῶν πωλικῶν τε καὶ παρθενικῶν ἐδωλίων καὶ καθέδρων (πώλοις γὰρ αἱ παρθένοι εἰκάζονται) ἐκπορθῆσαι καὶ ἐξαρπάσαι ἐμέ.* Nota autem anastropham, de qua supra ad v. 389. De *πῶλος* vid. Monk. ad Eurip. Hippol. 547.

Ibid. **Ὑπέρκοπος.** Supra 400.

455. **Κράνος.** *Galea.* Vide supra ad v. 55.

457. **Ἀμπυκτήρ.** *Frontale.* Hesych. Ἀμπυκτήρια, τὰ φάλαρα. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐν Κολώνῳ. sc. v. 1068. ubi legitur Ἀμπυκτήρια φάλαρα, quod et Hesychio restituendum videtur. Est *ἄμπυξ quidquid caput circumdat.*

Ibid. **Ἐμβριμάομαι.** *Fremo.* Hesych. Ἐμβριμώμενος. μετὰ ἀπείλης ἐντελλόμενος. Fragm. ap. Eustath. p. 1157, 35. quod ad Glaucum Potniensem refert Hermannus, Ὅς εἶχε πώλους τέσσαρας ζυγηφόρους, Φιμοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐμβριμωμένας. Aristoph. Equit. 815. Ὥστ' εἴ σὺ βριμήσαιο. ubi Schol. βριμᾶσθαι· τὸ ὀργίζεσθαι καὶ ἀπειλεῖν. Corinna ap. Hephæst. p. 108. ed Gaisf. κατὰ μὲν βριμούμενοι. Cf. Spanhem. ad Callim. Del. 56. Formatum est a *βριμός*, unde *ὄβριμος.* Βριμὼ Hecate dicta est Apoll. Rhod. III. 860. *βρίμῃ* Apoll. Rhod. IV. 1677. ubi Schol. *τῇ ἰσχύϊ. παρὰ τὸ βρὶ πέπτωκε* (lege *γέγονε* ex Etymol. M. p. 214, 11.) *ῥῆμα τὸ βρίθω· οὗ ὁ μέλλων βρίσω· καὶ ῥηματικὸν ὄνομα βρίμη.—τὸ δὲ βρί,* inquit idem ad III. 860. *ἐπιτάσεώς ἐστιν, ὡς τὸ Βριήπυος ὄβριμος Ἄρης.* (Iliad. N. 521. Hinc *βριαρός.* Pausanias in Lexico apud Eustath. ad Od. A. p. 1395, 50. *βριμοῦσθαι, τὸ μετά τινος ἀπειλῆς ἐκφοβεῖν.* Ælius autem Dionysius, *βριμοῦται, ἀντὶ τοῦ ἀπειλεῖ. ἄλλοι δὲ βριμᾶσθαί φασιν ἐν δευτέρᾳ συζυγίᾳ τῶν περισπωμένων. ταῦτα δὲ πάντα ἐκ τοῦ βρὶ ἐπιτατικοῦ παράγονται.* Consentit fere Etymologus p. 213, 44. Verum non a Grammaticorum *βρὶ* intensivo, sed ab antiquo verbo *βρίω* hæc profluxerunt. Vid. infra 795. De substantivis *βρίμη* et *βρίμημα* Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 77.

459. **Φιμός.** *Capistrum.* Φιμόω. *Incapistro.* Vet. Onomast. Φιμός. δεσμός, κημός, ἐπιστόμιον. Hesych. Anthol. I. xxxiii. 38. λασίῳ φιμὰ περὶ στόματι. ubi Schol. Φιμὰ σημαίνει τὸν κημόν, τὸν τοῦ

ἵππου στόματι περιτιθέμενον. Aristoph. Nub. 592. Εἶτα φιμώσητε τούτῳ τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα. ubi vid. Schol. et ad v. 1147. ejusdem fabulæ. Confer omnino Schleusner. Lex. N. T. v. Φιμόω. Mox de συρίζω vide ad v. 117.

460. *Μυκτηρόκομπον πνεῦμα. *Spiritus, qui per nares emissus, sonum jactabundum edit.*

466. Φερέγγυος. Supra 392.

470. Σπαρτός. Vide supra 408.

471. Μαργός. *Vesanus.* Vid. Glossar. in Prometh. 909. Φρύαγμα. *Fremitus.* Supra 231.

473. Τροφεῖα. *Educationis merces.* τὰ ὀφειλόμενα τοῖς τροφεῦσι. Suidas. Vox communis erat θρεπτήρια, Attica τροφεῖα. Fuse de hac voce egit Valckenaerius ad Eurip. Phœniss. 45. Lysias c. Andoc. p. 126. ed. Auger. ἀλλὰ μέτοικοι μὲν καὶ ξένοι, ἕνεκα τῆς μετοικίας, ὠφέλουν τὴν πόλιν εἰσάγοντες. σὺ δὲ τί καὶ ἀγαθὸν ποιήσας, ὦ Ἀνδοκίδη; ποῖα ἁμαρτήματα ἀνακαλεσάμενος; ποῖα τροφεῖα ἀνταποδούς; Aristænet. I. 25. τοιαῦτά μοι παρ' αὐτῆς τὰ τροφεῖα; Cf. Eurip. Or. 109. Isocrat. Archidam. p. 65. ed. Battie. παρακαλέσαντες οὖν ἀλλήλους, ἀποδῶμεν τὰ τροφεῖα τῇ πατρίδι, καὶ μὴ περιΐδωμεν ὑβρισθεῖσαν τὴν Λακεδαίμονα. Infra 544. Μέτοικος, Ἄργει δ' ἐκτίνων καλὰς τροφάς.

475. Λάφυρα. Supra 264.

479. Ὑπέραυχος. *Jactabundus.* Sophocl. Antig. 1351. μεγάλαυχος infra 1057.

481. *Νεμέτωρ. *Ultor.* Nemesis fuit ira Deorum in eos, qui plus sibi quam mortales decebat, seu verbis sive factis arrogabant. Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερεχθαίρει, inquit Sophocles. Exemplis, tanquam in re nota, supersedeo.

Ibid. *Κοταίνω. *Irascor.* Vid. infra 804.

483. Ὄγκα. Minervam Phœnices Ὄγκαν vocabant, teste Scholiasta. Ὄγκαν vicum Thebis vicinum memorant Schol. Pindari a Stan-

leio citatus, et Tzetz. in Lycophr. 1225. Hesych. Ὄγκας Ἀθηνᾶς. τὰς Ὠγυγίας πύλας λέγει. Nempe Æschylus ad portas Ὄγκας Ἀθανᾶς sistit Hippomedonta, qui secundum Euripidem Ὠγύγια εἰς πυλώματα ἔστειχε. Vid. Porson. ad Phœniss. 1150. Brunckius citat Epigramma vetus, Ὄγκας ναὸς ὅδ' ἔστιν Ἀθανᾶς, ὅν ποτε Κάδμος Εἵσατο, βοῦν θ' ἱέρευσεν, ὅτ' ἔκτισεν ἄστυ τὸ Θήβας.

484. **Σχῆμα.** *Corporis habitus.* Hesych. Σχῆμα. πλάσμα, ἱματισμός, διάθεσις. Vid. Kuster. ad Suid. v. Ἀνεβάλλετο. Eurip. Med. 1068. Plato Criton. 15. p. 212. ed. Fischer. καὶ τὸ σχῆμα σαυτοῦ μεταλλάξας. Sophocl. Antig. 1169. τύραννον σχῆμ'. Philoct. 223. σχῆμα—Ἑλλάδος στολῆς. Theocr. X. 36. De gestu Eurip. Cycl. 221. Aristoph. Pac. 323. Cf. Bergl. ad Alciph. I. 34. p. 140. Foes. Œcon. in voce. Ἱππομέδοντος σχῆμα pro Ἱππομέδων, ut σχῆμα πέτρας pro πέτρα Sophocl. Philoct. 952. σχήματ' οἴκων, Eurip. Hecub. 617. Vid. Brunck. ad Sophocl. Trachin. 910. Monk. ad Eurip. Hippol. 794. cujus exemplis addas ex Horatio, *prisci Catonis virtus*, et *Liparæi nitor Hebri*, et *Stertinium acumen.*

Ibid. **Τύπος.** *Figura.* χαρακτήρ, εἰκών. Hesych. Suppl. 281. Κύπριος χαρακτήρ τ' ἐν γυναικείοις τύποις Εἰκὼς πέπληκται τεκτόνων πρὸς ἀρσένων. Eurip. Troad. 1074. γραπτοὺς τύπους. Id. Hypsip. fr. 10.

485. **Ἅλως.** *Area circularis.* ἡ τοῦ ἡλίου, ἢ σελήνης περιφέρεια. Αἰσχύλος δὲ περιφέρειαν τῆς ἀσπίδος. Hesych. Ita legendum videtur. Recte Scholiasta, Ἅλως ἐστὶ κυρίως, ὅταν νέφη περὶ τὸν ἥλιον ἐκκαυθέντα λευκὰ φαίνηται, καὶ ὡς ἐν κύκλῳ τοῦ ἡλίου γένηται. Stanleius confert Virg. Æn. III. 637. *Argolici clypei, aut Phœbeæ lampadis instar.*

486. **Δινέω.** *Circumago. Gyro.* Theocr. II. 30. Ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος. Vid. Valcken. Diatrib. p. 39. C.

Ibid. **Οὐκ ἄλλως ἐρῶ.** *Non diffitebor.* Eurip. Orest. 700. οὐκ ἄλλως λέγω.

487. **Σηματοῦργος.** *Signifex.* Stanleius bene advocat Apul. Met. II. p. 39. *In quo summum specimen operæ fabrilis egregius ille signifex prodidit.* Adde eundem Miles. V. init.

Ibid. Εὐτελής. *Vilis.* Proprie significabat ὀλιγοδάπανος, testibus Etymologo et Eustathio.

489. Τυφώς. vid. Glossar. ad Prom. 359. 362.

490. Λιγνύς. *Fuligo.* Onomast. Vet. ἡ τοῦ λύχνου ἀτμίς, καπνός. Hesych. ἡ ἀνάδοσις τοῦ καπνοῦ. Phot. ἡ καπνώδης ἀναφορά. Schol. Apoll. Rhod. IV. 1188. Soph. Antig. 1127. Στέροψ ὄπωπε λιγνύς. Cf. Trachin. 1196. Dosiadæ Ara 13. οὐ στροβίλῳ λιγνύϊ. Lycophr. 295. λιγνύος ῥιπαῖσι.

Ibid. Αἴολος. *Mobilis.* αἰόλα νύξ. Sophocl. Trach. 94. ubi vid. Hoepfner. ad Schol.

Ibid. Κάσις. *Frater.* Hipponax Athenæi III. p. 78. C. Συκῆν μέλαιναν, ἀμπέλου κασιγνήτην. Vid. supra 343.

491. Πλεκτάνη. *Spira. Plica.* Noster ap. Longin. 3. πλεκτάνην flammæ. Aristoph. Av. 1717. πλεκτάνην καπνοῦ.

Ibid. Περίδρομος. *Circumdatus.* In Eurip. Bacch. 1051. ubi editur Ἦν δ' ἄγκος ἀμφίκρημνον ὕδασι διάβροχον, Scholiasta Hephæstionis citat ὑψίκρημνον, ὄρεσι περίδρομον, quod notat Porsonus, quem vide in Adversariis.

Ibid. Κύτος. Vid. nott. ad v. 42. Occurrit Agam. 323. Eurip. Suppl. 1212. ubi vide Markland.

492. * Προσεδαφίζω. *Solidum reddo.* Gloss. Vett. Labbæi, Ἐδαφίζω. *Pavio. Pavimento.* Ἐδαφίζει. *Solidat.* Hesych. Ἠδάφωται. κατῴκισται. Forsan ἠδάφισται. Vid. Valckenaer. Schol. in Luc. XIX. 44.

Ibid. * Κοιλογάστωρ. *Ventre cavo.* Infra 1135. κοιλογάστορες λύκοι.

493. Ἐπηλαλάζω. *Acclamo* ἀλαλάν. Vid. 951.

494. Βακχάω. *Baccharum in modum insanio.* Hesych. Βακχᾷν. ἐστεφανῶσθαι κισσῷ. Hanc formam omisit Schneiderus in Lexico: habet tamen Stephanus in Indice.

Ibid. Θυιάς. *Thyias. Baccha.* Virgil. Æn. IV. 301. *qualis commotis excita sacris Thyias.* ubi F. Ursinus confert Pacuvii locum, *Flexanima tanquam lymphata ut Bacchi sacris Commotus.* Adjice Horat.

Carm. III. xv. 10. *Expugnat juvenum domos Pulso Thyias uti concita tympano.* Plura dabunt auctores in notis laudati. Timotheus ap. Plutarch. de Aud. Poet. p. 37. Ἄρτεμιν vocat *μαινάδα, θυιάδα, φοιβάδα, λυσσάδα.*

Ibid. **Φόβον βλέπων.** Notissimus Atticismus, comicis tamen quam tragicis usitatior. Aristophaneorum, *ὀρίγανον, κάρδαμον βλέπειν*, et similium, quivis meminerit.

499. **Δύσχιμος.** *Noxius.* Choeph. 184. *δυσχίμου πλημμυρίδος. μελάγχιμος* occurrit Choeph. 9. Suppl. 714. Pers. 306. ubi vide Brunck. Spanhem. in Callim. H. Cer. 11.

503. **Σχέσις.** *Habitus.* Medicis *Corporis habitudo.* Idem fere quod *ἕξις*. vid. Schaefer. ad Dionys. Hal. de C. V. p. 7. Latini dicebant *habitus corporis:* vid. N. Heins. ad Tacit. Annal. I. 10. Vox pedestri sermoni accommodatior; num alibi apud poetas scenicos occurrat nescio.

504. **Ἑρμῆς.** *Mercurius.* Inexspectati lucri auctor: quod bene notavit Schol. A.

509. **Σταδαῖος.** *Statarius.* Onomast. Vet. Sic enim lego pro *σταδιαῖος*. Apoll. Rhod. III. 1225. *Θώρηκα στάδιον.* ubi Schol. *ὅτι οὐκ ἦν ἁλυσίδωτος ἀλλὰ σταδιαῖος.* Lege *σταδαῖος*. et in Polluc. I. X. 19. *σταδαία μάχη.* Vid. Il. H. 240. Eustath. ad Il. H. p. 678, 31. *ὅτι δὲ ὁ σταδαῖος ἀπὸ τοῦ στάδην γίνεται—καθὰ ἐκ τοῦ χύδην ὁ χυδαῖος, δῆλόν ἐστιν.* Pers. 240. Ἔγχη *σταδαῖα.* Verte igitur *ἧσται, collocatur.*

Ibid. **Φλέγω.** *Uro.* Vid. supra 272. Abresch. citat Soph. Ajac. 196. Ἄταν *οὐρανίαν φλέγων.* Cf. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 248.

517. **Ἀντίτυπος.** *Adversarius.* Usus singularis: proprie *contra feriens*, ut Sophocl. Antig. 134. Ἀντιτύπᾳ *δ' ἐπὶ γᾷ πέσε ταντταλωθείς.* vel *repercussus*, ut Philoct. 693. 1460. *στόνον ἀντίτυπον.* Ad sensum hujus loci Onomast. Vet. Ἀντίτυπος. *Refractarius.* Cf. Ruhnken. ad Timæum p. 157. Larcher. ad Herodot. T. I. p. 53.

518. **Χθόνιος.** Vid. Glossar. in Prometh. 359. ubi *γηγενὴς* vocatur Typho.

520. * Δηρόβιος. *Longævus.* Butlerus comparat Sophocl. Œd. Tyr. 1098. *τίς σ' ἔτικτε τῶν μακραιώνων;*

525. Αἰχμή. *Hastæ cuspis. Telum.* Infra 876. Prometh. 413. 431. 961. et ibi Glossarium.

Ibid. Μᾶλλον θεοῦ. Stanleius confert Apoll. Rhod. I. 467. *οὐδέ μ' ὀφέλλει Ζεὺς τόσον, ὁσσάτιόν περ ἐμὸν δόρυ.* Virg. Æn. X. 773. Stat. Theb. IX. 549.

526. Ὑπέρτερος. *Melior.* Choeph. 103. *Λέγοις ἄν, εἴ τι τῶνδ' ἔχεις ὑπέρτερον.* Sophocl. Antig. 631. *Τάχ' εἰσόμεσθα μαντέων ὑπέρτερον.* Comparandus est Theocrit. X. 53. *Ναὶ μὰ τὸν ὀφθαλμόν, τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.* Catull. III. 5. *Quem plus illa oculis suis amabat.* Plura dabit Stanleii nota.

527. Ἦ μήν. *Certe.* Formula confirmandi, in jurejurando usitata. Sophocl. Philoct. 593. *Διώμοτοι πλέουσιν, ἦ μὴν ἢ λόγῳ Πείσαντέ γ' ἄξειν, ἢ κατ' ἰσχύος κράτος.* Cf. Sophocl. Trach. 256. Homer. Hymn. Apoll. 87. Thucyd. VI. 72. Platon. Phæd. p. 94. Wytt. Lucian. T. II. p. 556. Idem valet apud Ionicos scriptores *ἦ μέν.* Iliad. A. 76. Herodot. VI. 74. Vid. Perizon. ad Ælian. V. H. II. 7. Glossar. in Prometh. 174. De *λαπάζω* vide ad 47.

528. Ὀρέσκοος. *Monticola.* Strabo ducit *ἀπὸ τῶν κώων—κοιλωμάτων,* VIII. 367. citans Iliad. A. 268. *Φηρσὶν ὀρεσκῴοισιν.* ubi vid. Schol. Venet. unde profecit Etymologus p. 630, 11. qui ducit a *κείω, cubo.* Varia tradit Eustathius. Hesych. *Κόοι· τὰ χάσματα τῆς γῆς,* (Eustath. Κῶοι), unde hanc vocem compositam esse putat Monk. ad Eurip. Hippol. 1231. ubi occurrit; et in Cycl. 246. Vid. Albert. ad Hesych. in v. Valcken. ad Schol. Eurip. Phœniss. p. 80.

529. Βλάστημα. *Germen.* Nota sunt *ὄζος Ἄρηος, ἐκ Διὸς ἔρνος* et similia. Pindar. Ol. B. 14. *εὐωνύμων τε πατέρων ἄωτον ὀρθόπολιν.* Plura congessit V. D. in Misc. Obs. T. IV. p. 14.

Ibid. * Καλλίπρωρος. *Pulcram proram,* i. e. *faciem, habens.* Agam. 227. *στόματος καλλιπρώρου.* Composita quædam a *πρώρα* notavi ad Prometh. 431. "*ἀνδρόπρωρα Empedocles apud Plutarch. T.* II. *p.* 1123. B. *Aristot. Phys.* II. 8." R. P. Cf. Alberti. ad Hesych. in voce.

Ibid. Ἀνδρόπαις. *Vir pene puer.* Idem fere quod ἀντίπαις, *puераster*. Hesych. Ἀνδρόπαις. ἀνδρούμενος ἤδη παῖς. ἢ ἀνδρὸς φρόνησιν ἔχων παῖς, Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ. (Τὸν ἀνδρόπαιδα δεσπότην ἀπώλεσα. Schol. Pindar. II. 121.) Lycophr. 1345. Ἀλκῇ νέανδρος εὐπρεπέστατος γένους. ubi Tzetzes, μετέφρασε τὸ Αἰσχύλειον. ὃν γὰρ ἀνδρόπαιδά φησιν Αἰσχύλος, οὗτος νέανδρον, ὡς παραφράζων, λέγει. Vid. Spanhem. in Callim. Cerer. 35. Valckenaer. Anim. ad Ammon. p. 53.

530. Ἴουλος. *Lanugo.* Glossæ Philoxeni, Ἴουλος, ὁ χνοῦς τῶν γενείων. *Lanugo.* αἱ πρῶται τῶν τριχῶν ἐκφύσεις. Hesych. Consentit Schol. Apoll. Rhod. I. 972. quem exscripsit Etym. M. p. 471, 34. χνοῦς τριχῶν, ἤτοι ἡ πρώτη τῶν γενείων βλάστη. Phot. Idem Ἰουλίζων. ὁ τῆς γενειάδος ἀρχόμενος. Homer. Od. K. 278. νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικώς, Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη. Cf. Schol. Oppian. Hal. II. 434. Asclepiadis Epigr. ap. Toup. in Schol. Theocr. VI. 39. Νῦν αἰτεῖς, ὅτε λεπτὸς ὑπὸ κροτάφοισιν ἴουλος Ἕρπει. Etymologus l. c. Callimachi versum citat, qui ex Æschylo adumbratus videatur; Ἁρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος. (Fr. XLIV.) Odyss. Λ. 318. πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυν εὐανθέϊ λάχνῃ. Callim. H. Jov. 56. Ὀξὺ δ᾽ ἀνήβησας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἴουλοι. Oppian. Cyneg. IV. 347. Ἥλικες εἰσέτι παῖδες, ἔτι χνοάοντες ἰούλους. ex Apoll. Rhod. II. 43. Parthenopæus tertiam e decem Solonis ætatibus agebat; Τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἐπὶ γυίων Λαχνοῦται, χροιῆς ἄνθος ἀμειβομένης, Solon ap. Clem. Alex. Strom. VI. p. 814, 22. Cum Nostro Valckenaer. in Adoniaz. p. 409. A. confert Xenoph. Sympos. p. 515, 41. παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι ἴουλος καθέρπει. Idem plura congessit. Addo Theocrit. XI. 9. Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε. Xenoph. Cyr. IV. 6, 5. καὶ ἔθαψα, τηλικοῦτος ὤν, ἄρτι γενειάσκοντα τὸν ἄριστον παῖδα τὸν ἀγαπητόν. Propert. III. vii. 59. *Quo rapitis miseros primæ lanuginis annos?* Eurip. Phœniss. 32. (quicum conferendus D. Heins. Lect. Theocr. p. 332. a Porsono, ut videtur, prætermissus.) Suppl. 1219. Pindar. Ol. I. 109. Callimach. Lav. Pall. 75. Pacuvium a Stanleio citatum, *Nunc primum opacat flore lanugo genas.* Claudian. IV. Cons. Honor. *Per tua lanugo cum serpere cœperit ora.* Vide infra 663.

531. Ταρφύς. *Densus. Hirsutus.* Hesych. Ταρφύς. τραχύς.

Homerus dixit δράγματα ταρφέα. Iliad. Λ. 69. Confer Schol. Venet. ad Iliad. M. 158. cum Etymol. M. p. 747, 20. Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 67. in Homerid. Hymn. XVI. 31. pro ψαφαρότριχα μῆλ' ἐνόμευεν, reponi vult, ταρφύτριχα. (haud male. Bacchylid. ap. Stob. LV. p. 209. P. Leopard. Em. IV. 21. ἐπὶ βωμῶν θεοῖσι τίθενται βοῶν ξανθᾷ φλογὶ μερίδες εὐτρίχων τε μήλων. Lege μῆροι, δασυτρίχων τε μήλων. Vid. Theocr. VII. 15.)

Ibid. **Ἀνατέλλω.** *Orior.* De capillis etiam in Choeph. 276. Λευκὰς δὲ κόρσας τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ.

533. **Γοργός.** *Torvus.* Onomast. Vet. Vide Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. p. 240.

536. **Κυκλωτός.** *Orbicularis.* Infra 587. ἀσπίδ' εὔκυκλον. Aristophon Athenæi XI. p. 472. D. εὐκύκλωτον ἀσπίδα. Homer. Il. M. 426. ἀσπίδας εὐκύκλους.

Ibid. **Πρόβλημα.** *Defensio.* Infra 673. ubi vide. πόντου πρόβλημα vocatur promontorium Sophocl. Aj. 1218. quia terræ fluctus defendit. Eurip. Meleagr. fr. VI. Τελάμων δὲ χρυσοῦν ἀετὸν πέλτης ἔπι, Πρόβλημα θηρός. Herodot. VII. 70. προβλήματα δὲ ἀντὶ ἀσπίδων ἐποιεῦντο γεράνων δοράς. Aliter Lycophron 685. ensem vocat φασγάνου πρόβλημα. Plura dabit Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 786.

537. **Προσμηχανάω.** *Artificiose adfigo.* Infra 640.

538. **Νωμάω.** Vide ad v. 3. **Ἐκκρουστός.** *Crustatus et prominens.* Anglice, *Embossed.*

541. **Καπηλεύω.** *Cauponor.* καπηλεύειν proprie est, *to retail.* Anglice verterim hunc locum, *He will fight by wholesale:* quem sensum minus perceperunt interpretes, qui intelligunt καπηλεύειν in secundario sensu, *ob quæstum facere aliquid;* ut in Ennii versu, *Non cauponantes bellum sed belligerantes,* quem huc retulit G. Canter. N. L. III. 9. Vid. Judic. V. 19. Rectius vero Salmasius de Usur. p. 346. ait, viros doctos, qui putant Ennii *cauponari* idem valere ac Æschyli καπηλεύειν, vehementer errare. Nec tamen ipse satis accurate vertit, *il ne marchandera pas le combat;* Anglice, *he will not haggle about fighting.* De hac voce multa multi. Vide Albert. ad Hesych. Toup. in

Suid. III. p. 189. Monk. ad Eurip. Hippol. 956. Video dudum ante me Æschyli locum apud Suidam et Etymologum, *κάπηλα προφέρων τεχνήματα*, a Valckenaerio correctam fuisse, Adnot. in Loca quæd. N. F. p. 410. Schleusner. Lex. N. T. in v. Adde Hipponact. apud Tzetz. in Lycophr. 579. Vocem facete ducunt Grammatici *ἀπὸ τοῦ κακύνειν τὸν πῆλον. ἤγουν τὸν οἶνον.* Vid. Schol. Aristoph. Plut. 426. 435.

547. Κόμπασμα. *Jactatio.* Infra 795. Prometh. 369. ubi vide Glossarium.

552. Ἔργμα. *Factum.* Eumen. 499. *τῶνδ' ἐφέρψει κότος τις ἐργμάτων.* Theogn. 1025. *ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν.* Eurip. Orest. 160. Hippol. 1107. Bacch. 1067. Minime cum Butlero vertendum *agger.* Scilicet Actor est *ἀνὴρ ἄκομπος—χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον.* quare non patietur ut *γλῶσσα κομπώδης.* sine *τῷ δρασίμῳ,* intra portas admissa, mala gignat. In Sophoclis Antig. 848. pro *ἔργμα τυμβόχωστον* legendum puto *ἕρμα.* Ita certe corrigendus est Oppian. Hal. IV. 477. *Πολλάκι μὲν καὶ νῆες ἐν ἕρμασιν ἤυτ' ἔκελσαν.* Vulgo *ἔργμασιν.*

553. Ἀλδαίνω. *Augeo.* Supra v. 12.

554. Δάκος. *Bestia.* Hesych. *Δάκη. θήρια.* Occurrit Prometh. 603. Agam. 798. 1203. Choeph. 523. Suppl. 265. Eadem periphrasi utitur Eurip. Hippol. 646. *ἄφθογγα δάκη θηρῶν.* ubi Valckenaer. Spanhemium laudat ad Callim. H. Dian. 84. qui hunc versum citat.

557. * Κροτησμός. *Pulsatio.* De hac forma verborum docte disseruit Bergler. ad Alciphr. p. 87.

560. Ὄρθιος. *Arrectus.* Respicit Homerum Iliad. Ω. 359. *Ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.* Choeph. 29. *ὀρθόθριξ φόβος.* Polluc. II. 31. *παρὰ Σοφοκλεῖ Ὀρθόκερως φρίκη. οἷον ὀρθόθριξ.* In re contraria Eurip. Hel. 638. *Γέγηθα, κρατὶ δ' ὀρθίους ἐθείρας Ἀνεπτέρωκα.* Cf. Sophocl. Œd. C. 1625. Virg. Æn. IV. 280.

568. Βάζω. *Loquor.* Plerumque malo sensu. Heraclides grammaticus apud Eustath. in Od. K. p. 1654, 17. ducit a *φῶ, φάζω,* et *Μακεδόνων διαλέκτῳ βάζω.* Satis inepte, ut solent Grammatici. Recte Lennepius ducit a *βά.* Sicut enim ab *ὦ* venit *ὤζω,* a *φεῦ, φεύζω,*

ab οἴμοι, οἰμώζω, a μῦ, μύζω a σί, σίζω, etiam a βά, βάζω et a βή, βήζω. Hesych. Βήζει. φωνεῖ. In codice MSto Coll. Trin. inter Ζώων ἀλόγων φωνὰς est τῶν βρεφυλλίων τὸ βύζειν. Lege βήζειν. Cratinus ap. Etymol. et Suid. v. βή. Eustath. ad Iliad. I. p. 768, 13. Ὁ δ' ἠλίθιος, ὥσπερ πρόβατον, βῆ βῆ λέγων βαδίζει. (Lege ob metrum, ὡς προβάτιον. Vid. Aristoph. Plut. 293. 923.) Etymologus ait, βή, τὸ μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς, οὐχὶ βαί, λέγεται Ἀττικῶς. Lege οὐχὶ βά, etsi βαὶ etiam Suidas et Eustathius. Sed omnes ex Lexico Rhetorico. Hanc etymologiam veram esse liquet ex alia forma βαβάζειν. Vid. Eurip. Hippol. 119. Incert. Rhes. 721.

571. **Κλητήρ.** *Stator.* Onomast. Vet. ὁ εἰς δίκην καλῶν. Hesych. Κλητῆρες μὲν οἱ ἄνδρες, δι' ὧν εἰς τὰς δίκας προκαλοῦνται οἱ διαδικαζόμενοί τισιν. ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὡς μάρτυρας τῆς προσκλήσεως— πολὺ δέ ἐστιν ὅλως τοὔνομα παρὰ τοῖς ῥήτορσι, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Harpocrat. quem exscribit Photius. Cf. Albert. ad Hesych. in v. Suppl. 617. Ἔκραν' ἄνευ κλητῆρος.

574. **Ἐξυπτιάζω.** *Resupino. Ad cœlum tollo.* Apposite Lycophr. 362. Ἡ δ' εἰς τέραμνα δουρατογλύφου στέγης Γλῆνας ἄνω στρέψασα χώσεται στρατῷ. Antonin. Liberal. 5. εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβλέψας, ηὔξατο σὺν ἑαυτῷ πάντα ἠφανισθῆναι. Virg. Æn. II. 405. *Ad cœlum tendens ardentia lumina frustra.* Schutzius citat Clem. Alex. Pædagog. III. p. 253. ἐξυπτιάζοντο παραβλέπειν εἰς τοὺς ἀπαντῶντας.

575. **Ἐνδατέομαι.** *Divido.* Hesych. ἐνδατούμενος. μεριζόμενος, καὶ κακῶς λέγων σφοδρῶς. Sophocl. Trachin. 792. πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν Τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος. ubi Schol. κατὰ μέρος κακῶς λέγων. ἐνδατεῖσθαι γὰρ τὸ μερίσασθαι. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δαινυμένων· ἐνδατεῖσθαι γὰρ τὸ σφοδρῶς ἐσθίειν. Cf. Elmsl. ad Œd. Tyr. 196. Noster in Psychostasia ap. Plato de Rep. II. p. 432. ἐνδατεῖσθαι τὰς ἐμὰς εὐπαιδίας, Νόσων τ' ἀπείρους καὶ μακραίωνας βίους. qui locus vulgo longe aliter legitur. Eurip. Herc. Fur. 218. Λόγους ὀνειδιστῆρας ἐνδατούμενος. Lycophr. 155. χόνδρον ἐνδατούμενος. "*Dividere* ergo maledictis et *differre* veteres dicebant, ut Græci ἐνδατεῖσθαι. Sophocles Trachiniis, Καὶ πλεῖστα τὸν σὸν ἐνδατούμενος γάμον. (memoriter

citat,) et Catullus similiter: *Non si me infestas discerpant sidera dictis.*" Scaliger in Diras p. 436. Haud longe diverso, quanquam meliore sensu, dixit Horatius, *Imbelli cithara carmina* DIVIDES. Recte autem Schol. A. *εἰς δυὸ διαιρῶν τὸ ὄνομα τοῦ* Πολυνείκους, *τὸ πολὺ καὶ τὸ νεῖκος.* Sic nescio quis in Euripide ap. Etymol. M. p. 576, 30. Valcken. Diatrib. p. 138. Μελέαγρε, *μελέαν γάρ ποτ' ἀγρεύεις ἄγραν.* Vid. infra 655. 829. Eurip. Phœniss. 645. Valckenaer. ad Herodot. p. 439, 64.

579. **Ἐγγενεῖς θεοί.** *Generis Dii.* Vide Musgrav. ad Soph. Electr. 430. Antig. 205. quæ loca citat Abreschius.

580. **Ἐπακτός.** *Advena.* Malo sensu ubique fere ponitur. Vid. infra 1019. Sophocl. Trachin. 259. *Στρατὸν λαβὼν ἐπακτόν.* Vox satis frequens est.

581. **Πηγή.** *Fons.* Schol. A. interpretatur *τὰ δάκρυα τῆς πατρίδος ποία παύσει τιμωρία;* De *πηγῇ* lacrymarum vid. Porson. ad Eurip. Phœniss. 381. Nostri Prometh. 409. Recte vero Butlerus *δίκη* de signo Justitiæ accipit, quod Polynices in scuto gestabat.

584. **Πιαίνω.** *Pinguefacio.* Imitatur forsan Pindarum, qui de septem ducibus agens Nem. IX. 54. inquit, *Ἰσμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι λευκανθέα σώμασ' ἐπίαναν καπνόν.* Virgil. Georg. I. 491. *Nec fuit indignum superis bis sanguine nostro Emathiam, et latos Hæmi* PINGUESCERE *campos.* Horat. C. II. i. 29. *Quis non Latino sanguine* PINGUIOR *Campus?* In Pers. 807. Asopus fluvius dicitur *φίλον πίασμα Βοιωτῶν χθονί.*

585. **Κεύθω.** *Operio.* *κεκευθώς,* media voce, *opertus.* *κεραυνῷ γὰρ σχισθεῖσα ἡ γῆ ἔλαβεν αὐτόν.* Schol. A. Pindar. Ol. VI. 18. *Ἀγησία, τὶν δ' αἶνος ἕτοιμος, ὅν ἐν Δίκᾳ* (imo *ἐν Δίρκᾳ*) *ἀπὸ γλώσσας Ἄδραστος μάντιν Οἰκλείδαν ποτ' ἐς Ἀμφιάραον Φθέγξατ' ἐπεὶ κατὰ γαῖ' αὐτόν τε νιν Καὶ φαιδίμας ἵππους ἔμαρψεν.* totus vero locus pulcherrimus est. Nem. X. 14. *Γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο κεραυνωθεῖσα Διὸς βέλεσι Μάντιν Οἰκλείδαν.*

590. **Ἄλοξ.** *Sulcus.* Nominativus, qui solus usurpatur, est *αὖλαξ.* Etymol. M. p. 70, 2. *Ἄλοξ, ἡ αὖλαξ.—Μὴ σπεῖρε τέκνων*

ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ. Εὐριπίδης *Φοινίσσαις.* et mox, Ἀλοκίζειν, τὸ ἀροτριᾷν. (Lycophr. 119.) Choeph. 23. Ὄνυχος ἄλοκι νεοτόμῳ. Agam. 1025. ἐξ ἀλόκων ἐπετειᾶν. Sophocl. Œd. Tyr. 1210. πατρῷαι ἄλοκες. Eurip. Herc. Fur. 164. Δορὸς ταχεῖαν ἄλοκα. Aristoph. Av. 234. Excerpta Labbæi, Αὖλαξ—*Stultus.* Lege *Sulcus,* seu Βλάξ, *Stultus.* Timæus Lex. Platon. Βαθεῖαν αὔλακα. ὅπερ ἐστὶ σχιστῆς γῆς ὑπὸ ἀρότρου. μεταφορικῶς ἀπὸ τούτου βαθείας φρένας καὶ κεκρυμμένας σημαίνει, ubi omnino videndus Ruhnkenius. Huc respicit Hesychius. Βαθεῖαν. κεκρυμμένην. Herodot. IV. 95. τὸν Ζάλμοξιν τοῦτον ἐπιστάμενον δίαιτάν τε Ἰάδα, καὶ ἤθεα βαθύτερα ἢ κατὰ Θρήϊκας. Posidippus Athenæi IX. p. 377. C. ὁ βαθὺς τῇ φύσει Στρατηγός. Suppl. 403. βαθεῖα φροντίς. Pers. 143. φροντίδα κεδνὴν καὶ βαθύβουλον. Anglice *deep.* Alio sensu Auctor Rhesi 796. Πληγῆς βαθεῖαν ἄλοκα τραύματος λαβών. Κεδνός supra 62. Ἀντηρέτης supra 269.

599. **Θερμός.** *Fervidus. Improbus.* Photius et Suid. Θερμός, θρασύς. Eumen. 563. Γελᾷ δ' ὁ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμῷ. Schol. ad Choeph. 627. explicat ἀθέρμαντον per ἀθράσυντον. Sophocl. Antig. 88. θερμὴν καρδίαν, *audacem.* Aristoph. Plut. 415. Ὦ θερμὸν ἔργον κἀνόσιον, καὶ παράνομον. Sophocl. Philoct. 927. Ὦ ΠΥΡ σύ, καὶ πᾶν δεῖμα, καὶ ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΣ Δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον. Eustath. ad Il. B. p. 201, 6. Θερμὸν ἔργον διαλελυμένως, τὸ ἀναιδὲς καὶ θρασύ· θερμουργὸς δὲ ἀνὴρ ἐν συνθέσει κατὰ λόγον ἐπαινετόν, ὁ θαρσάλεος, καὶ μὴ ψυχρὸς εἰς ἔργον.

Ibid. **Πανουργία.** *Nequitia quæ nihil non audet.* Πανοῦργος *Callidus, Astutus, Vafer.* Philoxeni Gloss. Vox satis frequens est. Schol. Aristoph. Ran. et Suid. in voce, τὸ πανοῦργε, ἡμεῖς μὲν μετριώτερον φάμεν· Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ σφοδραῖς βλασφημίαις. Dicebant et παντουργός, Soph. Ajac. 445. φωτὶ παντουργῷ. Eustath. ad Il. A. p. 29, 30. παντουργός, πάλαι μὲν ὁ πανοῦργος, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ· νῦν δὲ θεία ἐστιν ἡ λέξις, i. e. *Deo proprium, Theologis usurpatum.* Vid. Thom. Magistr. p. 677. et Hemsterhusii notam; et confer Phavorin. in v. Mazochi. Spicileg. in Prov. XIII. 1. p. 209. Sic πᾶν vel πάντα δρᾷν erat *nihil non audere.* Eurip. ap. Stob. p. 11. Grot. Τοῦ μὲν δικαίου τὴν δόκησιν ἄρνυσο, Τὰ δ' ἔργα τοῦ πᾶν δρῶντος. Plato Apolog. 29. ὅπως ἀποφεύξεται, πᾶν ποιῶν, θάνατον. Sophocl. Electr. 613. ἆρ' οὔ σοι δοκεῖ Χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον, αἰσχύνης ἄτερ;

600. **Θεόπτυστος.** *Diis invisus. Quem Dii abominantur.* A πτύω *spuo,* quod faciebant aversantes aliquid. Vid. Glossar. in Prometh. 1106. Pro sententia confer Eurip. Suppl. 205. Troad. 1053. Electr. 1355. Xenoph. Cyrop. VIII. p. 121. Babrium ap. Tyrwhitt. p. 15. Hesiod. Op. 238. Phocylid. 127. Horat. C. III. ii. fin.

602. **Ἐχθρόξενος.** *Hospitibus infestus.* Glossar. in Prom. 752. infra 617.

603. **Ἄγρευμα.** *Irretitio.* Verte autem *in eadem fati retia incidens.* Agam. 1056. Ἐντὸς δ' ἂν οὖσα μορσίμων ἀγρευμάτων. Ibid. 368. στεγανὸν δίκτυον ἄτης παναλώτου. Vid. Prometh. 114.

604. **Μάστιξ.** *Flagellum.* Respicit forsan Homer. Iliad. M. 37. Ἀργεῖοι δέ, Διὸς μάστιγι δαμέντες. Hesych. Διὸς μάστιγι: τῷ κεραυνῷ. Horatius, *sublimi flagello Tange Chloen semel arrogantem.* Cf. Agam. 643.

608. **Φρενῶν βίᾳ.** *Invito animo.* Supra 527. βίᾳ Διός. Infra 742. Ἀπόλλωνος βίᾳ. Suppl. 436. βίᾳ δίκας. Eurip. Alcest. 832. θυμοῦ βίᾳ. Thucyd. I. 42. βίᾳ ἡμῶν, ubi vide Abresch. Auctar. p. 222. Eurip. Phœniss. 18. δαιμόνων βίᾳ. Anglice, *in spite of.*

610. * **Ξυγκαθελκύω.** *Simul deorsum traho.*

612. **Λῆμα.** Supra 444. infra 703.

614. **Θέσφατον.** *Oraculum.* Proprie, *a Deo dictum:* neutrum adjectivi θέσφατος. Etymol. M. p. 448, 2. Θέσφατον, ἀπὸ τοῦ θεόφατον, ὃ σημαίνει τὸ ἐκ τοῦ θεοῦ λεγόμενον, κατὰ συγκοπὴν καὶ πλεονασμὸν τοῦ σ. Homer. Iliad. Θ. 477. Ὣς γὰρ θέσφατόν ἐστι. *Sic a diis decretum est.* Ductum autem videtur ab antiqua voce θὲς, *deus,* ut θέσπις, θέσκελος. Ceterum bene contulit Schneiderus h. l. cum Pindar. Isthm. VIII. 101. ἐπέων δὲ καρπὸς οὐ κατέφθινε. Eumen. 711. Κἄγωγε χρησμοὺς τοὺς ἐμούς τε καὶ Διὸς Ταρβεῖν κελεύω, μηδ' ἀκαρπώτους κτίσαι.

615. **Καίριος.** Supra v. 1.

617. **Πυλωρός.** *Portarum custos.* Πυλωρός. *Janitor.* Philoxeni Glossæ.

620. Παρ' ἀσπίδος. *A clypeo.* i. e. *a læva manu.* Brunckius interpretatur, "*nudum ensem arripere a sinistro latere.* Clypeus læva manu gestabatur." Ubi, ut solet, actum agit: hanc enim interpretationem dudum indicaverat V. D. in Act. Erudit. an. 1750. p. 31. qui tamen rectius δόρυ vertit *hastam,* monens veteres, dum in armis starent, manibus nondum consertis, hastam in sinistra sub scuto tenuisse. Aristoph. Av. 390. Καὶ τὸ δόρυ χρή, τὸν ὀβελίσκον, Περιπατεῖν ἔχοντας ἡμᾶς Τῶν ὅπλων ἐντός, παρ' αὐτὴν Τὴν χύτραν. Quæ brevis observatio pluris quam omnia ceterorum criticorum interpretamenta facienda est.

631. Ἐπικηρύσσω. *Annuncio.* ἐπικηρυχθείς, *designatus.* Abresch. subaudit βασιλεύς. Locum autem, qui vulgo male distinguitur, ita vertas, *Quales imprecatur et enixe petit eventus, scilicet se, (cum turres scanderit, et rex nunciatus fuerit, et Pæana ob captam urbem cantaverit) tecum congredi, &c.*

632. Ἁλώσιμος παιάν. *Pæan* ἅλωσιν *celebrans.* Sic ἁλώσιμον βάξιν Agam. 10. Adjectiva in ιμος alias illustrabo.

Ibid. Παιάν. *Quivis hymnus.* Proclus Chrestom. p. 381. ed. Gaisf. ὁ δὲ παιάν ἐστιν εἶδος ᾠδῆς εἰς πάντας νῦν γραφόμενος θεούς· τὸ δὲ παλαιόν, ἰδίως ἀπενέμετο τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι, ἐπὶ καταπαύσει λοιμῶν καὶ νόσων ᾀδόμενος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ προσῴδια τινὲς παιᾶνας λέγουσι. Servius ad Virgil. Æn. X. 738. *Pæana carmen esse victoriæ Æschylus docet, quod ideo Apollini dicatum est, quia malorum avertendorum potens est.* Gloss. Vett. Labbæi, Παιανίζω. *Oro, Canto.* Παιανισμός. *Vociferatio.* Cf. infra 867.

Ibid. * Ἐπεξιακχάζω. *Ingemino Iacche!* Hesych. Ἰακχάζει. καταβοᾷ. Suidas, Ἰακχάζουσιν. (Ιακχον) λέγουσιν—Ἡρόδοτος. (VIII. 65. τὴν φωνὴν ἣν ἀκούεις, ἐν ταύτῃ τῇ ὁρτῇ ἰακχάζουσιν.) Glossæ Herodoteæ, Ἰακχάζουσι. λέγουσι. φλυαροῦσι. Vid. Larcher. T. V. p. 485. Specimen hymni Ἰάκχου exstat Aristoph. Ran. 316. Eurip. Cycl. 69. Ἴακχον, Ἴακχον ᾠδὰν μέλπω. Etymol. M. p. 213, 26. Βρίακχος, θηλυκῶς, ἡ βάκχη, ἡ βριαρῶς ἰακχάζουσα. Σοφοκλῆς. Ἐγὼ δὲ χερσὶν ἄγραν βρίακχον.

634. * Ἀνδρηλάτης. *Homines in exilium fugans.* Timæus Lex. Platon. Ἀνδρηλατεῖν, ἄνδρας ἐξελαύνειν καὶ φυγαδεύειν. quæ vox occurrit Agam. 1421. Eumen. 221. Sophocl. Œd. Tyr. 100.

636. Γενέθλιοι θεοί. *Dii generis.* quos supra vocaverat ἐγγενεῖς v. 579. ubi vide Glossarium.

637. Ἐποπτήρ. *Spectator.* Vid. Glossar. in Prometh. 307.

639. * Καινοπηγής. *Recens compactus.* Vid. infra 734.

641. Τευχηστής. *Armatus.* ὁπλίτης Schol. et Hesych. Apoll. Rhod. III. 415. Ἀνδράσι τευχηστῆσι. Callim. H. Jov. 77. Τευχηστὰς δ' Ἄρηος. ubi hæc advocat Spanhemius, et Pers. 900. τευχηστῆρας. Choeph. 625. τευχεσφόρους. Rarissimæ autem sunt voces in ηστής. ἀργηστὴς occurrit supra v. 60. ὠμηστὴς sæpius apud Homerum, et in Iliad. Λ. 454. ubi Schol. Venet. τὰ εἰς της λήγοντα, τῷ η παραληγόμενα, ἔχοντα πρὸ τοῦ τ τὸ σ, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντα, ὀξύνεται. ἑρπηστής. (Nicand. Ther. 9.) ὀρχηστής. οὕτως οὖν καὶ ὠμηστής. Quem canona Aristarchi esse ait Eustath. p. 855, 38.

644. Κατάγω. *Reduco.* Infra 657. κατάγεσθαι ab aliquo in patriam dicitur exul; qui tunc κατέρχεται, vel κάτεισι, et reditus ejus κάθοδος est. Vide Porson. ad Eurip. Med. 1011. Onomast. Vet. Καταγόμενοι. *Reduces.* Thom. Mag. Κατέρχομαι. ὅταν εἰς τὴν πόλιν, ἀφ' ἧς ἐξῆλθον, ἐπανέλθω. Vid. Choeph. 3. Aristoph. Ran. 1128. Φεύγων δ' ἀνὴρ ἥκει τε καὶ κατέρχεται.

645. Ἐπιστροφή. *Conversatio.* Abresch. citat Eumen. 537. ξενοτίμους δωμάτων ἐπιστροφάς. Nostri Philoctet. apud Aristoph. Ran. 1430. Σπέρχειε ποταμὲ βούνομοί τ' ἐπιστροφαί. Hesych. Ἐπιστροφαί. διατριβαί. διαιταί. Αἰσχύλος Φρυξίν. Sophocl. Œd. C. 1045. εἴην ὅθι δαΐων τάχ' ἐπιστροφαί. Eurip. Helen. 446. Ἕλλην πεφυκώς, οἷσιν οὐκ ἐπιστροφαί. *quibus nullum datur hospitium.* ubi perperam Musgrav. ἀποστροφαί. Hesiod. Theog. 753. Γαῖαν ἐπιστρέφεται. Theognis ap. Stob. XXXII. p. 139. Αὖταρ ἀναιδείη γαῖαν ἐπιστρέφεται. Noster Choeph. 347. Suppl. 504.

649. **Ναυκληρέω.** *Navem rego,* non ut gubernator, sed ut magister. *ναύκληρος* est proprie navis mercatoriæ magister: vid. Thucyd. I. 137. Photius, *Ναυκληρεῖν. καὶ τὸ οἰκίας δεσπόζειν. Ἄλεξις. Ναύκληρος ὁ τῆς νεὼς κύριος. καὶ ὁ ἐπιπλέων αὐτῇ ἐπὶ τῷ τὰ ναῦλα λαμβάνειν.* Pollux I. 8. *ὁ δεσπότης τῆς οἰκίας—ἔνιοι δὲ αὐτὸν καὶ ναύκληρον ἐκάλεσαν.* De Attico usu hujus vocis vid. interpp. ad Hesych. in voce. *Ναύκληρος* proprie cui navis hæreditas est. Vid. Suppl. 176.

650. ***Θεομανής.** Schol. A. interpretatur *in Deos furens.* male. Potius, *cui furorem dii injecerunt;* ut in Eurip. Orest 835. *θεομανεῖ λύσσῃ δαμείς.*

Ibid. **Στύγος.** *Odium.* Vox rarissima apud alios; apud Æschylum vero frequens. Vid. Agam. 549. 560. 1310. Choeph. 768. 989. Vid. supra ad v. 170. *σωφρόνων μισήματα.*

658. **Φλύω.** *Nugas effutio,* a *φλέω, bullio,* quæ vox occurrit Agam. 378. 1418. Prometh. 513. *μὴ μάταν φλῦσαι θέλων.* ubi vide Glossar. Cum Æliani loco ibi citato confer Plutarch. Sympos. V. 8. p. 1216. *τὴν χλωρότητα καὶ τὸ ἄνθος τῶν καρπῶν φλόον προσηγόρευον. εἶναι δὲ καὶ τῶν Ἑλλήνων τινὰς οἳ Φλοίῳ Διονύσῳ θύουσιν.* Homer. Iliad. Φ. 361. *ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.* ubi Schol. Venet. *ἀνέζει. ἔνθεν καὶ τὸ ἐκ θερμότητος ἀνάστημα, φλυκτίς. καὶ φλυαρός, ὁ ἀναζέων τοῖς λόγοις.* Aristoph. Nub. 395. *τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει. circumsiccat.* Cf. Toup. in Hesych. IV. p. 64. Schneider. ad Nicand. Alex. 214.

Ibid. **Φοῖτος.** *Rabies. μανία. λύσσα.* Hesych. Vid. Glossar. in Prometh. 620.

659. **Δίκη.** *Justitia.* Jovis filia. Eurip. Andromeda ap. Stob. Ecl. p. 123. *Τήν τοι Δίκην λέγουσι παῖδ' εἶναι Διός.*

661. **Σκότος.** *Caligo.* Abreschius citat Pindar. Nem. I. 53. *σπλάγχνων ὑπὸ ματέρος—ὠδῖνα φεύγων.* Nostr. Eumen. 668. *Οὐδ' ἐν σκότοισι νηδύος τεθραμμένη.*

663. **Τρίχωμα.** *Cæsaries.* Vid. supra ad 530. Eurip. Iph. T. 73. Theophrast. Char. 2. *τρίχωμα κεφαλῆς.* Sic *χαίτωμα* pro *χαίτη* supra 381. *πέπλωμα* pro *πεπλὸς* infra 1041.

664. **Καταξιόω.** *Dignum judico.* Vid. Glossar. in Prometh. 223. 248.

665. * **Κακουχία.** *Infausta possessio.*

666. **Παραστατέω.** *Adsto.* Vox militaris, de qua vid. Glossar. in Prometh. 266.

667. **Ψευδωνύμος.** *Falso vocatus.* Prometh. 85. *Ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα Καλοῦσιν.*

672. **Ξὺν ἐχθρῷ στήσομαι.** *Contendam.* pro *ἐχθρῷ ξυστήσομαι.* Male vertit Stanleius *cum hoste stabo.*

673. **Κνημίς.** *Ocrea.* Gloss. Vett. Armatura *τῶν κνημῶν.*

Ibid. **Πρόβλημα.** *Defensio.* Supra 536. Vid. nott. et adjice Callim. fr. CXLII. *τὸ δὲ σκύλον ἀνδρὶ καλύπτρη Γιγνόμενον, νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα.* Cf. Valckenaer. in Theocr. Adoniaz. p. 344.

675. **Τῷ κάκιστ᾽ αὐδωμένῳ.** Recte Schol. A. *τῷ βλασφημουμένῳ ὑπό σου. In quem tu modo vehementer invectus es.* Eurip. Hippol. 583. *αὐδῶν δεινὰ πρόσπολον κακά.* Grotius vero, *clamitanti dira.*

677. **Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν.** *Confligere.* Sophocl. Œd. Col. 975. *Εἰς χεῖρας ἦλθον πατρί.* Trachin. 441. *ἀντανίσταται, Πύκτης ὅπως, εἰς χεῖρας.* Xenoph. Anab. IV. 7, 15. Thucyd. II. 3. *ἐς χεῖρας ᾔεσαν.*

682. **Μέμονα.** *Insanus sum*; perfecti secundi forma: vid. Sophocl. Phil. 515. Trach. 984.

683. * **Θυμοπληθής.** *Animum explens. Iram satians.* ut *χειροπληθὴς* est *manum implens.* Minus bene interpp. *iræ plenus.* quod tamen defendi potest ex *γυναικοπληθής*, *feminis refertus*, Pers. 122.

684. * **Δορίμαργος.** *Belli avidus.* vel *Hasta furens*, ut interp. Schol. A. Hesych. *Ἐγχεσίμαργος. ἔγχει μαινόμενος.* Etym. M. p. 313, 14. *Ἐγχείμαργος. μαινόμενος τῷ δόρατι.* Atque ita legendum in Hesychio; quæ vox dithyrambica esse videtur.

685. **Ἔρωτος ἀρχάν.** Recte Schutz. *principiis obsta.* Si cum Butlero malis καταχρηστικῶς sumere, citari possit Pers. 95. ποδὶ πηδήματος pro πηδήματι ποδός.

686. **Ἐπισπέρχω.** *Urgeo.* Vox Homerica. Iliad. Ψ. 429. Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε, Κέντρῳ ἐπισπέρχων. Hesych. Ἐπισπέρχειν. ἐπισπεύδειν. ἐπείγειν. Vide supra 271.

687. **Οὖρος.** *Ventus secundus.* ἐπιτήδειος ἄνεμος. Hesych. Philoxeni Gloss. Οὖρος ὁ αἴσιος ἄνεμος. *Prosper ventus.* Infra 853. κατ' οὖρον ἐρέσσετ'. Pers. 487. Κατ' οὖρον οὐκ εὔκοσμον αἴρονται φυγήν. Sophocl. Trachin. 467. ἀλλὰ ταῦτα μὲν Ῥείτω κατ' οὖρον. quæ pessime explicat Scholiasta. Hæc loca dedit Abresch. Eurip. Androm. 555. Πρῶτον μὲν οὖν κατ' οὖρον, ὥσπερ ἱστίοις, Ἐμπνεύσομαι τῇδ'. Anglice dixeris, *Let it float with the stream.* Idem valet πλεῖ κατὰ πορθμόν, apud Eurip. Troad. 102.

689. ***Ὠμοδακής.** *Crudivorus. Ad ferociam stimulans.*

691. **Ἀνδροκτασία.** *Homicidium.* Vox Homerica. Il. E. 909.

690. **Οὐ θεμιστός.** *Nefastus.* Choeph. 642. Τὸ πᾶν Διὸς σέβας παρεκβάντες οὐ θεμίστως. **Θεμιστός.** *Legitimus.* δίκαιος. Phot. et Hesych. Ab antiquo verbo θεμίζω. Hesych. Θεμιζέτω. νομοθετείτω. Κρῆτες. Rectius Pausaniæ Lex. ap. Eustath. ad Iliad. I. p. 735, 55. θεμισσέτω. νομοθετείτω, ἢ δικαζέτω. Unde sua habuit Photius, Θεμισσέτω. δικαζέτω. Contra ἀθέμιστος est *injustus, sævus.* Iliad. I. 63. Hermesianact. Athenæi XIII. p. 597. C. ἀθεμίστια ἔργα Xenophanes apud Sext. Empir. p. 57. sed dubia lectio. In Sophoclis loco Brunckii lectionem firmat Eurip. Or. 97. Σοὶ δ' οὐχὶ θεμιτόν. Hinc color quis accedit ad Bothei conjecturam in Sophocl. Œd. Tyr. 993. Ἦ ῥητόν, ἢ οὐ θεμιστὸν ἄλλον εἰδέναι; pro θεμιτόν. Brunckius ἢ οὐχὶ θεμιτόν. Vid. Hemsterhus. ad Hesych. v. Θῶμις.

693. **Ξηρός.** *Siccus.* Optime Philoxeni Glossæ, Ξηρός. *Aridus. Siccus. Torridus. Laridus.* imo *Luridus.* Eurip. Orest. 383. Δεινὸν δὲ λεύσσεις ὀμμάτων ξηραῖς κόραις. (Anglice, *Thou hast no speculation in those eyes, Which thou dost glare with.*) Glaucus Brunck. Anal. T. II. p. 348. Ἔν τε γὰρ ὀφθαλμοῖς ἐσκληκόσι κωφὸν ὑποικεῖ Δάκρυ, καὶ

ὁ τρύχων ἐντὸς ἔνεστι πόνος. Horat. Carm. I. iii. 18. *Qui* SICCIS OCULIS *monstra natantia—vidit.* ubi omnino videndus est magnus Bentleius.

626. Κυρέω. *Ordino.* Recte Schol. A. τὸν βίον εὖ διάξας.

Ibid. * Μελαναιγίς. *Atram procellam ciens.* Vide supra ad v. 63.

701. Σαίνω. Supra v. 379.

703. Λῆμα. Vide supra v. 444.

Ibid. Τροπαία. sc. αὖρα. *Ventus qui* τροπὴν *fert.* Agam. 220. Φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν. τροπαῖος adjective sæpius occurrit. Photius et Etymol. M. p. 766, 40. Τριπαία. ἡ ἐναντία πνοή. οὕτως Σοφοκλῆς. Brunckius, seu potius Valckenaerius, Τροπαία.

704. Θαλερός. *Mollis.* Proprie dictum de θάλλοις, i. e. *surculis* plantarum, mollitiei notionem facile contraxit. Etymol. M. p. 441, 32. Θαλερός. ὁ ἐν ἀκμῇ ὢν τοῦ θάλλειν, ὁ ἀκμάζων νέος. καὶ Θαλερὸν δάκρυ, (Iliad. B. 366. ubi Schol. Venet. τὸ ἔνικμον, ἀπὸ τῆς τῶν φυτῶν μεταφορᾶς,) τὸ ἁπαλόν. Lex. Rhetor. MS. Bibl. Coislin. p. 500. Θαλερός. ἀκμαῖος, ἰσχυρός. νέος. ἢ ὁ ἁπαλός. καὶ θαλερὸν δάκρυ. τὰ γὰρ θάλλοντα φύλλα ἁπαλά.

705. Ζέω. *Bullio. Ferveo.* Mox Ἐκζέω. *Ebullio.* Vide notas. Plato Cratylo p. 419. E. Θυμός, ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς ἔχοι ἂν τοῦτο τὸ ὄνομα.

708. * Δατήριος. *Divisor.* Adjectivum a δατὴρ vel δάτης. Ducitur a δάω *divido.* Vide Alcmanis locum citatum ad v. 55. Infra 726. χρηματοδαίτας, quod a δαίω. 940. χρημάτων δατητάς, ubi vide.

712. Θήγω. *Acuo.* Prometh. 319. τεθηγμένους λόγους. Eurip. Orest. 1641. Μενέλαε, παῦσει λῆμ' ἔχων τεθηγμένον. Sophocl. Ajac. 585. Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη. Eurip. Hipp. 689. ὀργῇ ξυντεθηγμένος φρένας, ubi vid. Valckenaer.

Ibid. Ἀπαμβλύνω. *Hebeto.* ἀμβλύς, *hebes.* Prometh. 891. ἀπαμβλυνθήσεται Γνώμην. ubi plura videas. Sophocles apud Athen. XIII. p. 592. A. Ἰσχὺς ἀπήμβλυνται. Herodes apud Stob. CXVII.

p. 481. Γύναι, τὰ λευκὰ τῶν τριχῶν ἀπαμβλύνει Τὸν νοῦν. Herodot. III. 134. αἱ φρένες—γηράσκοντι συγγηράσκουσι, καὶ ἐς τὰ πρήγματα πάντα ἀπαμβλύνονται. Nicand. Alex. 540. νοεραὶ γὰρ ἀπὸ φρένες ἀμβλύνονται.

717. *Ὠλεσίοικος. *Domum perdens.* Ita dicti fuisse videntur ganeones. Hesych. Ὠλεσίοικοι. οἱ ἄσωτοι.

720. Εὐκταῖος. *Votivus. Qui prece vocatur.* Onomast. Labbæi, Εὐκταῖος. *Optatus. Votivus. Optabilis.* Schol. Theocrit. X. 52. εὐκτὸς δέ, ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκταῖος. Infra 841. Agam. 1389. Suppl. 626. Eurip. Med. 170. Θέμιν εὐκταίαν. Orest. 208. Καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός. Orphic. LIX. 6. Εὐκταῖαι, κυκλάδες, καλυκώπιδες, ἱμερόεσσαι. Crinagoræ Epigr. apud Dorvill. in Charit. p. 30. Pierson. Verisim. I. 7. p. 19. Ἠοῖ ἔπ' εὐκταίῃ τάδε ῥέζομεν ἱρὰ τελείῳ Ζηνί. Confer nott. in Moerin p. 137.

Ibid. Ἐρινύς. *Furia.* i. e. ἀρὰ, seu potius dea quæ ἀρὰς ad exitum perducebat. Eumen. 419. Ἡμεῖς μέν ἐσμεν Νυκτὸς αἰανῆς τέκνα· Ἀραὶ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὕπαι κεκλήμεθα. quæ citavit Elmsleius ad Sophocl. Œd. Tyr. 418. δεινόπους Ἀρά. Supra 70. Ἀρά τ', Ἐρινὺς πατρὸς ἡ μεγασθενής. Infra 791. Ἐρινὺς dicitur τελέσαι ἀράς. Cf. 884. 943.

721. Περίθυμος. *Iracundus.* Choeph. 38. Μέμφεσθαι τοὺς γας νέρθεν περιθύμως.

722. *Βλαψίφρων. *Mentem læsus. Demens.* Quod pedestris sermonis scriptores φρενοβλαβῆς dicebant. Incertus apud Athenag. p. 29. ed. Colon. Ὅταν δ' ὁ δαίμων ἀνδρὶ πορσύνῃ κακὰ, Τὸν νοῦν ἔβλαψε πρῶτον.

723. Παιδολέτωρ. *Liberos perdens.* Eurip. Med. 1390. De luscinia, quæ pullos *amisit,* Rhes. 549. Vid. supra 302.

725. Χάλυβος. *Chalybs. Ferrum.* Altera forma Χάλυψ occurrit Prometh. 134. ubi vide Glossarium. Chalybes autem gens erant Scythiæ: vid. Prometh. 734. 740. infra 725. Spanhem. in Callim. Dian. 60. Baronem de Santa Cruce ad Xenoph. Cyr. p. 581. ed. Schneider.

726. *Χρηματοδαίτης. *Possessionum distributor.* Vide supra 708.

728. Διαπάλλω. *Sortito distribuo.* Vide supra ad v. 55. Ceterum confer v. 818. Ἕξουσι δ' ἣν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθόνα. et Sophoclem ibi laudatum: quibuscum comparandi Lucian. Observ. ὦ τῆς ἀνοίας· εἴγε οὐκ ἴσασιν ὅτι κἂν ὅλην τὴν Πελοπόννησον ἕκαστοι αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰάκου. Juvenal. X. 168. Shakespearius noster Hen. IV. i. 2. Epigr. in Catalect. p. 202. *Ite: novas toto terras conquirite mundo. Nempe manet magnos parvula terra duces.*

732. Αὐτοδάϊκτοι. *A se mutuo interfecti.* Eodem sensu adverbium αὐτοκτόνως, et αὐτοκτόνος infra 805. Hesych. Αὐτοδάϊκτος. ὁ ἑαυτὸν φονεύσας. (Oppian. Hal. II. 349.) πυργοδάϊκτος occurrit Pers. 104. ἀνδροδάϊκτος Choeph. 856. a δαΐζω, *scindo.* quæ vox occurrit Choeph. 394. δαϊκτὴρ infra 910. Nescio tamen an rectius scriberetur αὐτοδάϊκτος, siquidem ἑαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι, ut ait Auctor Lexici Bibl. Coislin. p. 233. Vid. Sophocl. Antig. 145. Schleusner. Lex. N. F. in v.

734. *Μελαμπηγής. *Niger et concretus.* In Agam. 393. de ære. Simile compositum est καινοπηγὴς supra 639. Confer autem v. 822. Eumen. 982. πιοῦσα κόνις μέλαν αἷμα πολιτᾶν.

739. Παλαιγενὴς παρβασία. *Familiæ vetus transgressio.* Agam. 1627. Ἐγὼ δ' ὑποπτὸς ἐχθρὸς ἡ παλαιγενής, *generis vetus hostis.* Eumen. 173. παλαιγενεῖς μοίρας, *ab antiquo genitas.*

740. *Ὠκύποινος. *Citam pœnam ferens.* Contra ὑστερόποινος de pœna pede claudo dicitur Agam. 58. ὑστερόποινον Πέμπει παραβᾶσιν Ἐρινύν. Choeph. 380. ὑστερόποινον ἄταν.

744. Μεσόμφαλος. *Qui in medio umbilico est.* terræ scil. Eumen. 166. Πάρεστι γᾶς ὀμφαλὸν προσδρακεῖν. Sophocl. Œd. Tyr. 480. Τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων Μαντεῖα. ubi vid. Schol. Nota est de Delphis, terræ umbilico, historia. Consule interpp. ad Hesych. v. Γῆς ὄμφαλος. Ceterum verte εἰπόντος *quum jussisset.*

751. Ἄρουρα. *Gleba.* Constructio, interpretibus minus per-

specta, hæc est. *ἔτλα σπείρας ῥίζαν αἱματόεσσαν πρὸς ἄρουραν μὴ ἁγνάν, ἵν' ἐτράφη.*

754. *Φρενώλης. *Demens.*

757. *Τρίχηλος. *Trifidus.* Apud Hesychium pro Τρίχηνον. *τρικόρυφον*, dubito scribendumne sit *τρίχηλον*, an potius *τρικάρηνον*. Est autem a *χηλή, forfex.* Hesych. *Δίχαλον ζυγόν· τὸν ἑκατέρωθεν κεκοιλασμένον, χηλαὶ γὰρ τὰ κύματα.* sed vitii aliquid hic latet. Æschylus innuere videtur *τρικυμίαν*, de qua voce multa dedi ad Prometh. 1051. Adjicio Lycophr. 476. *Λαβρῶς σαλεύων πᾶν τρικυμίᾳ πέδον.*

758. Καχλάζω. *Cachinno.* Vid. supra ad v. 110.

759. Ἀλκή. *Defensio.* Vid. supra 76. *τείνω* autem intransitive ponitur, ut supra *ἀείρει*. Recte Burgessius, *Turris solum latitudo brevi intervallo prohibet, quo minus obruamur.* Wakefieldius advocat Arat. Phœn. 299. *ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον Ἄϊδ' ἐρύκει.* Adde Iliad. O. 628. de nautis, *τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται.* Virgil. Æn. IX. 142. *quibus hæc medii fiducia valli, Fossarumque moræ, leti discrimina parva.* Videndus est Valckenaerius Diatr. p. 239. B. qui prætervidit Juvenalis illud XII. 57. *I nunc, et ventis animam committe, dolato Confisus ligno, digitis a morte remotus Quatuor, aut septem, si sit latissima tæda.* (Bishop Hall's Contemplations IV. p. 115. *What merchant would put himself upon the guard of an inch-board in a furious sea, if he did not trust to the faithful custody of that plank?*)

767. *Πρόπρυμνος. *Ante puppim. πρόπρυμνος ἐκβολή, jactura quæ a puppi fit.* Scilicet opes e puppi projiciebantur. Bene contulit Stanleius Act. Apost. XXVII. 18. Non contulit Agam 978. *Καὶ τὸ μὲν πρὸ χρημάτων Κτησίων ὄκνος βαλὼν Σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου, Οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος—Οὐδ' ἐπόντισε σκάφος.*

768. Ἀλφηστής. *Inventor.* Qui sibi quid *lucratur.* Hesych. *Ἀλφησταί. ἀμειπταί. Ἀλφηστῇσι, τοῖς εὑρετικοῖς. ἀλφέω* est *invenio. nanciscor.* unde *τιμαλφέω* Eumen. 15. 623. Vox sæpius occurrit in Odyssea: Hesiod. Scut. 29. Op. 82. Theog. 512. Sophocl. Phil. 708. Eustath. in Iliad. Σ. p. 1166, 45. *Ἀπολλόδωρος τοὺς ἀκρατεῖς καὶ*

καταφερεῖς, ἀλφηστὰς εἶπεν, ἐν τῷ, Καταπυγοτέραν ἀλφηστῶν. Verum hoc non est Apollodori, sed Sophronis mimographi ap. Etymol. in voce, de quo Apollodorus librum conscripsit. Eustathius vero sua hausit ex Athenæo VII. p. 281. F. ubi recte *ἀλφηστᾶν.*

769. **Παχύνω.** *Crassum reddo.* De opibus Attice dictum. Photius, Suidas, et Phavorinus, *Παχεῖς Ἀττικοὶ τοὺς πλουσίους καλοῦσι συνηθῶς.* Glossæ Herodoteæ, *Παχέων. τῶν πλουσίων.* Suppl. 618. *μήποτ' εἴσοπιν χρόνου Πόλιν παχῦναι.* Herodot. IV. 91. VII. 156. Aristoph. Vesp. 288.

771. **Ξυνέστιος.** *Qui sub iisdem laribus vivit.* Vid. supra ad v. 73. Intellige autem, *urbis incolæ et omne mortalium genus.* Hoc est quod dicit Pindarus Ol. VII. 164. *δίδοι δέ οἱ αἰδοίαν χάριν, καὶ ποτ' ἀστῶν, καὶ ποτὶ ξείνων.*

773. ***Πολύβοτος.** *Qui multos alit.* Cratinus apud Hephæst. p. 89. ed. Gaisf. *πολύβωτον Σέριφον.* Homeri *πολυβοῦται* sunt *divites pecorum.* Locum bene explicat Schol. A. *οἱ θεοί, καὶ οἱ κάτοικοι τῆς ἡμετέρας πόλεως, καὶ ἁπλῶς πάντες οἱ ἄνθρωποι, τοῦτο γὰρ δηλοῖ τό, πολύβοτος αἰὼν βροτῶν· ἤγουν ἡ ζωὴ καὶ ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων ὁ πολλοὺς τρέφων, ἢ ὑπὸ πολλῶν ἐμβατευόμενος, ἢ ἐπὶ πολὺ ἐκτεινόμενος.* Unde liquet quosdam legisse *πολύβατος.* De *αἰὼν* vid. supra 205.

775. ***Ἀναρπάξανδρος.** *Homines eripiens.*

777. **Ἀρτίφρων.** *Mentis compos. ὑγιὴς τὴν φρένα.* Hesych. Odyss. Ω. 260. *Οὔτι μάλ' ἀρτίφρων.* ubi Schol. *ἔμφρων,* uti et hic explicat Schol. A. Eurip. Med. 296. Opponuntur *μεμηνὼς* et *ἀρτίφρων* Iph. Aul. 876, 7. Sic *ἀρτίπους* Sophocl. Trachin. 58. intelligitur ab Etymologo p. 150, 29. *ἄρτιος καὶ ὑγιὴς ποσίν.* Scilicet ab *ἄρω apto* natum est *ἀρτὸς,* et recentiorum *ἄρτιος, accurate adaptatus,* i. e. *perfectus.* Pessime autem interpretes *γάμων* cum *ἀρτίφρων* conjungunt, et vertunt, *postquam certior factus nuptiarum.* Dixerat Æschylus, *παράνοια συνᾶγε νυμφίους φρενώλεις.* dein, *postquam in se rediit, miser ob infaustas nuptias:* subaudito *ἕνεκα,* ut infra 945. *ὦ μέλεοι διοσδότων ἀχέων.* Pers. 116. 445. 517. Eurip. Hecub. 211. ibid. 425. Cf. Orest. 219. 820. *ὦ μέλεος ματρός.* 1027. *Ὦ μέλεος ἥβης σῆς* Helen. 138. Markland. ad Iph. Taur. 1490.

779. Δυσφορέω. *Ægre fero.* Δυσφορεῖν. βαρύνεσθαι, πικραίνεσθαι. Hesych. Cf. Sophocl. Electr. 255. Foesii Œconom. v. Δύσφορον.

783. *Κρεισσότεκνος. *Liberis melior.* "Vult enim Chorus Œdipum insana mente duo mala perpetrasse, alterum quod se oculis privavit, qui vita vel liberis chariores sunt, alterum, quod filiis diras imprecatus est." BUTLERUS. Similis est constructio in Eurip. Troad. 635. Ψυχὴν ἀλᾶται τῆς πάροιθ' εὐπραξίας. et in Pindar. Ol. I. 94. εὐφροσύνας ἀλᾶται.

786. Ἐπίκοτος τροφᾶς. *Ira incensus propter victum quem illi præbebant filii.* Ita Heathius, citans Schol. in Sophocl. Œd. Col. 1375. qui e parva Thebaide narrat filios Œdipi solitos esse patri armos victimarum mittere, quondam vero εἴτε κατὰ ῥαστώνην, εἴτε ἐξ ὁτουοῦν, ἴσχιον αὐτῷ ἔπεμψαν. Œdipus vero, Ἴσχιον ὡς ἐνόησε, χαμαὶ βάλεν, εἶπέ τε μῦθον. Ὤμοι ἐγώ, παῖδές μοι ὀνειδείοντες ἔπεμψαν. Εὖκτο Διῒ βασιλῆϊ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι, Χερσὶν ὑπ' ἀλλήλων καταβημέναι Ἄϊδος εἴσω. Addit Scholiasta, τὰ δὲ παραπλήσια τῷ ἐποποιῷ καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. De Œdipi diris consule Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 68.

787. * Πικρόγλωσσος. *Amare dictus.* πικρὰς ἀρὰς dicit Sophocles Œd. Col. 951.

788. *Σιδηρονόμος. potest esse vel *Ferrum dirigens,* ut οἰακονόμος, vel *ferro distribuens.*

790. Τρέω. *Tremo.* Verbum apud Tragicos rarissimum, præterquam in aoristo. Vid. Elmsl. ad Aristoph. Acharn. 490. Vox Dorica est, teste Theone in Arat. p. 4.

792. *Καμψίπους. *Pedes flectens.* Schol. A. ἡ κάμπτουσα κολαζομένων τοὺς πόδας. Satis absurde; suffragante tamen Hesychio. Καμπεσίγουνος. ἡ Ἐρινύς. ἀπὸ τοῦ κάμπτειν τὰ γόνατα τῶν ἁμαρτανόντων. Lege, Καμπεσίγουνος Ἐρινύς. ἀπο. κ. τ. λ. Finis est hexametri, ex Euphorione forsan, sive Empedocle, seu potius Onomacrito, desumptus. Recte interpretatur Heathius *pernix.* Nisi forte idem sit ac γαμψώνυχος.

793. Τρεφόμαι. Similiter construitur Sophocl. Philoct. 3. ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφείς. Eurip. Heraclid. 578. Σοὶ παῖδες ἐσμέν· σοῦ γὰρ ἐκτεθράμμεθα. Olim tamen suspicabar versum hic intercidisse, qualis, Τῶν ἐν πόλει Θήβαισιν εὐγενεστάτων.

795. Ὄβριμος. *Violentus.* Prosthesi τοῦ ο, pro βρίμος. Etymol. M. p. 613, 23. Ὄβριμος. ἰσχυρός, γενναῖος, ἀπειλητικός. δυνατός. παρὰ τὸ βρὶ ἐπιτατικὸν μόριον, ὃ δηλοῖ τὸ ἄγαν, ἢ τὸ μεγάλως καὶ ἰσχυρῶς, γίνεται βρίμος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο ὄβριμος. Consentit Schol. Oppian. Halieut. I. 360. Sic Ὀβριμοῦς pro βριμοῦς dixit Lycophr. 698. Vid. supra ad 457. μ omittunt etiam Eurip. Orest. 1455. et Photius; ut infeliciter statuat Hermannus de Em. Gr. Gr. p. 21. eam retinendam esse. Infeliciter etiam in Agamemnone ὀμβρίκαλα reponi vult, quum omittant μ Aelian. N. A. VII. 47. Photius, et Eustath. pp. 1395, 47. 1625, 47. et apud eum Aristophanes grammaticus. Toto cœlo errat vir doctissimus, quum putat veterrimam scripturam per μ fuisse; hæc enim litera recentioris ævi additamentum sine dubio fuit. Pro Hesychii et Suidæ ὄμπνιος, recte Photius ὄπνιος. De Θίβρων et Θίμβρων vid. Gaisford. ad Hephæst. p. 219. Στρόβιχος antiquius puto quam Στρόμβιχος. Vid. Koen. ad Gregor. p. 35. Pro τύμπανον veterrimi certe dicebant τύπανον, quod Apollonio II. 1139. restituit Piersonus. De ὑπέρκομπος supra egi; de ἀμπλακέω ad Prometh. 112. In Schol. Venet. ad Iliad. Π. 175. Στάμφυλος prave citatur pro Στάφυλος. λάβδα vetustius fuit quam λάμβδα. vid. Herodot. V. 92, 21. et ibi Larcher. Confer omnino Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 249.

796. Εὐδία. *Aëris serenitas.* Etymol. M. p. 389, 31. ἡ τοῦ ἀέρος ἠρεμία, καὶ κυρίως ἀβροχία, παρὰ τὸ δεύω, τὸ βρέχω, δευΐα· καὶ κατὰ μετάθεσιν, εὐδία. (ἢ παρὰ τὸ εὕδειν) δοκεῖ γὰρ κοιμᾶσθαι ὁ ἀὴρ, ὥς φησιν Ὅμηρος (Il. E. 524.) ὄφρ' εὕδῃσι μένος βορέαο καὶ ἄλλων Ζαχρειῶν ἀνέμων. Dein rectius ducit ab εὖ et Δία, (potius δῖος) Δία γὰρ καὶ τὸν ἀέρα φησὶ Πλάτων ὁ κωμικός. Ἀὴρ, ὃν ἄν τις ὀνομάσειε καὶ Δία. Ab εὔδιος fortasse profluxit Latinorum *sudus*, quam vocem Festus ducit a *seudus, sine udo.*

797. Ἄντλος. *Sentina.* Urbs non ad aquam exantlandam

redacta est; i. e. aquam non admisit. Hoc rectius credo quam cum Scholiasta et Pauwio ἄντλον pro ὕδωρ positum intelligere. Sed vide Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 108. interpp. ad Hesych. in voce, et, quem citant, Eurip. Hecub. 1009.

798. **Στέγω.** Supra 203. **Φερέγγυος.** Supra 392. Mox verte *μονομάχοισι προστάταις defensoribus, qui singuli cum singulis pugnabant.*

801. * **Ἑβδομαγέτης.** *Septimus dux.* Schol. A. *τὸν Ἀπόλλωνα λέγει, ὃς ἐν ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς γεννηθεὶς, ἐκλήθη Ἑβδομαγέτας.* Proclus, a Spanhemio citatus ad Callim. Del. 251. ait septenarium numerum communem Baccho et Apollini fuisse, *διὸ καὶ Ἑβδομαγέταν ἐκάλουν τὸν Θεόν, καὶ τὴν ἑβδόμην τοῦ Θεοῦ ἱερὰν ἔλεγον.* Schol. Aristoph. Plut. 1127. *ἑκάστου γὰρ μηνὸς ἡ νουμηνία καὶ ἡ ἑβδόμη ἀφιεροῦτο τῷ Ἀπόλλωνι.*

804. **Πρᾶγος.** *Res.* Vid. supra v. 2.

Ibid. * **Νεόκοτος.** *Novus.* *κότος* proprie est *indoles*; unde *ἀλλόκοτος, alii generis, νεόκοτος, novi generis, κακὰ νεόκοτα* Pers. 233. *παλίγκοτοι contrariorum generum,* Agam. 836. Sensus vero communis est *ira.* Phrynich. Appar. Sophist. p. 14. *Ἀλλόκοτον. σημαίνει μὲν κυρίως τὸ παρηλλαγμένον τῆς καθεστώσης διαίτης καὶ τρόπου, πεποίηται δὲ παρὰ τὸν κότον, ὃ σημαίνει μὲν τὴν ὀργὴν καὶ μανίαν καὶ παραπληγίαν. ὁ οὖν ἄλλοτε ἄλλως [ἄλλο τε ἄλλοις] κοτῶν, ἀλλόκοτος ἂν κολοῖτο.* Voces uncinulis comprehensæ delendæ videntur. Composita ex *κότος* amat Æschylus.

809. **Κατασποδέω.** *In pulverem dejicio,* et metaphorice, *occido.* Hesych. *Κατασπόδησον. κατέλασον.* Recte Schol. A. *τῇ σποδῷ κεκονιαμένοι—ἀνῃρημένοι.* Hunc locum citat Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 1238. *Σποδούμενος μὲν πρὸς πέτραις φίλον κάρα.* Infinita sunt poetarum loca, ubi pugna occisi narrantur *κατακείμενοι ἐν κονίῃσι.* Sic Horatius, *Crines pulvere collines,* pro *necabere.* Mythographus ap. Suid. v. *Ψαφαρῇ. Ἔστασαν, οὐδὲ κόμας ψαφαρῇ ἐμίαντο κονίῃ.*

813. **Ἀναλόω.** *Consumo.* Hesych. *Ἀναλῶσαι. ἀφανίσαι.* (*Σοφοκλῆς*) *Ποιμέσιν.* Suidas. *Ἀναλοῦντες. ἀντὶ τοῦ ἀναιροῦντες.* So-

phocl. Œd. Tyr. 1174. *ὡς ἀναλώσαιμί νιν.* Thucyd. III. 81. *οἱ δέ, ὡς ἕκαστοι ἐδύναντο, ἀνηλοῦντο. se ipsos interficiebant.* Plura dabit Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 591.

816. **Διαλαγχάνω.** *Sorte divido.* Vid. not. ad v. 788.

Ibid. **Σφυρήλατος.** *Malleo ductus. σφύραις ἐληλαμένος.* Photius, Hesychius, et Suidas. Pindar. fr. 27. *σφυρηλάτοις ἀνάγκαις.* Primam producit. Theocrit. XXII. 47. *σφυρήλατος οἷα κολοσσός.* Supra occurrit *χαλκήλατος, ex ære ductus.*

817. **Σκύθης.** Vid. supra 725.

Ibid. **Παμπησία.** *Tota possessio. πᾶσα ὕπαρξις.* Hesych. Photius, *Παμπησίαν. παγκτησίαν.* Eurip. Ion. 1305. Aristoph. Conc. 868. *αἵρεσθε τὴν παμπησίαν.* Formatur ab antiquo verbo *πάω, possideo,* de quo alibi fusius agendum est. Inde etiam *παμπήδην* Pers. 728. Sophocl. Ajac. 916. Nicand. Alex. 37. ubi vulgatur *παμπήγην.* Eustath. ad Odyss. Δ. p. 1502, 48. *ἀπὸ τοῦ πῶ, τὸ κτῶμαι,—παμπήδην ἐπίῤῥημα, καὶ παμπησία ἡ παγκτησία.* Simile est *παγκληρία* Choeph. 484.

818. **Ἕξουσι δ' ἣν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθόνα.** Præter loca citata in Glossario ad v. 728. conf. Lycophr. 1063. *Τοῖς δ' ἀκτέριστον σῆμα Δαυνῖται νεκρῶν Στήσουσι, χωστῷ τροχμάλῳ κατηρεφές, Χώραν διδόντες, ἥνπερ ἔχρηζον λαβεῖν.*

825. **Ἐπολολύζω.** Vide supra 254. Spanhem. ad Callim. Del. 256. *κἀπολολύξω* male cepit pro *καὶ ἀπολολύξω,* quod esset, *exclamare desinam.* Choeph. 929. *Ἐπολολυξάτω.*

826. **Ἀσινής.** *Damnum avertens.* Sensu rariori, quod notavit Burtonus, citans Agam. 1312. *Τίς ἂν οὖν εὔξαιτο βροτῶν ἀσινεῖ Δαίμονι φῦναι, τάδ' ἀκούων;* Sensus communis est *illæsus.* Choeph. 1005. *Οὔτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον Διὰ παντὸς ἄτιμος ἀμείψει.* ita enim lego. *σωτὴρ* vero Jupiter esse videtur.

836. **Θυιάς.** Vide supra v. 494.

838. **Δύσορνις.** *Male ominatus.* Vid. Glossar. in Prometh. 495.

839. **Ξυναυλία.** *Concentus.* Hesych. *Ξυναυλίαν. πᾶν πρᾶγμα δισσόν· τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὔλησιν. ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, ξυναυλία λέγεται,* " unde Æschylus fratrum duorum *μονομαχίαν, ξυναυλίαν* dixit." Heinsius. quam observationem Albertio tribuit Butlerus. Semus apud Athen. XIV. p. 618. A. *ἀγνοουμένης δὲ παρὰ πολλοῖς τῆς ξυναυλίας, λεκτέον (ὅτι) ἦν τις ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαῖος αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ, χωρὶς λόγου.* Cf. Lexic. ap. Hermann. de Em. Gr. Gr. p. 340.

840. **Ἀπεῖπον.** *Deficio.* Proprie, *Loqui desino,* ut *ἀπαυδάω.* Erotian. *Ἀπαυδῆσαι· οἷον ἄφωνον γενέσθαι.* Sic *ἀπογίγνομαι, esse desino,* i. e. *morior,* Herodot. VI. 58. *ἀποκηδέω, lugere desino;* de qua voce Valckenaer. in Theocrit. Adoniaz. p. 203. *ἀπερυθριάω, erubescere desino,* Menander Stobæi XXXII. p. 137. Apollodor. ibid. XLVI. p. 179. Aristænet. II. 5. Vid. Salmas. Confut. Animadv. Anton. Cercoetii p. 70. De constructione vocis *ἀπειπεῖν* vide Porson. ad Eurip. Orest. 91. Demosth. Ol. III. p. 10. ed. Manut. *ἀπειρηκότων χρήμασι Φωκέων.*

841. **Εὐκταῖος.** Supra 720.

842. ***Διαρκέω.** *Penitus sufficio.* Vocem apud vetustiores, alibi vidisse haud memini.

844. **Ἀμβλύνω.** *Hebeto. Obscuro.* Vid. supra 712.

846. **Αἰακτός.** *Lamentabilis,* ab *αἰάζω,* quod ab *αἴ,* ut *ὤζω* ab *ὦ.* Vid. supra ad v. 8. ubi citare debueram Valckenaer. Diatrib. p. 21. C. Vocem *ἐτυμολογίζει* Sophocles Ajac. 432. Pers. 1069. *Αἰακτὸς εἰς δόμους κίε.* Aristoph. Acharn. 1194. *Ἐκεῖνο δ' αἰακτόν, οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι.*

848. ***Αὐτόδηλος.** *Per se manifestus.*

Ibid. **Προὖπτος.** *Manifestus. Ante oculos visus.* Hesych. *Προὖπτον. πρόδηλον. φανερόν.* Recte Photius, *Πρόοπτον, τὸ προορώμενον καὶ προφανές· οἷον τὸ προκείμενον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν.* Eurip. Hippol. 1383. *Προὖπτον ἐς Ἀΐδην στείχω.* (Virgil. Æn. II. 359. *Vadimus haud dubiam in mortem* Phædrus IV. 6. *nec ad* professæ *mortis*

audacem viam.) ubi Monk. (1363.) nostrum citat et Herodot. IX. 17. προόπτῳ θανάτῳ, a Suida in voce laudatum; item Sophocl. Œd. Col. 1439. et ἀπρόοπτον ex nostri Prometh. 1110. Valcken. adnotavit Thucyd. V. 99. ἐς προῦπτον κίνδυνον, et Phœnicid. Stobæi p. 80=45. Εἰς προῦπτον ἦλθον ἐμπεσοῦσα δὴ κακόν. Adde Aristophont. Athenæi XIII. p. 559. B. Εἰς προῦπτον εἰδὼς αὐτὸν ἐνέβαλεν κακόν. Alciphr. III. 7. προύπτου με κινδύνου φανερῶς ἐξείλοντο. Demosth. Ol. II. 5. οὕτως ἀνόητον, ὥστε εἰς προῦπτον κακὸν αὐτὸν ἐμβαλεῖν. Herodot. II. 161. ἀποπέμψαι ἐς φαινόμενον κακόν. Ceterum intelligat lector cadavera jam in scenam illata esse.

849. *Διδυμάνορα κάκ' αὐτοφόνα. *Duorum virorum mala et mutua homicidia.* διδυμάνωρ ab ἀνὴρ formatur, non ab antiqua radice ἤνωρ, de qua supra ad v. 118.

852. Ἐφέστιος. *Incola.* Vide supra 73. Mox de Οὖρος vid. supra 687.

854. Πόμπιμος. *Qui mittit.* Intelligitur, credo, mortuorum transmissio, per Mercurium πομπαῖον facta. In simplici sensu satis frequens est. ἐρέσσω similiter usurpatur Pers. 1047. Ἔρεσσ', ἔρεσσε, καὶ στέναζ' ἐμὴν χάριν. Vid. supra 387.

855. Πίτυλος. *Sonus qui a crebra pultatione oritur.* κυρίως ὁ ἀπὸ τῶν ἐρεσσομένων κωπίων γινόμενος θόρυβος. Schol. A. Ad rem Hesych. Πίτυλος. συστροφὴ τῆς χειρός, ὅταν πυκνῶς ἐπιφέρηται. Idem, Πιτύλους, οἱ ἀλειπταὶ τὰς ἐν περιόδῳ καταβολὰς τῶν πληγῶν. Toupius οἱ ἀθληταί. Male omnino. Recte vero citat Theocrit. XXII. 17. Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον. Polluc. II. 147. ἡ δὲ συνεχὴς τῶν χειρῶν συναγωγή, πυκνῶς εἰς πλῆθος ἐπιφερομένων, πίτυλος καλεῖται. "Est autem πίτυλος proprie strepitus seu sonitus aquæ remo percussæ, aut cum uno consensu et remorum impulsu sonitum in aqua cient nautæ. Est et πιτυλίζειν manibus gesticulari, easque crebro ciere, earumque ejusmodi motus *pitylisma* dicitur Juvenali. (XI. 173. sed vide M. A. Muret. V. L. X. 6.) πιτυλίζειν inter corporis gymnasia recenset Galen. de san. tuenda 2." Foesius. accurate, ut solet. Noster Pers. 976. πάντες ἐνὶ πιτύλῳ τλάμονες ἀσπαίρουσι χέρσῳ. Plura dabunt interpp. ad Hesych. in voce, et eruditus Monk. ad Eurip. Hippol. 1462.

Ibid. **Ἀμείβομαι.** *Deduco.* Quo sensu nescio an alibi occurrat.

856. * **Ἄστονος.** *Gemebundus.* Hesych. Ἄστονον. ἄλυπον. μεγαλόστονον. Theocr. XVII. 47. Ἀχέροντα πολύστονον. De vi intensiva literæ *α* vide Glossar. ad Prometh. v. 905.

Ibid. ***Μελάγκροκος.** *Nigra habens vela.* Quale fuit navigium, quo ante Thesea deportabantur victimæ Minotauro tradendæ: quod bene monuit Schutzius. Vid. Meurs. Reg. Att. II. 18. Euripides dixit λινόκροκον φάρος Hecub. 1064. *velum lino textum.* φοινικόκροκον ζώναν Pindar. Ol. VI. 16. κρὸξ autem vel κρόκη, erat *subtemen, trama.* Hesiod. Op. 536. Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι. Plato Polit. p. 126. ed. Basil. 1. accurate vocem definit. Hippocrates de lino aut tomento ponit. Vid. Spanhem. in Callim. p. 135. Idem fere erat κροκίς, de qua voce Casaubon. ad Theophrast. p. 114. Foesius Œconom.

Ibid. **Νεκυοστόλος.** *Mortuos transvehens.* Antipater Antholog. III. vii. 3. Μούναν σὺν τέκνοις νεκυοστόλε δέξο με πορθμεῦ. Lucianus alicubi voce utitur. Hanc Butleri correctionem firmat etiam fragmentum veteris poematis ap. Pausan. X. p. 866. Ἔνθ' οὗτοι νέα μὲν νεκυάμβατον, ἣν ὁ γεραιὸς Πορθμεὺς ἦγε Χάρων, οὐκ ἔλλαβον ἔνδοθεν ὅρμου. De Charonte autem et cymba ejus vid. Valckenaer. Diatrib. p. 280.

Ibid. **Θεωρίς.** *Navis.* Proprie navis quæ ex Athenis τοὺς θεωροὺς Delum quotannis vehebat. κυρίως ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ εἰς Δῆλον ἀπερχομένη. Schol. A. Res magis nota, quam ut in eam verba impendam. Vid. Meursii Thes. c. 16. Spanhem. ad Callim. H. Del. 314. et Stanleii notam ad h. v. Thomas M. v. Θεωρός. καταχρηστικῶς δὲ τὴν τοῦ Χάροντος ναῦν θεωρίδα Αἰσχύλος λέγει.

857. **Ἀστιβής.** *Non calcatus.* Sophocl. Œd. Col. 127. Ajac. 657. Vide notas. Recte autem monet Spanhemius l. c. Charontis navem τὰν ἀστιβῆ Ἀπόλλωνι vocari, ad discrimen veræ apud Athenienses et Apollinis cultui dedicatæ θεωρίδος.

858. **Πάνδοκος.** *Omnes recipiens.* Dixit Lycophr. 655. Πρό-

παντας Αΐδης πανδοκεὺς ἀγρεύσεται. qui versus mirifice confirmat correctionem, quam ex Etymologo quodam mecum communicavit Gaisfordius, in Nostri Suppl. 155. Τὸν Ζαγρέα, Τὸν πολυξενώτατον Ζῆνα τῶν κεκμηκότων, de quo plenius agam ad locum. Pluto dicitur Πολυδέκτης Homerid. Hymn. Cerer. 9. ubi vide Ruhnken. Cf. Glossar. ad Prometh. 159. Sophocli in Inacho diversorium vocatur πάνδοκος ξενόστασις, quod vulgo πανδοκεῖον, et apud nostrum δόμοι πάνδοκοι ξένων Choeph. 660. Antiphanes alicubi apud Athenæum Orcum vocat καταγωγεῖον. Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 286. ex Sophocle enotavit λίμνη πάγκοινος Αΐδου, et Αΐδης κοινός. Propert. III. xvi. 24. *Scandenda est torvi* PUBLICA *cymba senis.* Notent autem tirones Athenienses veterem orthographiam Ionicam retinuisse, πάνδοκος potius quam πάνδοχος. Vid. Æ. P. Lex. Ion. v. πανδοκεύειν. Etymol. M. p. 282, 2. τὰ δὲ παρὰ τὸ δέχω πάντα διὰ τοῦ κ̄. Cf. supra ad v. 18.

Ibid. **Ἀφανής.** *Invisibilis,* Innuit scilicet etymon vocis Αΐδης. Vel potest esse *obscurus, sine luce.* De voce χέρσος vid. supra ad v. 64.

861. **Θρῆνος.** *Lamentum. Nenia.* Prometh. 396. Choeph. 340. θρήνων ἐπιτυμβιδίων.

862. **Ἐρατός.** *Amabilis.* Eurip. Heraclid. 915. Ἥβας ἐρατὸν λέχος. Alcman apud Hephæst. p. 40. ed. Gaisf. Ἀρχ' ἐρατῶν ἐπέων. Homerus etiam de pulcritudine ponit ἐρατεινός, Sappho ἐραννός. Voce sæpius utitur Pindarus.

Ibid. **Βαθύκολπος.** *Profundum,* i. e. *demissum habens sinum.* Anglice *Long-waisted.* Vox Homerica, Iliad. Σ. 122. Δαρδανίδων βαθυκόλπων. Eadem fere ac βαθύζωνος Iliad I. 590. Hesych. Βαθυκόλπων. ἡρωΐδων, ἀπὸ τοῦ μεγέθους. καὶ βαθυζώνων. Noster Pers. 155. Ὦ βαθυζώνων ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη. ubi Schol. βαθύζωνοι—διὰ τὸ κροσσωτὰς ζώνας ἔχειν. Choeph. 167. βαθυζώνου κόρης. Etymolog. M. p. 185, 42. Βαθυκόλπους, ἀπὸ τοῦ ἐκ τῆς ζώσεως κολπώματος. Pindar. Pyth. I. 25. βαθυκόλπων Μοισᾶν. Plura dabit Alberti. ad Hesych. in vv. Idem fere est βαθύπεπλος. Aliter terra dicitur βαθύστερνος in Simmiæ Alis Brunck. Anal. I. p. 204. Hephæst. p. 31.

863. **Ἵημι.** *Mitto.* Haud valde obvium est futurum ἥσω. Pers.

945. Choeph. 555. Ἄμφω δὲ φωνὴν ἥσομεν Παρνησίδα. Sophocl. Ajac. 628. Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Ἥσει δύσμορος. ibid. 851. Ἥσει μέγαν κωκυτόν. Eurip. Herc. Fur. 1295. Φωνὴν γὰρ ἥσει χθών. Cf. Troad. 440. Plato Legg. II. p. 114. Ald. ποίαν δὲ ᾄσουσιν οἱ ἄνδρες φωνὴν ἢ μοῦσαν. ubi ἥσουσιν Porsonus ad Eurip. Suppl. 932.

864. **Φήμη.** *Dictum.* Sensu primario. *Priusquam nos allocutæ fuerint.* Eurip. Hippol. 579. *φάμα, vox.*

865. **Δυσκέλαδος.** *Infaustum sonans.* δύσφωνος. κακὸν ἦχον ἀποτελῶν. Hesych. Eurip. Med. 419. et simillimo loco Ion. 1090. δυσκελάδοισι—ἀείδεθ' ὕμνοις. ibid. 1098. Μοῦσα—δυσκέλαδος. Homer. Iliad. Π. 356. φόβοιο Δυσκελάδου. Vide autem Spanhem. in Callim. p. 28. qui notat deorum inferorum hymnos occurrere Pers. 624. Adde Choeph. 467. αἱματηρᾶν Θεῶν κατὰ γᾶς ὅδ' ὕμνος.

867. **Παιάν.** *Pæan.* Vid. supra ad v. 632. Choeph. 144. Ὑμᾶς δὲ κωκύτοις ἐπανθίζειν νόμος Παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας. Ubi Schol. ὅτι ἐπὶ ἀποθανόντος παιᾶνα εἶπε κακῶς, καὶ Εὐριπίδης· (Alcest. 424.) Παιᾶνα τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ. Ubi lego παιᾶνα εἶπεν, ὡς καὶ Εὐρ. Confunduntur igitur παιὰν et θρῆνος, inter quos tamen distinguit Noster Choeph. 336. Ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων Παιὰν μελάθροις ἐν βασιλείοις. Adjecit igitur epitheton ἐχθρόν.

869. **Στρόφος.** *Zona.* συνεστραμμένος λῶρος. Hesych. σχοινίον ἐστραμμένον, ἤτοι κλωστόν, ἢ καὶ ἱμᾶς τοιοῦτος. Eustath. ad Odyss. N. p. 1746, 42. quo sensu occurrit Odyss. N. 438. Herodot. IV. 60. Suppl. 453. Ἔχω στρόφους ζώνας τε, συλλαβὰς πέπλων. Ita recte Spanhemius pro στρόβους. Virginum ornamentum erat zona; intellige ergo, *quotquot sunt virgines.* Zonæ significatu frequentius est στροφίον. ἡ στρογγύλη ζώνη. Hesych. *Cingillus.* Gloss. Vett. Catull. LXI. 65. *Non tereti strophio luctantes vincta papillas.* Vid. Toup. in Suid. II. p. 204.

871. **Ἐκ φρενός.** *Ex animo.* Abresch. confert v. 914. ἐτύμως δακρυχέων ἐκ φρενός. Choeph. 101. λέξω τὸν ἐκ φρενὸς λόγον. Agam. 1468. Φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἴπω; Adde Sophocl. Œd. Tyr. 528. ἐξ ὀρθῆς φρενός. Nostr. Agam. 48. Μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρην.

ibid. 770. *εὔφρονος ἐκ διανοίας*. et, qui præiverat, Homer. Iliad. I. 343. Ἐκ θυμοῦ φίλεον. Incert. ap. Schol. Sophocl. Œd. Col. 1375. Ἔγνω 'παφήσας, εἶπέ τ' ἐκ θυμοῦ τάδε. Theocrit. II. 60. ἇς ετι καὶ νῦν Ἐκ θυμῶ δέδεμαι. ubi vide Valcken. Id. VIII. 35. Βοσκοῖτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας. Bion. IV. 2. Ἐκ θυμοῦ δὲ φιλεῦντι. Nicander in Anthol. II. xlvii. 2. Αἰνεῖν ἐκ ψυχῆς. Vide et Eurip. Iph. Aul. 1075. Idem fere valet ἀπὸ γνώμης Eumen. 671. ab Abreschio collatum, quem vide.

Ibid. **Λιγαίνω.** *Stridule queror.* Hesych. Λιγαίνει. τέρπει, ᾄδει, μαστιγοῖ, κηρύττει, κλαίει, ἢ ὀξέως ἐφορμᾷ. Eustath. ad Iliad. O. p. 1033, 38. λιγαίνειν, οὐ μόνον τὸ ῥητορικῶς ὑμνεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὀξέως φωνεῖν. Il. Λ. 684. Κήρυκες δ' ἐλίγαινον. Pers. 467. ἀνακωκύσας λιγύ. Ibid. 332. λιγέα κωκύματα.

873. **Ἄπιστος.** *Non persuadendus.* Sensu rarissimo. Refertur ad v. 708. ut recte monet Schutz.

874. **Ἀτρύμων.** *Non labore terendus.* A τρύω, de qua voce vid. Glossar. in Prometh. 27. Eumen. 402. ἄτρυτον πόδα. Sophocl. Ajac. 787. ἀρτίως πεπαυμένην Κακῶν ἀτρύτων, *nunquam cessantium.* Mox ἑλόντες pro διελόντες poni existimat Casaubonus; quod tamen haud necessarium est.

876. **Αἰχμή.** *Hastæ cuspis. Telum.* Supra 525.

880. ***Ἐρειψίτοιχος.** *Muros dejiciens.* Erotian. Ἔρειψις. πτῶσις. καὶ ἐρείπειν, τὸ καταπεσεῖν. In Eurip. Iph. Taur. 48. pro πᾶν δ' ἐρείψιμον στέγος Βεβλημένον πρὸς οὖδας, Valckenaerius, Ruhnkenius, et Marklandus ἐρέψιμον certatim reponunt. Mihi vero vulgata lectio recte se habere videtur. Hesych. Ἐρίψιμα. πτώσιμα. Ἐρίπιον. τὸ ἡμίπτωτον οἴκημα. Schol. in Pers. 425. Ἐρείπια κυρίως τὰ παραπτώματα τῶν οἴκων λέγεται. Cf. Schol. in Sophocl. Ajac. 308. Etymol. M. p. 372, 28. ἐρείπια σημαίνει τοὺς πεπτωκότας τόπους. Idem tradit Didymum ἐρίπω scribi jubere, Philoxenum vero ἐρείπω, qui etiam ait, ἐρείπω, τὸ εἰς γῆν βάλλω. Eustath. ad Iliad. Δ. p. 436, 41. οἰκόπεδον δέ, οἰκίας καταῤῥιφείσης ἔδαφος, ὅπερ κοινότερον καὶ ἐρείπιον οἱ ὕστερόν φασι. Schol. Oppian. Hal. I. 54. οἰκήπεδον δὲ τὸ τῆς καταβληθείσης οἰκίας πεδίον, ἐρειποτόπιον λεγόμενον.

882. **Διαλλάσσω.** *Reconcilio.* Unde διαλλακτὴρ infra 902.

885. **Ἐρινύς.** Vide supra ad v. 792. 720.

886. **Εὐώνυμος.** *Lævus.* Prometh. 598. Manus sinistra εὐώνυμος dicebatur κατ' εὐφημισμόν. Etymol. M. p. 143, 20. Ἀρίστερος, ἀπὸ τοῦ ἄριστος—ἔστι δὲ κατ' εὐφημισμόν, ὥσπερ καὶ εὐώνυμος. Consentit Eustathius in Odyss. A. p. 1398, 50.

887. ***Ὁμόσπλαγχνος.** *Ejusdem visceris. Cognatus.* Dein πλεύρωμα dicitur pro πλευρά, sicut τρίχωμα pro θρὶξ supra 663. χαίτωμα pro χαιτὴ 381. ubi vide. πέπλωμα pro πέπλος infra 1041.

889. **Ἀντιφόνος.** *Cædem cæde compensans.* Eumen. 980. ἀντιφόνους ἄτας. Sophocl. Philoct. 1156. ἀντιφόνον κορέσαι στόμα. Electr. 248. δώσουσιν ἀντιφόνους δίκας.

890. **Διανταῖος.** *Penitus perforans.* Hesych. Ἀνταίαν. ἔκτοπον, χαλεπήν. Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ. Idem, Ἀνταίας. πολεμίας, ἐχθρᾶς. Σοφοκλῆς Πολυΐδῳ. Choeph. 178. ἐπαίσθην δ' ὡς διανταίῳ βέλει. quod primario sensu explicat Scholiasta, ἐξ ἐναντίας τιτρώσκοντι. Ibid. 630. ἄγχι πνευμόνων ξίφος διανταῖον ὀξυπευκὲς οὐτᾷ. Sophocl. Antig. 1308. τί μ' οὐκ ἀνταίαν ἔπαισέ τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει; Electr. 197. ἀνταία γενύων ὡρμάθη πλαγά. Eurip. Androm. 835. ἵν' ἀνταίαν ἐρείσω πλαγάν. Ion. 766. Διανταῖος ἔτυπεν ὀδύνα με Πνευμόνων τῶνδ' ἔσω. Nicetas in Manuel. Comn. 3. οὐκοῦν κατὰ καρδίας ἑτέραν ἀνταίαν πληγὴν εἰληφώς. cujus loci notitiam debeo Joanni Kirchmanno de Annulis p. 50. Primario sensu Pers. 603. ἀνταῖα, *adversa.*

892. **Ἄναυδος.** *Mutus.* Supra 82. Agam. 479. Schol. interpretatur ἰσχύϊ μεγάλῃ καὶ ἀνεκλαλήτῳ. In Agam. 229. χαλινῶν ἀναύδῳ μένει est, *frænorum vi vocem comprimente.* Quare locum sic verterim; *Vi silente* (i. e. *ira, quæ se invicem affari non sinebat*) *fatalique discordia, quam pater imprecatus erat.*

893. ***Διχόφρων.** *Discors.* Agam. 732. Δίχα δ' ἄλλων

μονόφρων εἰμί. Pindarus dixit *διχόβουλος* eodem fere sensu, Ol. VIII. 114. ubi Heynius citat Homericum *δίχα νοεῖν.*

896. **Ἐπίγονοι.** *Posteri.* Ita dicebantur *κατ' ἐξοχὴν* Septem ducum filii, qui decem post annis, Thersandro duce, Thebas expugnaverunt; de quibus vid. Heyne. ad Apollodor. III. 7. 2. Num hos innuerit Æschylus vix satis liquet.

897. **Αἰνόμορος.** *Cui sors infelix obtigit.* Idem ac *δύσμορος.* Iliad. X. 480. *ὅ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν Δύσμορος αἰνόμορον.* Sic quem Homerus *δύσπαριν* vocat, *αἰνόπαριν* dixere Alcman ap. Schol. Venet. in Iliad. Γ. 39. Euripides Hecub. 932.

899. **Μοιράομαι.** *Divido.* Hesych. *Μοιρήσασθαι. λαχεῖν.* Compositum *ἐπιμοιράομαι* habet Moschio Stobæi Ecl. p. 147. *κἀπιμοιρᾶσθαι κόνιν. διαμοιράομαι* Eurip. Hecub. 1059.

900. **Ὀξυκάρδιος.** *Acutum cor habens. Iracundus.* Aristoph. Vesp. 430. Abreschio citatus, *σφῆκες ὀξυκάρδιοι.* Frequens est *ὀξύθυμος.* Videndus est Harpocratio in v. *Ὀξυθυμίαι.*

902. * **Διαλλακτήρ.** *Reconciliator.* Vid. supra 882. Forma vulgaris est *διαλλάκτης.*

903. **Ἀμεμφία.** *Nulla reprehensio.* Sophocles Inacho apud Schol. Aristoph. Plut. 727. *ἀμεμφίας χάριν.* Verte autem, *Reconciliatori autem* (ferro scil. cf. 882.) *reprehensio erat ex amicis eorum.* Bene Schol. A. *μέμφονται δὲ οἱ φίλοι τῷ διαλλακτῆρι αὐτῶν σιδήρῳ.*

904. **Ἐπίχαρις.** *Gratus.* Alibi apud Tragicos haud offendi. Occurrit Xenoph. Œcon. VII. 37. Hier. IX. 4. Vid. Albert. ad Hesych. in v. Ex hoc versu firmari videtur Plutarchi lectio in Nostr. Suppl. 676. *Ἄχαριν—Ἄρην,* pro *ἄχορον.* Vid. Porson. ad Eurip. Phœniss. 800.

905. * **Σιδηρόπληκτος.** *Ferro percussus.* Schwenkius confert Iliad. T. 25. *χαλκοτύπους ὠτειλάς.* Verte autem *σιδηρόπλακτοι ταφῶν λαχαί, sepulcrorum sortitiones ferro factæ.* i. e. *sepulcra ferro effossa.*

910. * **Δαϊκτήρ.** *Divisor.* Hesych. *Δαΐζων. κατακόπτων.* (Suppl. 674.) Vid. supra 732. Suppl. 795. *δαΐκτορος βίᾳ.*

Ibid. * Αὐτόστονος. *Sua mala gemens.* * Αὐτοπήμων. *In se infortunia habens.* Composita ex αὐτὸς adamavit Æschylus. Vid. supra 678. 715. 731. 732. 805. 848. 850. infra 1065.

912. * Δαϊόφρων. Vide notas. Exemplum hujus vocis requiro. Recte autem formatur, ut ἀγανόφρων, δολιόφρων et similia.

Ibid. * Φιλογηθής. *Lætitiæ amans.* Vide notas.

915. Μινύθω. *Decresco. Tabesco.* Hesych. Μινύθει. ἐλαττοῦται, μειοῦται. Homer. Iliad. P. 738. μινύθουσι δὲ οἶκοι. Eumen. 374. Δόξαι—τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν ἄτιμοι. Sophocl. Œd. Col. 685. οὐδ᾽ ἄϋπνοι κρῆναι μινύθουσιν. Active etiam usurpatur, ut Iliad. O. 493. Dein recte monet Butlerus subaudiendum esse ἕνεκα ante δυοῖν ἀνάκτοιν.

919. Στίξ. *Ordo.* Hesych. Στίχες. τάξεις ὅπλων (imo ὁπλιτῶν.) Vox frequens apud Homerum. πολεμίων στίχας Eurip. Heraclid. 676. Cf. ejusd. Suppl. 669. Altera forma, στίχος, occurrit Pers. 366. Bene Schol. A. πολλὰ κακὰ ἔπραξαν τοῖς πολίταις, τοῖς μὲν Θηβαίοις ὁ Ἐτεοκλῆς, τοῖς δὲ Ἀργείοις Πολυνείκης.

920. Πολύφθορος. *Multum periens.* Quo sensu ponitur Sophocl. Trachin. 477. ἡ πολύφθορος Οἰχαλία. Electr. 10. Πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε. Contra pro *multum perdens* Eurip. Phœniss. 1036.

Ibid. Δαΐς. *Pugna.* Hesych. Δαΐ. μάχῃ. ὡς γραῦς, γραΐ. καὶ δᾴς, δαΐ. Minus bene: δᾲς enim, ni fallor, non nisi de *face* ponitur. Etymol. M. p. 244, 53. ἔστι καὶ δαῒς ἡ μάχη. παρὰ τὸ δαίω τὸ διακόπτω—ἡ δοτικὴ δαΐδι· καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς δῖ συλλαβῆς, δαΐ.—ἐν δαῒ λυγρῇ. (Iliad. N. 286.) Iliad. Ξ. 387. Ἐν δαῒ λευγαλέῃ. ubi Schol. Venet. ὅτι βαρύνεται ἡ εὐθεῖα δαῒς, διδασκόμεθα ἐκ τῆς παρὰ Καλλιμάχῳ αἰτιατικῆς, Εἰς δάϊν ὁπλισμὸν ἵππειον. Forsan ὁπλισμῶν ἱππείων.

926. Ἀλληλοφόνος. *Se invicem occidens.* Pindar. Ol. II. 3. de Œdipo, ἰδοῖσα δ᾽ ὀξεῖ᾽ Ἐρινύς, πέφνεν ἑοῖ σὺν ἀλλαλοφονίᾳ γένος ἀρήϊον.

930. Πανώλεθρος. Supra 71.

931. * Διατομή. *Dissectio.* hæreditatis scilicet, cum allusione

etiam ad vulnera ferro inflicta; quod optime monet Butlerus. Eurip. Hecub. 770. *διατεμὼν χρόα.*

935. Ζόη. *Vita.* Pro sanguine positum existimat Schutzius. Φονόρυτος autem *sanguine perfusus*; vel, si *ζόα φονόρυτος* legas, *sanguine fluens:* et hoc verum puto.

939. Σεύω. *Propero.* Vid. supra ad v. 31. Porson. ad Eurip. Hecub. 1065.

942. Δατητής. *Divisor.* Vox politica. Harpocrat. *Δατεῖσθαι, τὸ μερίζεσθαι. οἱ δὲ δατηταί, οἱονεὶ μερισταί. τὸ δὴ* Εἰς *δατητῶν αἵρεσιν, εἶδός τι δίκης ἐστίν. ὁπότε γὰρ κοινωνοῖέν τινες ἀλλήλοις, καὶ οἱ μὲν βούλοιντο διανέμεσθαι τὰ κοινά, οἱ δὲ μή, ἐδικάζοντο οἱ βουλόμενοι τοῖς μὴ βουλομένοις, προσκαλούμενοι εἰς δατητῶν αἵρεσιν. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλεξίδημον, εἰ γνήσιος. καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.* Pollux. VIII. 10. *οἱ διανέμοντες, δατηταί. καὶ εἰς δατητῶν αἵρεσιν, ἔλεγον οἱ ῥήτορες.* Etymol. M. p. 249, 42. *Δατητὴς παρὰ Ἀττικοῖς ὁ διανεμητής. Ἀριστοτέλης, Τίν' οἱ δατηταί. Ἀπολλόδωρος διὰ τοῦ σ̄ φησί.* Quæ sequuntur non videntur esse Apollodori verba, etsi inter fragmenta ejus ab Heynio relata sunt. Corrigendum autem puto *Ἀριστοτέλης ἐν τῷ* Τίνες *οἱ δατηταί*, qui capitis forsan titulus fuit magni operis ab Harpocratione citati.

946. *Διόσδοτος. *A Jove datus.* Agam. 1362. a Porsono præclare emendatus, *διοσδότῳ γάνει.* Eum. 623. *Διοσδότοις σκήπτροισι.*

947. Χῶμα. *Agger. ὕψωμα γῆς, ἢ ὄχθη.* Hesych. Veterum tumuli terræ aggestus erant, (Anglice *barrows.*) et *χοῦσθαι* dicebantur. Choeph. 349. *Πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον διαποντίου γᾶς.* Incert. Rhes. 414. *οἱ μὲν ἐν χωστοῖς τάφοις Κεῖνται πεσόντες.* Sophocl. Antig. 80. *τάφον Χώσουσ' ἀδέλφῳ.* 1203. *Καὶ τύμβον ὀρθόκραιρον οἰκείας χθονὸς Χώσαντες.* Pollux. *μνῆμα, τάφος, χῶμα.* Vide infra 1024. Cf. Wesseling. ad Herodot. IX. p. 731. Eurip. Hecub. 221. *Σφάξαι πρὸς ὀρθὸν χῶμ' Ἀχιλλείου τάφου.* ibid. 522. Iph. Taur. 702. *Τύμβον τε χῶσον, κἀπίθες μνημεῖά μοι.* cf. Iph. Aul. 1443. Herodot. V. 8. Simonid. LIV. 4. Theocrit. XXIII. 43.

948. Ἄβυσσος. *Fundo carens. πέρας οὐκ ἔχων.* Hesych. ubi Albertius citat præter h. v. Suppl. 479. *ἄβυσσον πέλαγος.* Eurip. Phœniss. 1621. *εἰς ἄβυσσα χάσματα.* Aristoph. Lysistr. 174. *ἀργύριον*

τἄβυσσον. Herodot. II. 28. qui *πηγὰς ἀβύσσους* memorat. Noster Suppl. 1056. *ὄψιν ἄβυσσον.* Toupius in Suid. III. p. 12. notat Dionys. Halic. in Exc. Vales. IV. p. 2362. *ἐν ᾧ χρυσός τις ἄβυσσος, ἀόρατος τοῖς πολλοῖς, κατὰ γῆς κεκρυμμένος.* Gregor. Nazianz. apud Stob. p. 305. *χρημάτων ἄβυσσον οἱ κεκτημένοι.* Haud absimile est *πόντος ἀγαθῶν* Sophronis apud Schol. Aristoph. Plut. 1051. Toup. in Suid. II. p. 90. Alludit autem Æschylus ad *Πλούτωνος* nomen, de quo vide Spanhem. in Callim. p. 841. et ad Aristoph. Plut. 727. Vox formatur a *βύσσος, fundus,* Iliad. Ω. 80.

949. **Ἐπανθίζω.** *Floridum reddo.* Butlerus confert Choeph. 144. *Ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος.* Agam. 1434. *ἀπηνθίσω. deflorasti,* seu potius *colores detersisti.* Hesych. *Ἄνθη. τὰ χρώματα.* Agam. 1652. *Ἀλλὰ τούσδ' ἐμοὶ ματαίαν γλῶσσαν ὧδ' ἀπανθίσαι.* i. e. *τὸ ἄνθος ἐκβάλλειν.* sicut de vino Alexis Athenæi II. p. 36. E. *ἀπανθήσαντα δὲ Σκληρὸν γενέσθαι.*

951. * **Ἐπαλαλάζω.** *Triumphans acclamo. ἀλαλάζω* est ab *ἀλαλά,* militum ovantium clamor. Hesych. *Ἀλαλάζει. ἐπινικίως ἠχεῖ.* Interdum vero simpliciter *ejulo.* Supra 493. Vid. Pers. 390. Sophocl. Antig. 131. Eurip. Phœniss. 1410. Suppl. 719. Herc. Fur. 10. Electr. 855. Spanhem. ad Julian. Imp. p. 234.

954. **Νόμος.** *Cantilena.* Photius et Suidas, *Νόμος ὁ κιθαρῳδικός, τρόπος τῆς μελῳδίας ἁρμονίαν ἔχων ταύτην καὶ ῥυθμὸν ὡρισμένον. ἦσαν δὲ ἑπτὰ οἱ ὑπὸ Τερπάνδρου, ὧν εἷς ὄρθιος, τετράδιος,* ΟΞΥΣ. Etymol. M. p. 607, 1. *Νόμοι κιθαρῳδικοί. τὸν Ἀπόλλω μετὰ τῆς λύρας καταδεῖξαι τοῖς ἀνθρώποις νόμους φασὶ καθ' οὓς ζήσονται, πραΰνοντα τῷ μέλει τὸ καταρχὰς θηριῶδες ἡμῶν· ὅθεν τὰ κιθαρωδούμενα καλοῦσι νόμους.* Eadem habet Suidas ex Aristotele. Consentit Proclus Chrestom. p. 344. qui et plura tradit lectu dignissima; vide ibi Schottum et Auctores a Gaisfordio citatos. Cf. Agam. 1155.

954. * **Πάντροπος φυγή.** *Fuga penitus versa,* i. e. *fuga quæ omnium τροπὴν consequitur.* Anglice, *a total rout.*

957. **Θείνω.** *Ferio.* Vide nott. ad v. 378.

961. * **Μελεόπονος.** *Qui misera elaboravit.* vi activa; ut *πολύπονον δόρυ* Pers. 320. * **Μελεοπαθής**, *qui misera passus est.*

963. Πρόκειμαι. *Procumbo. Producor,* sc. *cadaver.* Προκεῖσθαι de iis qui occisi sunt dici ostendit V. D. in Misc. Obs. V. iii. p. 84. Sophocl. Ajac. 126. τὰ νῦν δ' ἀτίμως Ὧδε πρόκειμαι. 1059. Θανόντες ἂν προυκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ. Cf. Eurip. Phœniss. 1710. Alcest. 1015.

965. Ἐν. *Simul.* Sophocl. Œd. Tyr. 27. ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς Σκήψας ἐλαύνει—πόλιν ubi vide Elmsleium. Philemon Stobæi VIII. p. 52. Κακὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δειλαῖαι φρένες. Theocrit. II. 68. πολλὰ μὲν ἄλλα—ἐν δὲ λέαινα. Callim. Dian. 138. ἐν δὲ σὺ πολλή.

970. Intelligo Antigonam, modo Eteoclis modo Polynicis cadavera respicientem, exclamare, *talium calamitatum* (sc. Eteoclis) *similes hæ sunt.* (sc. Polynicis.) Hæc quadrant cum præcedentibus: vel, ob versum proxime sequentem, vertendum est, *nostræ calamitates illorum malis similes sunt.*

973. * Βαρυδότειρα. *Gravia dans mala.*

974. Σκία. *Umbra.* Schol. A. σκίαν Οἰδίποδος αὐτὸν καλεῖ τὸν Οἰδίποδα· τυφλωθεὶς γὰρ εἴδωλον εἶναι δοκεῖ, καὶ οὐ τέλειος ἄνθρωπος. Grammaticus respicit Eurip. Phœniss. 1559. ubi se vocat Œdipus αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον. Œdipum vero Æschylus supremum diem obiisse fingit.

985. Δίυγρος. *Madidus.* Scholiasta vero, δίυγρα: πήματα χεόμενα καὶ πολλά. Constructio videtur esse δίυγρα πήματων, *malis madefacta,* i. e. *saturata.* Anglice *soaked with misfortunes.* Forsan quis legendum conjiciat αἱμάτων.

Ibid. Τρίπαλτος. *Perquam vehemens.* Proprie dictum de hasta, ter vibrata ut melius volet. Quod bene vidit Butlerus. τριπάλτων. σφοδρῶς πηδησάντων. Schol. A. Sophocl. Ajac. 408. Πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με χειρὶ φονεύοι. ubi Schol. παντὶ σθένει, ὡς Δίδυμος. ἢ ὁ στρατός με φονεύοι, λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια, ὡς Πίος φησί. Eustath. ad Iliad. H. p. 674, 12. καὶ παλτόν, εἶδός τι ὅπλον, ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ δίπαλτος φονεύς. Eurip. Iph. Taur. 323. δίπαλτα πολεμίων ξίφη. Theophylact. Bulgar. Epist. 74. p. 109. δίπαλτος ἡμῖν ὁ πονηρὸς ἔπεισιν. *duplici vi.* Schutzius in ed. 1. δοριπάλτων, quæ

quidem vox occurrit Agam. 177. Hermannus legit διπάλτων, citato Sophoclis loco. Equidem cum Butlero vulgatam retineo.

992. **Διαπεράω.** *Trajicio.* Schutzius intelligit *huc proficiscens.* Malim cum Scholiasta διαπερῶν μοῖραν.

994. **Κατέρχομαι.** Vide supra 644.

995. **Ἀντηρέτης.** Supra 269.

1003. **Δαιμονάω.** *Malo numine teneor.* Choeph. 558. δαιμονᾷ δόμος κακοῖς. Eurip. Phœniss. 900. τῶν Οἰδίπου Μηδένα πολίτην μηδ' ἄνακτ' εἶναι χθονός, Ὡς δαιμονῶντας, κἀνατρέψοντας πόλιν. Menander emendatus a Porsono Opusc. p. 250. Πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς δαιμονᾷς, γεγὼς ἔτη Τοσαῦτ'; ὁμοῦ γάρ ἐστιν ἑξήκοντά σοι. Recentiores dixerunt δαιμονίζειν, Cretes vero δαιμονητιᾷν, teste Hesychio. Plenius interdum efferebant, κακοδαιμονᾷν. Aristoph. Plut. 372. Phrynich. Ecl. p. 26. Κακοδαιμονεῖν. οὕτως οἱ νόθως ἀττικίζοντες, Ἀθηναῖοι γὰρ διὰ τοῦ α κακοδαιμονᾷν λέγουσι. καὶ θαυμάσαι δ' ἄν τις, πῶς εὐδαιμονεῖν μὲν λέγουσιν, οὐκέτι δὲ κακοδαιμονεῖν, ἀλλὰ κακοδαιμονᾷν. At vero non est cur quis miretur. Ab adjectivo εὐδαίμων recte formatur εὐδαιμονέω, *felix sum*: a substantivo δαίμων fingitur verbum δαιμονάω *numine gestio*, ut a φόνος, φονάω: et hinc κακοδαιμονάω.

1006. **Πάρευνος.** *Juxta accumbens.* Recte Schol. A. πλησίον τοῦ πατρός. πῆμα de fratribus poni, bene monet Schutzius, vertitque, *Heu malum, juxta patrem accubiturum.* Sophocl. Trachin. 793. δυσπάρευνον λέκτρον, *connubium cum mala conjuge.*

1008. **Πρόβουλος.** *Princeps Senatus.* ἔξαρχος τοῦ βουλευτηρίου. Hesych. et Photius. Etymol. M. p. 208, 42. Βουληφόρος. πρόβουλος, ἀρχίβουλος, ἡγέμων.

1012. **Ὅσιος.** *Sanctus. Purus.* Constructionem non expedio; ἱερῶν ὅσιος, an ἱερῶν (ὑπερ) τέθνηκεν? Judicent lectores.

1015. **Νεκρός.** *Cadaver.* Eurip. Hecub. 665. νεκρὸν τόνδε Πολυξένης. Ubi Porsonus. "νεκρὸς masculino genere pro cadavere semper dicitur." Id. Phœniss. 1648. τόνδε Πολυνείκους νεκρὸν Ἐκβάλετ' ἄθαπτον τῆσδ' ὅρων ἔξω χθονός. ubi vide. Tragicorum loca, quæ ab Homerico isto ἑλώρια τεῦχε κυνέσσιν, Οἰωνοῖσί τε πᾶσι, colorem

sumsere, recenset Abreschius; cujus exemplis adjicias Nostri Suppl. 707. Sophocl. Antig. 697. 1080. Cf. etiam Herodot. VII. 10. Catull. LXI. 152.

1017. **Ἀναστατήρ.** *Eversor.* ἀνίστασθαι dicuntur cives, qui, urbe eversa, alias migrant. Exempla ubique obvia.

1019. **Ἄγος.** *Piaculum.* Eumen. 1068. Choeph. 149. Sophocl. Œd. Tyr. 1426. Antig. 256. 775.

1021. **Ἐπακτός.** Supra 580. Mox ᾕρει pro *capere tentabat;* effectus pro conatu: vid. Larcher. ad Herodot. V. 22, 8. et Wesseling. ad V. 70.

1023. **Θάπτω.** *Parento.* Hanc vocem, de omni funeris curandi modo dictam, illustrant Hemsterhusius in Misc. Obs. V. p. 21. Cuperus Obs. I. 7. Marklandus ad Eurip. Suppl. 935. Wesseling. ad Diodor. Sic. III. 55. Dorvill. ad Charit. p. 73. Ruhnken. Præfat. ad Schelleri Lex. p. 9. Joan. ad Nodel. Act. Societ. Trajectin. I. p. 158. Larcherus ad Herodot. T. IV. p. 191. Ceterum recte vidit Anonymus apud Burgessium, ὑπ' οἰωνῶν ταφῆναι nihil aliud esse quam *alitibus devorari.* Unde γῦπες ἔμψυχοι τάφοι Gorgiæ dicuntur apud Longin. π. ὑ. §. 3. ubi vide omnino Ruhnkenium. (Lucret. V. 991. *Viva videns vivo sepeliri viscera busto.*) Alia quædam commode citat Abresch. e. g. Achill. Tat. III. p. 165. notans Sophoclem volucres canesque ταφέας vocare Electr. 1488. ubi vid. Brunck. et Musgrav. et G. Cuper. Obs. I. 46. de populis quibusdam, qui canes ἐνταφιαστὰς vocabant.

Ibid. **Ἐπιτίμιον.** *Merces.* πρόστιμον, τιμωρία. Hesych. Idem, Πιτίμια. τὰς ἀξίας τιμωρίας πιτίμια φασίν. ubi reponendum τἀπιτίμια et ἐπιτίμια ex Suida et Lex. MS. Bibl. Coislin. Sophocl. Electr. 1382. τἀπιτίμια Τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί. Eurip. Hecub. 1069. Δράσαντι δ' αἰσχρά, δεινὰ τἀπιτίμια Δαίμων ἔδωκεν. ubi vide Porson. in ed. 3. Cf. Glossar. in Prometh. 77.

1024. * **Τυμβοχόος.** *Tumulum aggerens.* τυμβοχόα χειρώματα. *tumuli aggestiones manibus factæ.* Nulla est quæstio de libatione in tumulum effundenda, quod putarunt Stanleius et Schutzius. Hesych. Τυμβοχοῆσαι. περιχῶσαι. θάψαι. Lex. MS. ap. Albert. explicat τύμβου χωστοῦ ἀξιῶσαι. Photius, Τυμβοχοεῖ. θάπτει. Homer. Iliad. Φ.

322. *οὐδέ τι μιν χρεὼ Ἔσται τυμβοχοῆσ᾽, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.* ubi Schol. Ven. *οὐκ ἔσται αὐτῷ χρεία χώσεως τάφου.* Vid. Auctar. in Hesych. II. 1433. Etymol. M. p. 771, 39. *Τυμβοχοεῖ. θάπτει χωστῷ τάφῳ.* quo sensu ponitur ap. Herodot. VII. 117. Hinc *ἔργμα τυμβόχωστον* Sophocl. Antig. 848. Plura vide ad v. 947.

1025. **Οἴμωγμα.** Supra v. 8.

1026. **Ἐκφορά.** *Elatio.* sensu efferendi ad funus. Hesych. *Ἐκφοράν. ἔξοδον, ταφήν.* Aristoph. Plut. 1009. *Ἐπ᾽ ἐκφοράν.* ubi Hemsterhusius explicat *ἐπ᾽ ἐκφορὰν βαδίζειν*, *exequias ire.* Vide ibi Spanhem. Kirchmann. de Fun. II. Notum est Terentii *Effertur; imus.* ubi Donatus. "Efferri proprie dicuntur cadavera mortuorum: et *ire* proprie ad exequias."

1027. **Τέλος.** *Magistratus.* Vide ad Agam. 104.

1037. * **Κοιλογάστωρ.** Supra 492.

1038. **Σπάω.** *Divello.* Vide notas.

1041. **Βύσσινος.** *Byssinus.* **Βύσσος.** *linus tenuis.* Hesych. *Βύσσινον, πορφυροῦν.* Phavorinus vero *κόκκινον.* Vid. Schleusner. Lex. N.T. in voce. Pers. 124. *βυσσίνοις δ᾽ ἐν πέπλοις πέσῃ λακίς.* Eurip. Bacch. 819. *Στεῖλαί νυν ἀμφὶ χρωτὶ βυσσίνους πέπλους.* Nossis Epigr. ap. Bentl. Diss. Phalar. p. 350. *Δέξαι βύσσινον εἷμα.* Sophocl. Laocoont. fr. 3. si sana sit lectio, *Νῶτον καταστάζοντα βύσσινον φάρος.* Sinu autem latura erat *τὰς κατασκαφάς*, i. e. satis pulveris ad inspergendum cadaver.

1045. **Περισσός.** *Superfluus.* Vid. Monk. ad Eurip. Hippol. 952.

1051. **Ἀνταμείβομαι.** *Repenso.* Vid. nott. in Prometh. 231.

1053. Verte, *Contention is the last goddess to finish a dispute.* Hunc versum, etsi alienam sedem occupavit, Æschyleum tamen puto.

1054. **Μακρηγορέω.** *Longa oratione utor.* Eurip. Phœniss. 773. *τί δεῖ μακρηγορεῖν;* Hippol. 704. *Μακρηγοροῦμεν.*

1055. * **Αὐτόβουλος.** *Contumax.* Anglice *Self-willed.* Idem fere ac *αὐθάδης*, de qua voce vid. Glossar. in Prometh. 64.

1057. **Μεγάλαυχος.** *Magnifice jactans. Superbus.* μεγαλόφρων. Hesych. Vid. Schleusner. Lex. N.T. v. μεγαλαυχέω. Pers. 539. Περσῶν Τῶν μεγαλαύχων. Scilicet *triumphari* dicuntur furiæ: vid. supra 951.

Ibid. * **Φθερσιγενής.** *Genus perdens.*

1059. **Πρέμνοθεν.** Supra 71.

1060. **Μάομαι.** *Excogito.* Vid. Glossar. in Prometh. 486.

1063. **᾿Αποτρέπομαι.** *Aversor.* Eurip. Orest. 410. εὐπαίδευτα δ' ἀποτρέπει λέγειν. Iph. Aul. 335.

1067. * **Μονόκλαυτος θρῆνος.** *Nenia cum unius tantum lacrymis decantata.* θρῆνος supra 861.

1072. **Πρόπομπος.** *Pompam ducens.* Supra 1062. προπέμπειν ἐπὶ τύμβον. Eumen. 206. Sophocl. Œd. Col. 1067. Ποῦ δ' αἵ τε παῖδες χ'οἱ προπέμψαντες φίλων;

1077. **Μετὰ γὰρ μάκαρας κ. τ. λ.** Herodot. VII. 139. Athenienses erant βασιλῆα, μετά γε θεούς, ἀνωσάμενοι.

1078. **᾿Ερύκω.** *Arceo.* Sophocl. Trachin. 123. Eurip. Herc. F. 317. Θανεῖν ἐρύκει μ'. Verbum Homericum. De constructione vide ad Prometh. 244.

1080. **᾿Αλλοδαπός.** *Alienigena.* Vid. supra ad 351.

1081. **Κατακλύζω.** *Obruo.* Vid. Eurip. Orest. 336. Troad. 995. De metaphora supra ad v. 64. Quædam ex exemplis ibi notatis citavit ad h. v. Abreschius.

FINIS GLOSSARII IN SEPTEM CONTRA THEBAS.

INDEX

IN

GLOSSARIUM.

A.

Λ.

M.

P

FINIS.

TYPIS R. TAYLOR, SHOE-LANE.